Dosarul nr.3-2528/2020
2-20128940-12-3-13102020

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

19.05.2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîşcani)
Instanța compusă din :
Președintele ședinței, judecător specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ Igor Barbacaru
Grefier Cezara-Valeria Rotaru

examinând în ședință publică, acțiunea de contencios administrativ, înaintată de către SC „Avia Invest" SRL împotriva Consiliul Concurenței, persoane terțe : „MGH Ground Handling" SRL, SRL „Aeroport Handling", cu privire la anularea actelor administrative,

a c o n s t a t a t :

La 13.10.2020, SC „Avia Invest" SRL s-a adresat la Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani) cu cerere de chemare în judecată împotriva Consiliul Concurenței, persoană terță : „MGH Ground Handling", solicitând :

- Anularea deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, ca ilegală.

Potrivit fișei de repartizare, la 16.10.2020, cauza menționată a fost repartizată aleatoriu prin intermediul PIGD, judecătorului Iraida Secrieru-Coșleț (f.d.1,vol.I).

Prin încheierea Vicepreședintelui Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 01.06.2021, cauza dată a fost supusă redistribuirii, iar potrivit fișei de repartizare repetată, la 01.06.2021, a fost repartizată aleatoriu prin intermediul PIGD, judecătorului Tatiana Avasiloaie (f.d.163, 164, Vol.II).

Prin încheierea judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 08.02.2023, a fost atras în proces în calitate de persoană terță SRL „Aeroport Handling" (f.d.53).

Prin încheierea președintelui interimar a Judecătoriei Chișinău din 24.04.2024, cauza menționată a fost supusă redistribuirii, iar potrivit fișei de repartizare repetată, la 24.04.2024, a fost repartizată aleatoriu prin intermediul PIGD, judecătorului Igor Barbacaru.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat următoarele: urmare a examinării plângerii „MGH Ground Handling" SRL din 09.11.2015, la data de 17 septembrie 2020, Plenul Consiliului Concurenței a adoptat Decizia nr.APD-37/15-44.

Potrivit părții dispozitive a Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, Plenul a decis:

1.A constata încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest" SRL prin impunerea inechitabilă și nejustificată a termenului de valabilitate a contractului de locațiune întreprinderii „MGH Ground Handling" SRL;

2. A constata încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest” SRL prin aplicarea diferențiată a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol;

3. A aplica întreprinderii „Avia Invest” SRL o amendă pentru încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) și c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012, în mărime de 3,5 % din cifra totală de afaceri înregistrată în anul anterior sancționării, ceea ce constituie 31 635 271,05 lei;

4. Suma prevăzută la pct. 3 se va achita la bugetul de stat timp de 60 de zile lucrătoare de la data comunicării prezentei Decizii, cu mențiunea „amendă aplicată de către Consiliul Concurenței în conformitate cu Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012;

5. „Avia Invest” SRL va înceta comiterea încălcărilor constatate la pct. 1 și pct. 2 din prezenta Decizie și va informa Consiliul Concurenței despre acțiunile întreprinse până la data de 31.12.2020;

6. Întreprinderea „Avia Invest” SRL în termen de până la 31.12.2020 va încheia cu „MGH Ground Handling” SRL contracte privind prestarea serviciilor de locațiune pe o perioadă rezonabilă nu mai mică de 1 an și maxim de 7 ani, și va informa Consiliul Concurenței despre acțiunile întreprinse;

7. A aplica din 01.01.2021, întreprinderii „Avia Invest” SRL penalități cu titlu cominatoriu în sumă de 5% din cifra de afaceri zilnică medie realizată în anul anterior sancționării, pentru fiecare zi de întârziere a termenului prevăzut la pct. 5 și pct. 6 din prezenta Decizie;

8. A informa Ministerul Economiei și Infrastructurii și Autoritatea Aeronautică Civilă despre constatările din prezenta Decizie;

9. Prezenta Decizie poate fi contestată, în termen de 30 de zile calendaristice de la primirea acesteia, la Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, specializat în materie de contencios administrativ (mun. Chișinău, str. Kiev, nr. 3);

10. Prezenta Decizie intră în vigoare la data adoptării și va fi adusă la cunoștința întreprinderilor „Avia Invest” SRL și „MGH Ground Handling” SRL.

Analizând Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, constată reclamantul că pârâtul a emis un act administrativ individual ilegal defavorabil, prin ce SC „Avia-Invest” SRL este vătămată în drepturile sale, or, actul administrativ contestat a fost adoptat:

1) în baza unor informații care nu corespund adevărului, cu denaturarea deliberată a circumstanțelor factologice, fără a lua în calcul toate argumentele și probele prezentate de destinatarul actului administrativ individual defavorabil - SC „Avia-Invest” SRL;

2) în rezultatul aplicării eronate și arbitrare a legii;

3) fără a respecta puterea lucrului judecat și puterea lucrului decis, fiind lezată securitatea raportului juridic și ordinea socială.

Remediul juridic de valorificare a dreptului încălcat și instanța competentă în examinarea acțiunii.

Pricina dedusă judecății este circumscrisă sferei contenciosului administrativ, care are ca obiect actul administrativ individual defavorabil - Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020.

În motivarea aserțiunii, consemnează că potrivit art. 10 alin.(1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public. [...]. La fel, potrivit art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, prin acte defavorabile se înțelege actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Natura juridică a Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 se desprinde și din legea specială. Face referire reclamantul la dispoziția art.46 alin.(2) din Legea concurenței, nr.183 din 11.07.2012, potrivit căreia: Deciziile sunt acte administrative cu caracter individual prin care se constată încălcarea prevederilor legale, se impun măsuri corective, se aplică sancțiunile corespunzătoare, se soluționează notificările privind concentrările economice, conform atribuțiilor Consiliului Concurenței.

Deci, actul contestat reprezintă un act administrativ individual defavorabil și produce efecte juridice concrete, iar urmare a acestei realități, restabilirea dreptului încălcat se realizează prin remedii juridice de drept administrativ.

În conformitate cu prevederile alin.(1) art. 191 în coroborare cu alin.(1) art. 196 Cod administrativ, competența pentru examinarea prezentei cereri revine Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

Referitor la condiția de respectare a remediului extrajudiciar cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil, reține că potrivit art. 163 lit. c) Cod administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă: legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată. În acord cu art.47 alin.(1) din Legea concurenței, nr.183 din 11.07.2012: Deciziile și prescripțiile Consiliului Concurenței, precum și ordinele prevăzute la art. 56 alin. (1) pot fi atacate, în termen de 30 de zile calendaristice de la primirea acestora de către părți, nemijlocit în instanța de contencios administrativ competentă, fără a fi necesară depunerea unei cereri prealabile.

Din interpretarea sistemică a prevederilor celor două acte normative, și anume alin.(1) art. 163 lit. c) Cod administrativ și art.47 alin.(1) din Legea concurenței, nr.183 din 11.07.2012, deduce că întrucât ultima prevedere legală degrevează persoana vătămată în drepturi de obligația de a respecta procedura prealabilă, contestarea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 direct în instanța de judecată, este conformă spiritului și literei legii.

Cu privire la respectarea termenului de contestare a actului administrativ, reține că potrivit art.209 alin.(1) lit. b) Cod administrativ, acțiunea în contestare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. La fel, art.47 alin.(1) din Legea concurenței, nr.183 din 11.07.2012, prevede că Deciziile Consiliului Concurenței pot fi atacate în termen de 30 de zile calendaristice de la primirea acestora de către părți, nemijlocit în instanța de contencios administrativ competentă.

Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 a fost expediată în adresa SC „Avia-Invest” SRL prin scrisoarea de informare nr. APD-5/304-1786 din 21.09.2020, despre care reclamantul a luat cunoștință efectiv la data de 22 septembrie 2020. Prin urmare, acțiunea este formulată în termen. Față de cele ce preced, reține că toate condițiile referitoare la admisibilitatea cererii de chemare în judecată prevăzute la art.207 Cod administrativ au fost respectate.

III. Rațiuni referitoare la ilegalitatea actului administrativ individual defavorabil.

A. Cu referire la ilegalitatea pct.1 din partea dispozitivă din decizia plenului consiliului concurentei nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 (implicit, a părții motivatorii referitoare la acesta), prin care s-a decis : A constata încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest” SRL prin impunerea inechitabilă și nejustificată a termenului de valabilitate a contractului de locațiune întreprinderii „MGH Ground Handling” SRL.

Potrivit circumstanțelor de fapt, la data de 09.11.2015 în adresa Consiliului Concurenței a parvenit plângerea „MGH Ground Handling” SRL în care au fost reclamate acțiunile „Avia Invest” SRL referitor la înaintarea neîntemeiată a acordurilor adiționale de prelungire a contractelor de locațiune pe un termen nerezonabil de 30 de zile, în condițiile în care concurentul acesteia „Aeroport Handling” SRL face parte din același grup de întreprinderi cu operatorul aeroportului „Avia Invest” SRL, fapt ce îi permite să aibă

acces continuu și fiabil la infrastructura Aeroportului Internațional Chișinău.

Ca urmare a examinării preliminare a acestei plângeri, prin Dispoziția nr. 37 din 10.12.2015, Plenul Consiliului Concurenței a dispus inițierea unei investigații referitor la semnele încălcării prevederilor art. 11 alin. (2) lit. c) ale Legii concurentei nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest" SRL, privind aplicarea în raporturile cu companiile de deservire la sol a unor condiții inegale la prestarea serviciilor de locațiune, creând în acest fel „MGH Ground Handling" SRL un dezavantaj concurențial.

Cu toate că investigația a fost inițiată pe marginea semnelor încălcării de către „Avia Invest" SRL a prevederilor art. 11 alin. (2) lit. c) ale Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012, urmare a impunerii inechitabile și nejustificate a termenelor de valabilitate a contractelor de locațiune, prin Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, s-a decis că această încălcare cade sub incidența unei alte încălcări, anume a prevederii de la art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012. O asemenea schimbare de încadrare a acțiunilor „Avia Invest" SRL nu este întâmplătoare; aceasta scoate în evidență intenția Consiliul Concurentei de a mușamaliza tragerea la răspundere a „Avia Invest" SRL de două ori pentru aceeași faptă.

În demonstrarea susținerii de mai sus, atrage atenția că, pe parcursul anului 2015, „MGH Ground Handling" SRL s-a adresat de mai multe ori în adresa Consiliului Concurenței pentru a reclama pretinse încălcări de către „Avia Invest" S.R.L. Astfel, la data de 05 februarie 2015 la Consiliul Concurenței a parvenit plângerea „MGH Ground Handling" S.R.L. în care a fost reclamată acțiunea „Avia Invest" S.R.L. privind refuzul de a încheia contracte de locațiune și alte servicii aeroportuare (deservire la sol, de folosire a liniilor de conexiune în complexul aeroportuar, servicii comunale, servicii medicale în cadrul aerogării, de livrare a energiei electrice). Urmare a examinării plângerii și a materialelor acumulate pe parcursul examinării preliminare, prin Dispoziția nr. 9 din 16.03.2015 Plenul Consiliului Concurenței a inițiat investigația referitor la semnele încălcării art. 11 alin. (2) lit. c) și lit. f) al Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest" S.R.L., iar la data de 10.09.2015 de către Plenul Consiliul Concurenței a fost adoptată Decizia nr. APD-37/15-44, prin care s-a decis: 1. A constata încălcarea art. 11 alin. (2) lit. c) al Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest" S.R.L. prin aplicarea unor condiții inechitabile întreprinderii „MGH Ground Handline" S.R.L. în raport cu întreprinderea „Aeroport Handling" S.R.L. la prestarea serviciilor de locațiune. 2. A aplica întreprinderii „Avia Invest" S.R.L. (IDNO - 1013600025635), cu adresa juridică MD-2004, mun. Chișinău, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, 202, o amendă pentru încălcarea art. 11 alin. (2) lit. c) al Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012 în mărime de 5 189 226,73 lei (cinci milioane o sută optzeci și nouă mii două sute douăzeci și șase lei, 73 bani).

La 20 octombrie 2015, SRL „Avia Invest" a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Concurenței cu privire la contestarea Deciziei Plenul Consiliul Concurenței nr. APD- 37/15-44 din 10.09.2015.

La 21 octombrie 2015, SRL „MGH Ground Handling" a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Concurenței, intervenient accesoriu SRL „Avia Invest" cu privire la modificarea deciziei nr. APD-59 din 10 septembrie 2015, în partea ce ține de pct. 2 și obligarea Consiliului Concurenței să emită o decizie prin care pentru încălcarea art. 11 alin. (2) lit. c) să fie aplicată față de SRL „Avia Invest" o amendă de 2% din cifra totală de afaceri în temeiul art. 72 alin. (3) lit. b) al Legii concurenței, obligarea SRL „Avia Invest" să semneze contractele de locațiune cu SRL „MGH Ground Handling" pentru o perioadă de cel puțin 36 luni, constatarea perioadei încălcării ca având loc începând cu 01.01.2015 - până în prezent, calificarea acordurilor adiționale la contractele de locațiune cu SRL „MGH Ground Handling" cu valabilitate o lună ca fiind abuz de poziție dominantă ce constituie o

încălcare a art. 11 alin. (1) și (2) lit. f) al Legii concurenței, aplicarea suplimentară față de SRL „Avia Invest” a amenzii în mărime de 2% din cifra totală de afaceri conform art. 72 alin. (3) lit. b) al Legii concurenței în temeiul constatării încălcării prevăzute la pct. 3.4, constatarea poziției dominante a SRL „Avia Invest” pe piața serviciilor aeroportuare, constatarea faptului că SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling” sunt întreprinderi dependente.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2016 cauzele au fost conexate într-o singură procedură, iar prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2017 atât acțiunea depusă de SRL „Avia Invest”, cât și acțiunea depusă de SRL „MGH Ground Handling” au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

Atât SRL „MGH Ground Handling”, cât și SRL „Avia Invest” au depus recurs împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2017, urmare a căreia de către Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție a fost adotată decizia din 21 februarie 2018, prin care: s-a respins recursul declarat de către avocatul Andrei Bivol în interesele Societății cu răspundere limitată „MGH Ground Handling”; s-a admis recursul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Avia Invest”. A fost casată parțial hotărârea Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2017, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „Avia Invest” împotriva Consiliului Concurenței cu privire la contestarea actului administrativ, și cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „MGH Ground Handling” împotriva Consiliului Concurenței, intervenient accesoriu Societatea cu răspundere limitată „Avia Invest” cu privire la modificarea actului administrativ, în partea respingerii acțiunii depuse de Societatea cu răspundere limitată „Avia Invest” și în această parte s-a emis o nouă hotărâre prin care: s-a admis acțiunea Societății cu răspundere limitată „Avia Invest” împotriva Consiliului Concurenței cu privire la contestarea actului administrative și s-a anulat decizia Plenului Consiliului Concurentei nr. APD-59 din 10 septembrie 2015. În rest, hotărârea Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2017 a fost menținută.

În măsură în care a fost supusă controlului judiciar efectiv pretențiile SRL „MGH Ground Handling” cu privire la calificarea acordurilor adiționale la contractele de locațiune cu SRL „MGH Ground Handling” cu valabilitate de o lună ca fiind abuz de poziție dominantă, precum și constatarea faptului că SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling” sunt întreprinderi dependente, în instanța de fond și în instanța de recurs, fiind respinsă cererea de chemare în judecată a SRL „MGH Ground Handling” împotriva Consiliului Concurenței, intervenient accesoriu SRL „Avia Invest” prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2017 și menținută în această parte prin Decizia Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 februarie 2018, dosar nr.3ra-153/18, emiterea actului administrativ contestat prin prezenta acțiune - Decizia Plenului Consiliului Concurentei nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, prin care s-a constatat încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest” SRL prin impunerea inechitabilă și nejustificată a termenului de valabilitate a contractului de locațiune întreprinderii „MGH Ground Handling” SRL, precum și constatarea faptului că SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling” sunt întreprinderi dependente, reprezintă o sfidare gravă de către pârât a puterii lucrului judecat.

Subliniază reclamantul că potrivit Deciziei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 februarie 2018, dosar nr.3ra-153/18, instanța de recurs a reținut: „Mai mult, Colegiul consideră contradictorie concluzia primei instanțe precum că SRL „Avia Invest” deține suprafața ce depășește semnificativ 50% din suprafața totală a zonei de securitate cu acces limitat a Aeroportului Internațional Chișinău, deoarece pe de o parte instanța a constatat că pentru determinarea

cotei deținute de SRL „Avia Invest” este relevantă zona Aeroportului cu acces limitat, dar pe de altă parte a ignorat că contractul de locațiune nr. 7/14-AR din 01.01.2014, prelungit pe 3 ani companiei SRL „Aeroport Handling”, are ca obiect suprafața care nu intră în zona Aeroportului cu acces limitat, ci este amplasată în zona nerelevantă pieței în cauză. Reieșind din actele administrate în speță, precum și din cele enunțate supra, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că la materialele cauzei nu au fost prezentate careva probe care ar atesta existența prejudiciului pretins (care ar fi) cauzat SRL „MGH Ground Handling”. Or, prin probele prezentate la judecarea cauzei date se dovedește cu certitudine că prin acțiunile SRL „Avia Invest” nu s-a cauzat vreun prejudiciu SRL „MGH Ground Handling”, care ar putea servi temei de aplicare a amenzii conform art. 72 alin. (3) lit. b) din Legea concurenței, deoarece acțiunile SRL „Avia Invest” nu au avut nici un impact asupra pieței respective. Conform deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-59 din 10.09.2015, intimatul a constatat că perioada pretinsei încălcări ar fi 01.01.2015-26.02.2015 (deoarece la 26.02.2015 SRL „Avia Invest” a prezentat SRL „MGH Ground Handling” acordurile adiționale privitor la prelungirea contractelor de locațiune nr. 78/14-AR, nr.79/14-AR, nr. 81/14-AR din 01.01.2014). Respectiv, prelungirea tacită de către SRL „Avia Invest” a locațiunii SRL „MGH Ground Handling”, nu a provocat nici o urmare prejudiciabilă obiectivă. În acest context, Colegiul menționează că chiar și conform opiniei Plenului Consiliului Concurenței pretinsa încălcare a încetat la 26.02.2015, pe când renunțarea companiilor aeriene „Siberian Airlines”, „Urala Airlines” și „Atlas Jet” la serviciile SRL „MGH Ground Handling” a avut loc în aprilie și mai 2015, fapt confirmat de probele prezentate de SRL „MGH Ground Handling” și explicațiile reprezentanților acestuia, iar între refuzul SRL „Avia Invest” de a prelungi locațiunea pe termen de 3 ani (prelungirea tacită a locațiunii pe termen nedeterminat) și încetarea colaborării de SRL „MGH Ground Handling” cu „Siberian Airlines”, „ Urala Airlines” și „Atlas Jet” există o perioadă de timp destul de mare. Acest răstimp atestă în primul rând lipsa totală a legăturii cauzale între acțiunile SRL „Avia Invest” și renunțarea companiilor avia menționate la serviciile SRL „MGH Ground Handling” și contrariul nu s-a dovedit. Iar, pierderea unor clienți de către SRL „MGH Ground Handling” nu este legată de acțiunile SRL „Avia Invest” și s-a produs mult mai târziu după ce SRL „Avia Invest” i-a prezentat companiei de handling acorduri de prelungire a locațiunii, de aceea aceste evenimente rămân pe seama SRL „MGH Ground Handling” și nu sunt imputabile SRL „Avia Invest”.

De reținut că, în pag. 14 din Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-59 din 10.09.2015, Consiliul Concurenței reține: „Astfel, conform informațiilor prezentate de „Avia Invest” S.R.L., s-a constatat că condiții egale de activitate au fost create pentru companiile de deservire la sol doar începând cu 26.02.2015, când în adresa „MGH Ground Handling” S.R.L. și „Aeroport Handling” S.R.L. au fost remise acordurile adiționale de prelungire a contractelor de locațiune până la data de 31.03.2015”. De aici rezultă că Consiliul Concurenței face constatări incoerente și contradictorii în actul administrativ individual defavorabil contestat prin prezenta acțiune, context în care prin Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-59 din 10.09.2015 statuează că „Avia Invest” S.R.L. a asigurat condiții egale de activitate începând cu 26.02.2015, iar în Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, adoptă o altă viziune și anume: impunerea inechitabilă și nejustificată a termenelor de valabilitate a contractelor de locațiune au început din 27.02.2015 - momentul actual.

Luând în calcul constările făcute de către Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție în Decizia din 21 februarie 2018, dosar nr.3ra-153/18, dar și constatările făcute prin decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-59 din 10.09.2015, prin constatarea per a contrarie făcută de către Plenul Consiliului Concurenței în Decizia nr.APD-37/15-44 din

17.09.2020 cu referire la perioada impunerii inechitabile și nejustificate a termenelor de valabilitate a contractelor de locațiune (27.02.2015 - momentul actual), precum și reținerea în acțiunile SRL „Avia Invest” a abuzului de poziție dominantă, interzis de art. 11 alin.(2) lit.a) al Legii concurenței nr.183 din 11.07.2012, prin impunerea condițiilor inechitabile întreprinderii „MGH Ground Handling” SRL prin aplicarea unui termen nerezonabil, nejustificat și neîntemeiat de valabilitate a contractelor de locațiune de 30 zile. Consiliul Concurenței aduce atingere securității raportului juridic ce implică respectul pentru principiul res judicata (art.120 din Constituție) și principiului puterii lucrului decis (art.140 Cod administrativ).

În special, Decizia Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 februarie 2018, se bucură de prezumția absolută de adevăr și nu poate fi contrazisă. Răsturnarea puterii lucrului judecat, determină o instabilitate a raporturilor juridice, care, odată stabilite printr-o hotărâre judecătorească cu caracter irevocabil, intră în sfera raporturilor de ordine publică, pe care părțile nu o pot modifica nici în situația în care ar exista acordul lor.

Potrivit art.120 din Constituția Republicii Moldova, este obligatorie respectarea sentințelor și a altor hotărâri definitive ale instanțelor judecătorești, precum și colaborarea solicitată de acestea în timpul procesului, al executării sentințelor și a altor hotărâri judecătorești definitive.

Conform art. 123 alin. (2) Cod de procedură civilă, faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o cauză civilă soluționată anterior în instanță de drept comun sau în instanțăspecializată sunt obligatorii pentru instanța care judecă cauza și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte cauze civile la care participă aceleași persoane.

La fel, prevederile art.229 alin.(l) Cod administrativ, dar și cele stipulate la art. 16 alin.(l) Cod de procedură civilă, consfințesc caracterul obligatoriu al hotărârilor judecătorești. Aceasta înseamnă că niciun subiect de drept nu trebuie să întreprindă acte de natură să contravină hotărârii judecătorești, ceea ce în esență constituie respect față de autoritatea judecătorească. Altfel spus, caracterul obligatoriu al hotărârilor judecătorești reclamă obligația de executare a hotărârii judecătorești dacă li se adresează sau abținerea de la emiterea unor decizii/hotărâri contrare hotărârii judecătorești definitive.

La fel, CEDO a stabilit că autoritățile sunt obligate să țină cont de constatările de fapt din procedurile judiciare anterioare, repunerea în discuție a situației soluționate definitiv prin alte hotărâri constituind o încălcare a art. 6.1 din Convenția Europeană (a se vedea: cauza Aurel Beian contra României, hotărârea din 06 decembrie 2007). Dezlegarea asupra unei probleme de drept date printr-o hotărâre irevocabilă este de natură să clarifice din acel moment acea problemă, creând speranța legitimă că ea nu va mai fi negată de o altă instanță de judecată într-o procedură ulterioară.

În speță, prin adoptarea Deciziei nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 de către Plenul Consiliului Concurenței a fost afectată securitatea raporturilor juridice, făcându-se constări care contravin Deciziei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 februarie 2018, dosar nr.3ra-153/18. În special, instanța de recurs menționează că: „SRL „Avia Invest” în mod egal a tratat ambii concurenți, atât SRL „MGH Ground Handling”, cât și SRL „Aeroport Handling” fapt ce se confirmă prin probele administrate în cadrul judecării cauzei și anume, prin contractele de locațiune încheiate între SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling”, echivalente celor încheiate cu SRL „MGH Ground Handling”: contractul de locațiune nr. 9/14-AR din 01.01.2014 - transmiterea în locațiune a încăperilor administrative, prelungit la 10.12.2014 pentru perioada 01.01.2015-31.12.2015; contractul de locațiune nr. 10/14-AR din 01.01.2014 - transmiterea în locațiune a unei suprafețe betonate, prelungit la 10.12.2014 pentru perioada 01.01.2015-31.12.2015; contractul de locațiune nr. 8/14-AR din 01.01.2014 - transmiterea în locațiune a unor încăperi în aerogară, prelungit la 31.12.2014 până la

01.03.2015. Prin urmare, instanța de recurs reiterează că acordurile adiționale la contractele sus-menționate, care sunt echivalente contractelor încheiate între SRL „MGH Ground Handling” și SRL „Avia Invest” (nr. 78/14-AR, nr.79/14-AR, nr. 81/14-AR din 01.01.2014) au fost prelungite pe termen de cel mult un an, dar nu trei ani. În același timp, Colegiul reține că contractul de locațiune nr. 7/14-AR din 01.01.2014, încheiat între SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling” privind locațiunea unui spațiu destinat vînzării de bilete pe un termen de trei ani, mult invocat de recurentul SRL „MGH Ground Handling” și de Consiliul Concurenței, nu are tangență cu practicarea activității aferente pieții discutate și anume nu ține de prestarea serviciilor de deservire la sol și serviciilor aferente în Aeroportul Internațional Chișinău, pentru care SRL „ MGH Ground Handling” și SRL „Aeroport Handling” s-au considerat drept concurenți. Este de reținut că conținutul contractului de locațiune nr. 7/14-AR din 01.01.2014, denotă că suprafața respectivă a fost închiriată de SRL „Aeroport Handling” pentru practicarea altei activități decât cea aferentă pieții serviciilor de deservire la sol - și anume vînzarea biletelor avia - activitate pe care SRL „MGH Ground Handling” nici nu o practică. S-a mai stabilit în cadrul judecării cauzei că SRL „MGH Ground Handling” nu face și nu a făcut niciodată comerț cu bilete de avion în incinta Complexului Aerogării și nu a solicitat niciodată SRL „Avia Invest” spațiu pentru casa de bilete. În contextul dat, acest contract nu aduce anumite atingeri intereselor SRL „MGH Ground Handling”, inclusiv prin prisma respectării legislației anticoncurențiale. Mai mult, prin conținutul contractului de locațiune nr. 7/14-AR din 01.01.2014 se atestă că suprafața închiriată este amplasată în zona cu acces nelimitat, spre deosebire de contractele de locațiune încheiate cu SRL „MGH Ground Handling” (menționate mai sus), ce presupun locațiunea în zona cu acces limitat: pentru platoul de beton; pentru boxa tehnică, situată pe platoul de beton; oficiul companiei, situat în incinta Complexului Aerogării. ”.

Urmând constatările făcute de către Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, referitoare la echivalența contractelor de locațiune încheiate între SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling”, pe de o parte și SRL „MGH Ground Handling” pe de altă parte, atrage atenția că:

a) Contractul de locațiune a unor încăperi în incinta autogării nr. 81/14-AR din 01.01.2014 încheiat între SRL „Avia Invest” și SRL „MGH Ground Handling”, are același termen de valabilitate, având la bază acorduri adiționale echivalente ca și contractul de locațiune a unor încăperi în aerogară nr. 8/14-AR din 01.01.2014 încheiate între SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling”:

Contractul de locațiune nr. 81/14-AR din 01.01.2014 încheiat între SRL „Avia Invest” și SRL „MGH Ground Handling”	**Contractul de locațiune nr. 8/14-AR din 01.01.2014 încheiate între SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling”**
valabil până la data de 31.12.2014	valabil până la data de 31.12.2014
începând cu 27.02.2015 și până la 14.01.2016 ‚Avia Invest” SRL înainta lunar acorduri adiționale de prelungire a locațiunii cu o valabilitate de 30 zile	începând cu 01.03.2015 și până la 14.01.2016 ‚Avia Invest” SRL înainta lunar întreprinderii ‚Aeroport Handling” SRL acorduri adiționale de prelungire a locațiunii cu o valabilitate de 30 zile
cu începere din 14.01.2016, în baza înaintării de către ‚Avia Invest” SRL în adresa „MGH Ground Handling” SRL a acordului adițional la contractul de locațiune 81/14-AR, au fost înlocuite încăperile închiriate, cu unele noi cu o valabilitate până la data de 31.12.2016	cu începere din 14.01.2016, în baza înaintării de către „Avia Invest” SRL în adresa ‚Aeroport Handling” SRL a acordului adițional la contractul de locațiune 8/14-AR din 01.01.2014, au fost înlocuite încăperile închiriate, cu unele noi cu o valabilitate până la data de 31.12.2016

prin Acordul adițional la contractul de locațiune nr.81/14-AR din 01.01.2014 din 28 decembrie 2016, contractul de locațiune a fost prelungit până la 31.12.2017	prin Acordul adițional la contractul de locațiune nr.8/14-AR din 01.01.2014 din 28 decembrie 2016, contractul de locațiune a fost prelungit până la 31.12.2017
prin Acordul adițional nr.6 la contractul de locațiune nr.81/14-AR din 01.01.2014 din 26 decembrie 2017, contractul de locațiune a fost prelungit până la 31.12.2018	prin Acordul adițional la contractul de locațiune nr. 8/14-AR din 01.01.2014 din 28 decembrie 2017, contractul de locațiune a fost prelungit până la 31.12.2018
prin Acordul adițional nr.9 la contractul de locațiune nr.81/14-AR din 01.01.2014 din 28 decembrie 2018, contractul de locațiune a fost prelungit până la 31.12.2019	prin Acordul adițional la contractul de locațiune nr.8/14-AR din 01.01.2014 din 12 decembrie 2018, contractul de locațiune a fost prelungit până la 31.12.2019
prin Acordul adițional nr.10 la contractul de locațiune nr. 81/14-AR din 01.01.2014 din 23 decembrie 2019, contractul de locațiune a fost prelungit până la 31.12.2020	prin Acordul adițional la contractul de locațiune nr.8/14-AR din 01.01.2014 din 10 decembrie 2019, contractul de locațiune a fost prelungit până la 31.12.2020

În concluzie, în perioada 27.02.2015 și până la 14.01.2016 „Avia Invest” SRL înainta lunar SRL „MGH Ground Handling”, cât și SRL „Aeroport Handling” acorduri adiționale de prelungire a locațiunii unor încăperi cu o valabilitate de 30 zile. Începând cu 14.01.2016 contractul de locațiune nr.81/14-AR din 01.01.2014 încheiat între SRL „Avia Invest” și SRL „MGH Ground Handling”, ce are ca obiect locațiunea unor încăperi, s-a prelungit prin acorduri adiționale pe un termen de 1 an (similar situației contractului de locațiune nr. 8/14-AR din 01.01.2014 încheiate între SRL ,Avia Invest” si SRL „Aeroport Handling”) și nu de 30 zile așa cum eronat a constatat Consiliul Concurenței în decizia contestată în prezenta cerere. Această circumstanță scoate în evidență superficialitatea investigației realizată de către Consiliul Concurentei, context în care autoritatea a denaturat realitatea factologică prin omisiunea de a face o delimitare între cele 3 categorii de contracte de locațiune încheiate între SRL „Avia Invest” și SRL „MGH Ground Handling”: locațiunea unor încăperi; locațiunea terenului tehnic și locațiunea boxului Serviciului Transport Special.

b) Contractul de locațiune a terenului tehnic nr. 79/14-AR din 01.01.2014 încheiat între SRL „Avia Invest” și SRL „MGH Ground Handling”, are la bază acorduri adiționale echivalente ca și contractul de locațiune a unei suprafețe betonate nr. 10/14-AR din 01.01.2014 încheiate între SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling”:

Contractul de locațiune a terenului tehnic nr. 79/14-AR din 01.01.2014 încheiat între SRL „Avia Invest” și SRL „MGH Ground Handling”	**Contractul de locațiune a unei suprafețe betonate nr. 10/14-AR din 01.01.2014 încheiate între SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling”**
valabil până la data de 31.12.2014	valabil până la data de 31.12.2014
prin Acordul adițional din 31 decembrie 2014 la contractul de locațiune 79/14-AR din 01.01.2014, acțiunea contractului de locațiune vizat urma a fi prelungit până la 01.04.2015. **însă, compania „MGH Ground Handling” a refuzat să semneze Acordul adițional din 31 decembrie 2014 la contractul de locațiune 79/14-AR din 01.01.2014**	prin Acordul adițional la contractul de locațiune 10/14-AR din 01.01.2014 din 25.02.2014 contractul de locațiune a fost prelungit până la 01.04.2015

începând cu 25 martie 2015 până în prezent, „Avia Invest” SRL înaintează lunar SRL „MGH Ground Handling” acorduri adiționale de prelungire a locațiunii cu 0 valabilitate de 30 zile. **însă, acordurile adiționale nu sunt semnate de către SRL „MGH Ground Handling”, ceea ce presupune că contractul de locațiune se consideră a fi prelungit în mod tacit, pe un termen nedeterminat (art.904 Cod civil)**	începând cu 25 februarie 2015 până în prezent, contractul de locațiune nr. 10/14-AR din 01.01.2014 este prelungit în fiecare lună consecutiv pentru luna următoare, prin semnarea de acorduri adiționale de către ambele părți contractante

c) Contractul de locațiune a boxului Serviciului Transport Special nr.78/14-AR din 01.01.2014 încheiat între SRL „Avia Invest” și SRL „MGH Ground Handling”, are la bază acorduri adiționale echivalente ca și contractul de locațiune a încăperilor administrative nr. 9/14-AR din 01.01.2014 încheiate între SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling”:

Contractul de locațiune a boxului a Serviciului Transport Special nr.78/14-AR din 01.01.2014 încheiat între SRL „Avia Invest” și SRL „MGH Ground Handling”	**Contractul de locațiune a încăperilor administrative nr. 9/14-AR din 01.01.2014 încheiate între SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling”**
valabil până la data de 31.12.2014	valabil până la data de 31.12.2014
prin Acordul adițional la contractul de locațiune 78/14-AR din 01.01.2014 din 31 decembrie 2014, contractul de locațiune a fost prelungit până la 01.04.2015	prin Acordul adițional la contractul de locațiune 9/14-AR din 01.01.2014 din 10.12.2014, contractul de locațiune a fost prelungit până la 31.12.2015
începând cu 25 martie 2015 până în prezent, „Avia Invest” SRL înaintează lunar SRL „MGH Ground Handling” acorduri adiționale de prelungire a locațiunii cu 0 valabilitate de 30 zile. **însă, acordurile adiționale nu sunt semnate de către SRL „MGH Ground Handling”, ceea ce presupune că contractul de locațiune se consideră a fi prelungit în mod tacit, pe termen nedeterminat (art.904 Cod civil)**	începând cu 28.12.2015 până în prezent, contractul de locațiune nr. 9/14-AR din 01.01.2014 este prelungit în fiecare lună consecutiv pentru luna următoare, prin semnarea de acorduri adiționale de către ambele părți contractante

În concluzie, informația prezentată în cele 2 tabele - b) și c) de mai sus, care se bazează pe înscrisuri, vine să răstoarne alegațiile Plenului Consiliului Concurenței, scoțând la iveală atitudinea părtinitoare a pârâtului care a pus la baza deciziei contestate doar declarațiile SRL „MGH Ground Handling”. Atrage atenția reclamantul la următoarea constatare ce se conține în pag.22 din decizie: „începând cu data de 27.02.2015 SRL „Avia Invest” înaintează lunar întreprinderii „MGH Ground Handling” acorduri adiționale de prelungire a locațiunii (se are în vedere contractele de locațiune nr. 78/14-AR și nr.79/l4-AR din 01.01.2014) cu o valabilitate de 30 zile”. În realitate, începând cu 25 martie 2015 până în prezent, „Avia Invest” SRL înaintează lunar SRL „MGH Ground Handling” acorduri adiționale de prelungire a locațiunii cu o valabilitate de 30 zile. Mai mult ca atât, Consiliul Concurenței sfidează faptul că acordurile adiționale înaintate lunar SRL „MGH Ground Handling” nu au fost semnate niciodată de către SRL „MGH Ground Handling”.

Având în vedere că SRL „MGH Ground Handling” nu a semnat cu SRL „Avia Invest” acorduri adiționale de prelungire a locațiunii a terenului tehnic nr. 79/14-AR din 01.01.2014, precum și prelungire a locațiunii boxului Serviciului Transport Special nr.78/14-AR din 01.01.2014 cu o valabilitate

de 30 zile, în temeiul art.904 Cod civil în redacția în vigoare până la 01.03.2019 (aplicabil raportului material litigios), potrivit căruia dacă raporturile contractuale continuă în mod tacit după expirarea contractului de locațiune, acesta se consideră prelungit pe un termen nedeterminat, constatările făcute de către Consiliul Concurenței la pct.2) lit.A. din Capitolul IV al Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 cum că SRL „Avia Invest" a impus condiții inechitabile întreprinderii „MGH Ground Handling" SRL prin aplicarea unui termen nerezonabil, nejustificat și neîntemeiat de valabilitate a contractelor de locațiune de 30 zile, contravine circumstanțelor factologice. Or, în condițiile arătate Contractul de locațiune a boxului a Serviciului Transport Special nr.78/14-AR din 01.01.2014 și Contractul de locațiune a terenului tehnic nr. 79/14-AR din 01.01.2014 se consideră prelungite pe un termen nedeterminat, fapt ce asigură o stabilitate și o previzibilitate la prestarea de către „MGH Ground Handling" SRL a serviciilor de handling la sol.

Mai mult ca atât, constatarea de către Plenul Consiliului Concurenței în Decizia sa din 17 septembrie 2020 cum că SRL „Avia Invest" a impus condiții inechitabile întreprinderii „MGH Ground Handling" SRL prin aplicarea unui termen nerezonabil, nejustificat și neîntemeiat de valabilitate a contractelor de locațiune de 30 zile, se opune și constărilor irevocabile făcute în Decizia Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 februarie 2018, dosar nr.3ra-153/18, și anume:

- „La fel, reprezentanții intimatului-recurent SRL „MGH Ground Handling" au recunoscut că și după 01.01.2015 SRL „MGH Ground Handling" a rămas în posesia suprafețelor închiriate conform contractelor de locațiune nr. 78/14-AR, nr.79/14-AR, nr. 81/14-AR din 01.01.2014 și SRL „Avia Invest" nu a creat anumite obstacole la utilizarea bunurilor în condițiile acceptării de SRL „Avia Invest" a prelungirii tacite a contractelor de locațiune. Or, conform art. 904 alin. (1) Codul civil, dacă raporturile contractuale continuă în mod tacit după expirarea contractului de locațiune, acesta se consideră prelungit pe un termen nedeterminat":

- „Respectiv, prelungirea tacită de către SRL „Avia Invest" a locațiunii SRL „MGH Ground Handling", nu a provocat nici o urmare prefudiciabilă obiectivă. În acest context, Colegiul menționează că chiar și conform opiniei Plenului Consiliului Concurenței pretinsa încălcare a încetat la 26.02.2015, pe când renunțarea companiilor aeriene „Siberian Airlines", „Urala Airlines" și „ Atlas Jet" la serviciile SRL „ MGH Ground Handling" a avut loc în aprilie și mai 2015, fapt confirmat de probele prezentate de SRL „MGH Ground Handling" și explicațiile reprezentanților acestuia, iar între refuzul SRL „Avia Invest" de a prelungi locațiunea pe termen de 3 ani (prelungirea tacită a locațiunii pe termen nedeterminat) și încetarea colaborării de SRL „MGH Ground Handling" cu „Siberian Airlines", „Urala Airlines" și „Atlas Jet" există o perioadă de timp destul de mare. Acest răstimp atestă în primul rând lipsa totală a legăturii cauzale între acțiunile SRL „Avia Invest" și renunțarea companiilor avia menționate la serviciile SRL „MGH Ground Handling" și contrariul nu s-a dovedit. Iar, pierderea unor clienți de către SRL „MGH Ground Handling" nu este legată de acțiunile SRL „Avia Invest" și s-a produs mult mai târziu după ce SRL „Avia Invest" i-a prezentat companiei de handling acorduri de prelungire a locațiunii, de aceea aceste evenimente rămân pe seama SRL „MGH Ground Handling" și nu sunt imputabile SRL „Avia Invest " etc.

Reieșind din constatările reținute în Decizia Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 februarie 2018, dosar nr.3ra-153/18, calificarea legală a acțiunilor SRL „Avia Invest" făcută în Capitolul VI lit.A. pct.2 ii. din Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, cum că termenul de valabilitate a contractelor de handling la sol de 30 zile impus de „Avia Invest" SRL nu este justificat de realizarea lucrărilor de

modernizare a infrastructurii Aeroportului Internațional Chișinău, sfidează puterea lucrului judecat și vine în contradicție cu chiar probele administrate în cadrul investigației de către Consiliul Concurenței.

Cu referire la pretinsul termen de valabilitate a contractelor de locațiune de 30 zile. În primul rând, pârâtul nu face diferența dintre acțiunea de „înaintare a acordurilor adiționale de prelungire a contractelor de locațiune cu o valabilitate de 30 zile" și „valabilitatea contractelor de handling la sol de 30 zile". Potrivit probelor pe care însăși Plenul Consiliului Concurenței le-a administrat, este cert că acordurile adiționale la contractele de locațiune nr. 78/14-AR și nr.79/14-AR din 01.01.2014, înaintate de „Avia Invest" SRL cu începere din 25 martie 2015 privind prelungirea contractelor cu termen de 30 zile nu sunt semnate de către SRL „MGH Ground Handling", ceea ce înseamnă că aceste acorduri nu au forță juridică (fapt consemnat în însăși acordurile adiționale expediate de reclamant însă nesemnate de către „MGH Ground Handling" SRL - Prezentul Acord adițional este parte integrantă a contractului de locațiune nr. 78/14-AR din 01.01.2014 și intră în vigoare din data semnării acestuia de către ambele Părți; Prezentul Acord adițional este parte integrantă a contractului de locațiune nr. 79/14-AR din 01.01.2014 și intră în vigoare din data semnării acestuia de către ambele Părți).

Având în vedere că „Avia Invest" nu a creat anumite obstacole la utilizarea bunurilor în condițiile acceptării de SRL „Avia Invest" a prelungirii tacite a contractelor de locațiune nr. 78/14-AR și nr.79/14-AR din 01.01.2014, respectivele contracte se consideră prelungite pe un termen nedeterminat. Suportul legal al acestui argument se regăsește în art.904 Cod civil în redacția în vigoare până al 01.03.2019, potrivit căruia dacă raporturile contractuale continuă în mod tacit după expirarea contractului de locațiune, acesta se consideră prelungit pe un termen nedeterminat. Despre existența raporturilor contractuale ce au ca obiect locațiunea terenului tehnic între „Avia Invest" SRL și SRL „MGH Ground Handling" ne vorbește și corespondența între reclamant și terț. Astfel, la data de 28 septembrie 2020 din partea SRL „MGH Ground Handling" a parvenit solicitarea către „Avia Invest" SRL privind modificarea începând cu 15.11.2020 a contractului de locațiune nr.79/14-AR din 01.01.2014 prin returnarea către Locator a suprafeței închiriate, cu mărimea de 86,6 m.p. reprezentată cu numărul 3 pe schema grafică anexată. La fel, existența raporturilor contractuale neîntrerupte în privința contractelor de locațiune nr. 78/14-AR și nr.79/14-AR din 01.01.2014 se confirmă și prin facturile aferente plăților pentru locațiune semnate de către SRL „MGH Ground Handling" și achitarea locațiunii de către ultima.

În concluzie, alegațiile Plenului Consiliului Concurenței cum că „Avia Invest" SRL a impus condiții inechitabile întreprinderii „MGH Ground Handling" SRL prin aplicarea unui termen nerezonabil, nejustificat și neîntemeiat de valabilitate a contractelor de locațiune de 30 zile este vădit neîntemeiat; or, contractele de locațiune nr. 78/14-AR și nr.79/14-AR din 01.01.2014 au fost prelungite tacit, deci au un termen nedeterminat de valabilitate, iar contractul de locațiune nr.81/14-AR din 01.01.2014 încheiat între SRL „Avia Invest" și SRL „MGH Ground Handling", ce are ca obiect locațiunea unor încăperi, începând cu data de 14.01.2016 are termen de valabilitate de 1 an (fapt constatat prin existența acordurilor adiționale semnate între părți). Dat fiind această constatare, celelalte încălcări stabilite de către Plenul Consiliului Concurenței coraportate la termenul de valabilitate a contractelor de locațiune, își pierd substanța, întrucât valabilitatea contractelor de locațiune în condițiile arătate nu duce la afectarea concurenței și nici nu denotă abuzul de poziție dominantă a reclamantului.

Cu referire la pretinsa nejustificare a realizării lucrărilor de modernizare a infrastructurii Aeroportului Internațional Chișinău. Constatările făcute de către Consiliul Concurenței în Capitolul VI lit.A. pct.2) ii. și iii din Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, contrazic atât probelor prezentate de „Avia Invest" SRL Consiliului Concurenței, dar și constatărilor irevocabile reținute în Decizia Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții

Supreme de Justiție din 21 februarie 2018, dosar nr.3ra-153/18: „în acest sens, Colegiul remarcă că SRL „Avia Invest" efectuează lucrări de modernizare și reconstrucție a infrastructurii existente a Aeroportului Internațional Chișinău, potrivit obligațiunilor în baza Contractului de concesiune din 30.08.2013. Prin urmare, în orice moment, SRL „Avia Invest" poate avea nevoie de utilizare a suprafeței platoului de beton, inclusiv cea aflată în prezent în locațiune la SRL „MGH Ground Handling". Or, modernizarea și reconstrucția Aeroportului Internațional Chișinău este cerută de interesele naționale ale statului, respectiv, orice acțiuni ale SRL „Avia Invest", inclusiv prelungirea contractelor de locațiune pe termen scurt, urmăresc posibilitatea de realizare a sarcinilor de modernizare a Aeroportului Internațional Chișinău și asigurarea securității aeronautice la executarea lucrărilor de modernizare și reconstrucție a infrastructurii".

Cu referire la pretinsa necesitate de încheiere de către „Avia Invest" SRL cu întreprinderea „MGH Ground Handling" SRL a contractelor de locațiune pe un termen de până la 7 ani, invocă reclamantul că pentru a-și justifica impunerea încheierii de către „Avia Invest" SRL cu întreprinderea „MGH Ground Handling" SRL a contractelor de locațiune pe un termen de până la 7 ani, Plenul Consiliului Concurenței a reținut în pag.23 din actul administrativ individual defavorabil: „în conformitate cu Decizia Curții Supreme de Justiție din 21.02.2018, termenul de prelungire a contractelor de locațiune încheiate între operatorul aeroportului și întreprinderile de handling la sol pentru o perioadă de 1 an de zile constituie o „practică normală de afaceri". Având în vedere cele relatate mai sus, se prezumă că perioada justificată economic necesară întreprinderilor de handling la sol pentru recuperarea investițiilor pe termen lung și pentru a nu admite distorsionarea mediului concurențial, este de la 1 an până la maxim 7 ani."

O analiză a Deciziei Curții Supreme de Justiție din 21.02.2018 permite de constatat că Plenul Consiliului Concurenței a rupt din context pasajul din decizia instanței de recurs, fără a ține cont la ce s-a referit această constatare. Atrage atenția instanței de judecată că Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție în Decizia din 21 februarie 2018, dosar nr.3ra-153/18 a reținut următoarele: „Din actele cauzei rezultă că contractele de locațiune nr. 78/14- AR, nr.79/14-AR, nr. 81/14-AR din 01.01.2014 încheiate între SRL „Avia Invest" și SRL „MGH Ground Handling" prevedeau termenul de acțiune de un an calendaristic. Astfel, prelungirea contractelor pe același termen ar corespunde practicii de afaceri normale, formate între SRL „Avia Invest" și SRL „MGH Ground Handling", dar și scopului de efectuare a lucrărilor de modernizare a Aeroportului. Mai mult, din explicațiile reprezentanților SRL „MGH Ground Handling" aceștia au recunoscut că și până în anul 2014 asemenea contracte de locațiune (încheiate de SRL „ MGH Ground Handling" cu exploatantul aeroportului) niciodată nu se încheiau pe termen mai mare de un an calendaristic. La fel, reprezentanții intimatului-recurent SRL „MGH Ground Handling" au recunoscut că și după 01.01.2015 SRL „MGH Ground Handling" a rămas în posesia suprafețelor închiriate conform contractelor de locațiune nr. 78/14-AR, nr.79/14-AR, nr. 81/14-AR din 01.01.2014 și SRL „Avia Invest" nu a creat anumite obstacole la utilizarea bunurilor în condițiile acceptării de SRL „Avia Invest" a prelungirii tacite a contractelor de locațiune. Or, conform art. 904 alin. (1) Codul civil, dacă raporturile contractuale continuă în mod tacit după expirarea contractului de locațiune, acesta se consideră prelungit pe un termen nedeterminat. ... Astfel, din probele indicate mai sus rezultă cu certitudine faptul că SRL „Avia Invest" niciodată nu a refuzat prelungirea contractelor de locațiune cu SRL „MGH Ground Handling" în condițiile practicii existente între părțile litigiului, precum și între SRL „Avia Invest" și alți agenți economici (inclusiv concurentul invocat SRL „Aeroport Handling"), cu condiția prelungirii pe termen de un an, care nu a fost solicitată de SRL „MGH Ground Handling", dar s-a insistat abuziv și fără temei asupra prelungirii pe un termen de 3 ani. Chiar și după primirea refuzului verbal privind inadmisibilitatea prelungirii locațiunii pe termen de 3 ani, SRL „MGH Ground Handling" nu a solicitat de la SRL „Avia Invest" încheierea

acordului de prelungire pe un termen de un an calendaristic (01.01.2015-31.12.2015) și nici pînă la momentul depunerii plîngerii la Consiliul Concurenței la 05.02.2015". Deci, rezultă că prelungirea contractelor de locațiune cu un termen de un an corespunde practicii de afaceri normale, formate între SRL „Avia Invest" și SRL „MGH Ground Handling" (dat fiind perioada de acțiune a contractelor încheiate la 01.01.2014 - valabile până la 31.12.2015), însă Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge în final la concluzia că contractele de locațiune sunt considerate a fi prelungite pe un termen nedeterminat, motiv din care instanța de recurs nu a găsit plauzibil de a reține în sarcina operatorului aerodromului încălcarea condițiilor inechitabile la prestarea serviciilor de locațiune.

Cu referire la pretinsa acțiune a „Avia Invest" SRL de distorsionare a concurenței de pe piața serviciilor de handling la sol, pentru a-și argumenta poziția cu privire la pretinsa acțiune a „Avia Invest" SRL de distorsionare a concurenței de pe piața serviciilor de handling la sol, Plenul Consiliului Concurenței a reținut că „ cota de piață a întreprinderii „MGH Ground Handling" SRL s-a redus considerabil, de la [...]% în anul 2014 la [...]% în anul 2019, dat fiind faptul că acordurile adiționale de prelungire a locațiunii pe un termen a câte 30 de zile, nu garantează pentru potențialii clienți a „MGH Ground Handling" SRL prestarea serviciilor de handling la sol într-un mod fiabil și continuu pe perioade îndelungate, neîntrerupte sau mai mari de 30 de zile".

În primul rând, Plenul Consiliului Concurenței a luat greșit în calcul perioada anului 2014, întrucât în perioada anului 2014, contractele de locațiune nr. 78/14-AR, nr.79/14-AR, nr. 81/14-AR din 01.01.2014 încheiate între SRL „Avia Invest" și SRL „MGH Ground Handling" prevedeau termenul de acțiune de un an calendaristic (fiind valabile până la 31.12.2015).

În al doilea rând, cu referire la pretinsa scădere a cotei pe piață a întreprinderii „MGH Ground Handling" SRL din cauza SRL „Avia Invest", circumstanța dată a fost deja suspusă examinării judiciare efective, context în care Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție în Decizia din 21 februarie 2018, dosar nr.3ra-153/18 a reținut următoarele: „Colegiul menționează că chiar și conform opiniei Plenului Consiliului Concurenței pretinsa încălcare a încetat la 26.02.2015, pe când renunțarea companiilor aeriene „Siberian Airlines", „Urala Airlines" și „Atlas Jet" la serviciile SRL „MGH Ground Handling" a avut loc în aprilie și mai 2015, fapt confirmat de probele prezentate de SRL „MGH Ground Handling" și explicațiile reprezentanților acestuia, iar între refuzul SRL „Avia Invest" de a prelungi locațiunea pe termen de 3 ani (prelungirea tacită a locațiunii pe termen nedeterminat) și încetarea colaborării de SRL „MGH Ground Handling" cu „Siberian Airlines", „Urala Airlines" și „Atlas Jet" există o perioadă de timp destul de mare. Acest răstimp atestă în primul rând lipsa totală a legăturii cauzale între acțiunile SRL „Avia Invest" și renunțarea companiilor avia menționate la serviciile SRL „MGH Ground Handling" și contrariul nu s-a dovedit. Iar, pierderea unor clienți de către SRL „MGH Ground Handling" nu este legată de acțiunile SRL „Avia Invest" și s-a produs mult mai târziu după ce SRL „Avia Invest" i-a prezentat companiei de handling acorduri de prelungire a locațiunii, de aceea aceste evenimente rămîn pe seama SRL „MGH Ground Handling" și nu sunt imputabile SRL „Avia Invest". Sub acest aspect, instanța de recurs conchide că prima instanță în mod arbitrar a acceptat drept probă în confirmarea prejudiciului, scrisoarea SRL „MGH Ground Handling" nr. 270 din 03.08.2015, în care se invocă că din cauza acțiunilor SRL „Avia Invest" cota de piață a SRL „MGH Ground Handling" s-a micșorat, deoarece este întocmită în mod unilateral și fără confirmarea prin probe".

Mai mult ca atât, prin scrisoarea „Avia Invest" SRL nr. 12/735 din 25 noiembrie 2019 în adresa Consiliului Concurenței, reclamantul a relatat că circumstanțele factologice bazate pe probe atestă că SRL „MGH Ground Handling", dimpotrivă a achiziționat clienți noi în perioada de după emiterea Deciziei

Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-59 din 10.09.2015, ceea ce înseamnă că cota pe piață a companiei nu putea să scadă. Bunăoară, în anul 2018, de către SRL „MGH Ground Handling" a fost încheiat un contract de prestare a serviciilor de handling cu compania aeriană israeliană „Archia", companie care a realizat zboruri până în ianuarie 2020, încetându-și activitatea din cauza riscurilor rezultate din pandemia mondială COVID-2019. Din păcate, această circumstanță a fost neglijată intenționat de către pârât; or, la pag.41 din decizia contestată se indică circumstanțe în contradictoriu, reținându-se că anume datorită abuzului de poziție dominantă de către reclamant, „MGH Ground Handling" a fost în imposibilitate de a contracta noi clienți.

În concluzie, lipsa unor contracte de locațiune încheiate pe termen determinat cu operatorul aerodromului nu a constituit un impediment în contractarea de către SRL „MGH Ground Handling" a contractelor de prestare a serviciilor de handling cu compania aeriană israeliană „Archia", ceea ce desființează alegațiile Plenului Consiliului Concurenței că din cauza valabilității contractelor de locațiune pe termen de 30 zile, SRL „MGH Ground Handling" nu a avut posibilitatea să garanteze companiilor aeriene siguranța raporturilor juridice, respectiv prestarea continuă și neîntreruptă a serviciilor de handling la sol.

De reținut că, Plenul Consiliului Concurenței nu a luat în calcul argumentele și probele prezentate de către „Avia Invest" SRL, bazându-se în exclusivitate pe plângerea SRL „MGH Ground Handling" din 09.11.2015 și observațiile prezentate de aceasta pe parcursul investigației, prezentând circumstanțele factologice trunchiat, distorsionat și neprobat, așa încât să creeze iluzia admiterii încălcărilor de către reclamant în latura concurențială.

În conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) Cod administrativ - „Motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. (...). Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii", iar potrivit art. 118 alin. (2) lit. c) Cod administrativ - „Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: în cazul actelor administrative defavorabile - o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc. ".

În final, art. 118 alin. (3) Cod administrativ - „Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual si condiționează legalitatea acestuia ".

Deoarece Plenul Consiliului Concurenței a ignorat explicațiile tuturor participanților la procedura administrativă și întrucât circumstanțele factologice prezentate în actul administrativ individual defavorabil se opun probelor și bazei legale, fiind în contradicțiile cu constările făcute de către Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție în Decizia sa din 21.02.2018, dar și de către Plenul Consiliului Concurenței în Decizia sa anterioară - nr.APD-59 din 10.09.2015, incontestabil Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 este ilegală, în virtutea încălcării normelor imperative stipulate la art.120 din Constituția RM și art. 118 alin. (2) lit. c), art. 140 Cod administrativ.

Prin prisma Codului administrativ, un asemenea act administrativ individual nu poate fi menținut, fiind un act nemotivat. Alegațiile privind emiterea unui act administrativ nemotivat (deci ilegal, reieșind din art. 118 alin. (3) Cod administrativ) nu sunt speculative, în contextul în care SRL „Avia Invest" a formulat multiple obiecții asupra raportului de investigație inițiat (A se vedea în special: scrisoarea „Avia Invest" SRL nr. 12/735 din 25 noiembrie 2019; scrisoarea „Avia Invest" SRL nr. 12/395 din 05 iunie 2020 etc.), iar Plenul Consiliului Concurenței le-a ignorat în totalitate, încălcând astfel prevederile art.92

alin.(2) Cod administrativ, potrivit căreia: Autoritatea publică ia în considerare toate faptele care au importanță pentru caz, inclusiv cele favorabile participanților.

Deci, Consiliul Concurenței nu a respectat rigorile și cerințele înaintate față de un act administrativ individual și anume: contrar prevederilor art. 118 Cod administrativ, autoritatea publică a emis un act nemotivat, iar potrivit alin.(3) al aceleiași norme, nemotivarea completă condiționează ilegalitatea acestuia.

B. Cu referire la ilegalitatea pct.2 din partea dispozitivă din decizia plenului consiliului concurentei nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 (implicit, a părții motivatorii referitoare la acesta), prin care s-a decis: A constata încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest" SRL prin aplicarea diferențiată a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol. Pentru a decide astfel, Plenul Consiliului Concurenței a examinat tarifele prevăzute de contractele de locațiune nr. 10/14-AR din 01.01.2014 și nr. 79/14-AR din 01.01.2014 încheiate între „Avia Invest" SRL și companiile de handling, ajungând la concluzia că tarifele practicate de către „Avia Invest" SRL la prestarea serviciilor de locațiune companiilor de handling la sol sunt diferențiate. Astfel, pârâtul pretinde că „MGH Ground Handling" SRL achită lunar 12333 lei/2704 m2, iar „Aeroport Handling" SRL - 8371 lei/2936 m2. În acest sens, „Aeroport Handling" SRL pretinde pârâtul, achită lunar în mediu pentru 1 m2 suma de 2,85 lei, pe când „MGH Ground Handling" SRL achită lunar în mediu pentru 1 m2 suma de 4,56 lei, ceea ce reprezintă cu 60% mai mult decât suma plătită de către „Aeroport Handling" SRL.

Susține reclamantul că alegațiile Plenului Consiliului Concurenței sunt reprobabile în această latură, dat fiind următoarele argumente:

Primo: constatarea de către Plenul Consiliului Concurenței precum că „Avia Invest" SRL a aplicat în raport cu „MGH Ground Handling" SRL condiții inegale la prestații echivalente manifestate prin aplicarea diferențiată a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol, depășește limitele examinării plângerii „MGH Ground Handling" SRL din 09.11.2015. Or, potrivit plângerii, „MGH Ground Handling" SRL a reclamat doar acțiunile „Avia Invest" SRL referitor la înaintarea neîntemeiată a acordurilor adiționale de prelungire a contractelor de locațiune pe un termen nerezonabil de 30 de zile, nu și aplicarea diferențiată a tarifelor. Mai mult ca atât, prin Dispoziția nr. 37 din 10.12.2015, Plenul Consiliului Concurenței a dispus inițierea unei investigații referitor la semnele încălcării prevederilor art. 11 alin. (2) lit. c) ale Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest" SRL, privind aplicarea în raporturile cu companiile de deservire la sol a unor condiții inegale la prestarea serviciilor de locațiune în latura înaintării neîntemeiate a acordurilor adiționale de prelungire a contractelor de locațiune pe un termen nerezonabil de 30 de zile. Prin urmare, Plenul Consiliului Concurenței a depășit limitele examinării plângerii și a propriei sale Dispoziții cu nr. 37 din 10.12.2015.

Secundo, constatarea de către Plenul Consiliului Concurenței că „Avia Invest" SRL a aplicat tarife inegale pentru prestarea serviciilor de locațiune contravine însă constatărilor făcute de auditori, consemnate în Raportul auditului conformității încheierii și executării prevederilor Contractului de parteneriat public-privat pentru concesionarea activelor Î.S. „Aeroportul Internațional Chișinău", aprobat prin Hotărârea Curții de Conturi nr.1 din 24.01.2020. Atrage atenția instanței de judecată că potrivit Raportului auditului conformității încheierii și executării prevederilor Contractului de parteneriat public-privat pentru concesionarea activelor Î.S. „Aeroportul Internațional Chișinău", aprobat prin Hotărârea Curții de Conturi nr.1 din 24.01.2020, în latura contractelor de locațiune auditorii au reținut: „Auditorul a analizat Contractele de locațiune încheiate de către SRL „Avia Invest" cu Aeroport Handling S.A. (anterior SRL) și cu „MGH Ground Handling" SRL privitor la închirierea terenurilor tehnice în scopul

deservirii aeronavelor. Rezultatele atestă că condițiile contractuale sunt similare, întreprinderile menționate închiriind spații învecinate.

Tertio: la stabilirea diferenței de tarif pentru locațiune, Plenul Consiliului Concurenței a luat în calcul doar un singur factor - suprafața, făcând abstracție de alți factori precum natura obiectului contractului. Astfel, prin scrisoarea nr. 12/529a din 20.07.2017, „Avia Invest" SRL a comunicat că obiectul contractului de locațiune nr. 10/14-AR din 01.01.2014 încheiat cu „Aeroport Handling" SRL reprezintă doar suprafața din beton armat, însă obiectul contractului de locațiune nr. 79/14-AR din 01.01.2014 încheiat cu „MGH Ground Handling" SRL reprezintă suprafața din beton armat și suprafața artificială adiacentă peronului. Plenul Consiliului Concurenței a respins respectivul motiv, reținând în mod arbitrar, următoarele: „Astfel, se reține că la stabilirea coeficientului de piață locatorul trebuie să țină cont în primul rând de condițiile de cerere și ofertă pe piață, care sunt similare în cazul teritoriului Aeroportului Internațional Chișinău, și nu de tipul suprafeței date în locațiune, care este reflectat în tarif prin intermediului altor componente de calcul - uzura anuală a utilajului dat în locațiune și coeficientul de calcul Kl. "

În concluzie, la emiterea actului administrativ individual defavorabil, autoritatea publică a aplicat arbitrar dreptul său discreționar, a acționat cu rea-credință și nu a luat în considerare toate faptele care au importanță pentru caz, inclusiv cele favorabile participanților, fapt care contravine următoarelor prevederi: Art. 16 alin. (1) din Codul administrativ prevede că dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. (2) Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

Art. 137 Cod administrativ, stipulează că în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Art.92 alin.(1) Cod administrativ, stipulează că autoritatea publică decide conform convingerii sale libere dacă consideră o faptă drept existentă, luând în considerare întreaga procedură administrativă, inclusiv toate probele. (2) Autoritatea publică ia în considerare toate faptele care au importanță pentru caz, inclusiv cele favorabile participanților.

Mai mult ca atât, prin scrisoarea nr. 12/394 din 05.06.2020, „Avia Invest" SRL a prezentat calculele tarifelor de locațiune, percepute în temeiul contractului nr. 10/14 din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest" SRL și „Aeroport Handling" SRL și contractului nr. 79/14-AR din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest" SRL și „MGH Ground Handling" SRL.

În urma examinării acestor calcule, Consiliul Concurenței a constatat faptul că „diferența de plată pentru locațiune are la bază aplicarea de către „Avia Invest" SRL a coeficienților de piață diferiți la calcularea tarifelor pentru același utilaj (suprafața betonată) cu același cod - 1200309000. Astfel, „Aeroport Handling" SRL începând cu anul 2014 până în prezent, pentru locațiunea suprafeței betonate a achitat tarife calculate după următorii coeficienți de piață K2: 2,5265, 2,5380 și 2,6657, pe când „MGH Ground Handling" SRL, în aceeași perioadă, pentru locațiunea suprafeței betonate a achitat tarife calculate după coeficienți de piață K2: 2,9512, 2,8723 și 3,0726. Prin urmare, se constată că „Avia Invest" SRL, a aplicat arbitrar coeficienții de piață la formarea cuantumului chiriei anuale pentru utilajul dat în locațiune, acțiune care a avut ca efect tarife de locațiune mai mari întreprinderii „MGH Ground Handling" SRL în raport cu întreprinderea „Aeroport Handling" SRL.

Constările făcute de către Plenul Consiliului Concurenței nu au nici un suport legal, fiind în disonanță totală cu natura obiectului contractului de locațiune, element indispensabil în latura stabilirii prețului contractual. Astfel, analizând cu responsabilitate acest factor, deduce următoarea stare de lucruri:

a) contractele de locațiune nr. 10/14-AR din 01.01.2014 și nr. 79/14-AR din 01.01.2014 încheiate între „Avia Invest" SRL și companiile de handling, la momentul încheierii acestora aveau același tarif de 10000 lei lunar. Identitatea de preț se justifică prin aceea că contractul de locațiune nr. 10/14-AR din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest" SRL și „Aeroport Handling" SRL, inițial avea ca obiect atât suprafața din beton armat și suprafața artificială adiacentă peronului (o parte din suprafața peronului - avanperron de tip A2, Bl, 425 m2). La fel, obiectul contractului de locațiune nr. 79/14-AR din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest" SRL și „MGH Ground Handling" SRL reprezenta suprafața din beton armat și suprafața artificială adiacentă peronului.

b) însă, prin acordul adițional nr.l din 29.10.2014 la contractul de locațiune nr. 10/14-AR din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest" SRL și „Aeroport Handling" SRL, a fost returnat către locator de către „Aeroport Handling" SRL suprafața artificială adiacentă peronului (o parte din suprafața peronului - avanperron de tip A2, Bl, 425 m2), ceea ce a impus micșorarea prețului contractual - de la 10000 lei lunar la 8371 lei.

c) în cazul contractului de locațiune nr. 79/14-AR din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest" SRL și „MGH Ground Handling" SRL, prin acordul adițional nr.l din 24.06.2014, dimpotrivă, a fost majorată suprafața dată în locațiune de la 2328 m2 la 2704 m2, ceea ce inevitabil a dus la majorarea prețului contractual de la 10000 lei la 10716 lei, ulterior prin acordul adițional nr.2 din 31.12.2014 fiind stabilit un preț păstrat până-n prezent de 12333 lei.

În condițiile arătate mai sus, concluzia Consiliului Concurenței precum că modificările tarifelor de locațiune operate de către „Avia Invest" SRL prin prisma acordurilor adiționale, în raport cu „MGH Ground Handling" SRL și „Aeroport Handling" SRL au avut loc în același an - 2014, însă la „MGH Ground Handling" SRL tariful a fost majorat, pe când la „Aeroport Handling" SRL tariful a fost micșorat, cu reținerea în sarcina reclamantului a unei abordări discriminatorii la calcularea tarifelor, este nemotivată, întrucât aceste modificări de preț sunt justificate prin micșorarea suprafeței date în locațiune către „Aeroport Handling" SRL, precum și majorarea suprafeței locațiunii date spre folosință „MGH Ground Handling" SRL.

În prezența unor astfel de numeroase denaturări și constatări neîntemeiate, fără a lua în calcul obiecțiile și probele prezentate de către reclamant, nu se mai poate susține că „Avia Invest" SRL a aplicat tarife inegale pentru prestarea serviciilor de locațiune către „MGH Ground Handling" SRL în raport cu „Aeroport Handling" SRL.

Cât privește constatările pârâtului cu privire la distorsionarea concurenței pe piața serviciilor de handling la sol de către „Avia Invest" SRL prin aplicarea de către „Aeroport Handling" SRL a unor tarife inegale pentru prestarea serviciilor de handling la sol companiilor aeriene, având drept scop deturnarea clientelei „MGH Ground Handling" SRL, prin oferirea unor tarife mai favorabile companiilor aeriene preluate de la „MGH Ground Handling" SRL în comparație cu companiile aeriene deservite anterior de către „Aeroport Handling" SRL, reclamantul reține următoarele: SC „Aeroport Handling" SRL este în afara controlului „Avia Invest" SRL, nu este o întreprindere dependentă de operatorul aerodromului, motiv din care nu poate să-i dicteze anumite tarife. Reținerea de către pârât a dependenței structurale și economice între SRL „Avia Invest" și SRL „Aeroport Handling" SRL în temeiul altor raporturi contractuale (de împrumut), este un non sens juridic, fiind o prezumție fără substrat probator. Astfel, în virtutea principiului libertății contractuale, SC „Aeroport Handling" SRL își stabilește de sine stătător

clientela și prețul pentru prestarea serviciilor de handling la sol, operatorul aerodromului neavând careva drepturi de a-i dicta politica de afaceri, motiv din care constatările făcute de către Consiliul Concurenței Capitolul IV, lit.B, pct.3 din Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 sunt rupte de realitate și absolut nemotivate nici faptic și nici juridic. Prin urmare, în latura respectivă actul administrativ adoptat nu poate fi considerat complet motivat, în sensul art.118 Cod administrativ, iar așa cum rezultă din alin.(3) al aceleiași norme, nemotivarea completă condiționează ilegalitatea acestuia și drept consecință, urmează a fi anulat.

C. Cu referire la ilegalitatea pct.3 si 4 din partea dispozitivă din decizia plenului consiliului concurentei nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 (implicit, a părții motivatorii referitoare la acesta), prin care s-a decis: A aplica întreprinderii „Avia Invest" SRL o amendă pentru încălcarea prevederilor art.11 alin. (1) și (2) lit. a) și c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012, în mărime de 3,5 % din cifra totală de afaceri înregistrată în anul anterior sancționării, ceea ce constituie 31 635 271.05 lei (treizeci și unu milioane șase sute treizeci și cinci mii două sute șaptezeci și unu lei, 05 bani); Suma prevăzută la pct. 3 se va achita la bugetul de stat timp de 60 de zile lucrătoare de la data comunicării prezentei Decizii, cu mențiunea „amendă aplicată de către Consiliul Concurenței în conformitate cu Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012.

Potrivit art. 71 lit.a) din Legea concurenței nr.183 din 11.07.2012, Plenul Consiliului Concurenței are dreptul să aplice, prin decizie, întreprinderilor amenzi în cazul în care, în mod intenționat sau din neglijență, aceste întreprinderi încalcă inter alia prevederile art.11.

Prin urmare, situația-premisă de aplicare a amenzii constituie întrunirea cumulativă a două aspecte: aspectul de ordin obiectiv (încălcarea prevederii art.l 1 din Legea concurenței) și aspectul de ordin subiectiv (vinovăția întreprinderii la comiterea încălcării art. 11 din Legea concurenței, atât sub formă de intenție, cât și sub formă de imprudență).

În prezenta cerere de chemare în judecată, a adus argumente pertinente, susținute factologic și legal care infirmă și combat constatările Plenul Consiliului Concurenței făcute în decizia contestată cum că SRL „Avia Invest" a încălcat prevederile art. 11 alin. (1) și (2) lit. a), c) din Legea concurenței, nr. 183 din 11.07.2012.

Mai mult ca atât, luarea unei noi decizii de către Consiliul Concurenței de constatare a încălcării pe marginea acelorași circumstanțe analizate și calificate anterior prin Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr. APD-59 din 10 septembrie 2015, anulată de către Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție prin Decizia din 21 februarie 2018, dosar nr.3ra-153/18, dându-le actualmente o altă calificare juridică, și anume - constatarea încălcărilor prevederilor art.11 alin.(1) și (2) lit.a), c) din Legea nr. 183 din 11,07.2012 de către „Avia Invest" S.R.L. prin impunerea condițiilor nejustificate și inechitabile în contractul de locațiune încheiat cu „MGH Ground Handling" S.R.L., respectiv aplicarea diferențiată a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune a întreprinderilor de handling la sol, reprezintă de fapt încălcarea puterii lucrului judecat și a securității raportului juridic.

Printre altele, Curtea Constituțională în pct.21 din Decizia nr.52 din 06.09.2016 a reținut că instanțele de judecată „au competență deplină în ceea ce privește controlul deciziilor prin care Plenul Consiliului Concurenței a aplicat o amendă. Instanțele menționate pot reduce sau majora amenzile aplicate, iar în cazul în care conchid că decizia privind constatarea încălcării și/sau aplicarea amenzii este neîntemeiată și/sau este adoptată cu încălcarea procedurii, pot anula amenzile aplicate."

Luând în calcul argumentele și probele prezentate care desființează constatările Plenului Consiliului Concurenței privitoare la încălcarea de către „Avia Invest" SRL a prevederilor art. 11 alin. (1)

și (2) lit. a) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012 (impunerea inechitabilă și nejustificată a termenului de valabilitate a contractului de locațiune întreprinderii „MGH Ground Handling" SRL) și a art. 11 alin. (1) și (2) lit. c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012 (aplicarea diferențiată a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol), în virtutea netemeiniciei numitelor încălcări, instanța de judecată urmează să anuleze decizia contestată, astfel anulându-se și amenda impusă în sarcina reclamantului. Or, întrucât răspunderea constă în obligația de a suporta sancțiunea regulii de drept pentru un fapt imputabil, constată că în speță încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) și lit.c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012, nu-i poate fi imputată reclamantului și, prin urmare, nu poate opera nici răspunderea „Avia Invest" SRL.

D. Cu referire la ilegalitatea pct.5-7 din partea dispozitivă din decizia plenului consiliului concurentei nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, în măsură în care „Avia Invest" SRL nu a încălcat prevederile art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) și lit.c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012, a priori nu poate să fie menținută acțiunea pct.5 din decizia contestată, prin care reclamantului i se ordonă să înceteze comiterea încălcărilor constatate de partea pârâtă în pct.l și pct.2 din Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020. Existența unei conexiuni consecvențională dintre pct.1-2 pe de o parte și pct.5 din decizia contestată pe de altă parte, face ca odată ce pct.1-2 din decizie sunt afectate de ilegalitate, la rândul său pct.5 din actul administrativ individual defavorabil, la fel este afectat de ilegalitate.

În ceea ce privește obligarea „Avia Invest" SRL prin pct.6 din decizia contestată de a încheia în termen de până la 31.12.2020 cu „MGH Ground Handling" SRL contracte privind prestarea serviciilor de locațiune pe o perioadă rezonabilă nu mai mică de 1 an și maxim de 7 ani, cu informarea Consiliul Concurenței despre acțiunile întreprinse, consideră reclamantul că impunerea sarcinii este a priori defectuoasă. Or, întrucât contractul de locațiune nr. 81/14-AR din 01.01.2014 încheiat între SRL „Avia Invest" și SRL „MGH Ground Handling" începând cu anul 2016 până în prezent are termenul de valabilitate de 1 an, urmând această practică constantă, Avia Invest" SRL oricum avea de gând să prelungească raporturile contractuale cu SRL „MGH Ground Handling" în privința locațiunii unor încăperi în incinta autogării pe un termen nu mai mic de un an. Cât privește locațiunea terenului tehnic (contract nr. 79/14-AR din 01.01.2014) și locațiunea boxului a Serviciului Transport Special (contract nr.78/14-AR din 01.01.2014), având în vedere ca aceste contracte au un termen de valabilitate nedeterminat, obligarea „Avia Invest" SRL de a încheia cu „MGH Ground Handling" SRL contracte privind prestarea serviciilor de locațiune pe o perioadă determinată - nu mai mică de 1 an și maxim de 7 ani, dimpotrivă reprezintă o afectare a situației „MGH Ground Handling" SRL.

Cât privește pct.7 din Decizia contestată, ce vizează aplicarea din 01.01.2021, față de „Avia Invest" SRL a penalităților cu titlu cominatoriu în sumă de 5% din cifra de afaceri zilnică medie realizată în anul anterior sancționării, pentru fiecare zi de întârziere a termenului prevăzut la pct. 5 și pct. 6 din decizie, acesta decade urmare a legăturii indisolubile dintre pct.7 cu pct.5 și pct.6 din Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020.

IV. Argumente privind vătămarea drepturilor reclamantului prin adoptarea actului administrativ individual devaforabil. Conform art. 17 Cod administrativ „drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă ". Analizând în ansamblu activitatea administrativă desfășurată de către autoritatea publică - Consiliul Concurenței în procesul emiterii actului administrativ individual defavorabil - Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, constată că aceasta a fost adoptat:

1) în baza unor informații care nu corespund adevărului, cu denaturarea deliberată a circumstanțelor factologice, fără a lua în calcul toate argumentele și probele prezentate de destinatarul actului administrativ individual defavorabil - SC „Avia-Invest” SRL;

2) în rezultatul aplicării eronate și arbitrare a legii;

3) fără a respecta puterea lucrului judecat și puterea lucrului decis, fiind lezată securitatea raportului juridic și ordinea socială.

Prin urmare, prin emiterea actului administrativ individual defavorabil contestat, reclamantului i-au fost vătămate următoarele drepturi: dreptul la un proces echitabil; dreptul la o bună reputație; dreptul la siguranța și protecția deplină a investițiilor; dreptul la proprietate.

Astfel, adoptarea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 reprezintă o situație-premisă determinantă prin care reclamantului (ce are calitatea de concesionar) i se creează obstacole în vederea posedării pașnice a activelor transmise în concesiune, în contradicție cu art.23 alin.(1) lit. b) Legea nr. 534/1995 cu privire la concesiuni*, care garantează concesionarului: neamestecul organelor centrale de specialitate ale administrației publice (autorităților administrației publice locale) în activitatea de întreprinzător a concesionarului, cu excepția cazurilor în care printr-o astfel de activitate se încalcă legislația, se creează pericol real pentru viața și sănătatea populației sau se pot declanșa alte urmări grave. Această garanție este prevăzută și de clauzele contractuale - art.20.1. din Contractul de concesiune.

La fel, datorită caracterului public al deciziei, precum și expedierii Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 în adresa a mai multor autorități, precum Ministerul Economiei și Infrastructurii și Autoritatea Aeronautică Civilă (A se vedea p.8 din partea dispozitivă a Deciziei), SC „Avia-Invest” SRL îi este afectat dreptul la o bună reputație.

Consideră reclamantul că prin Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, reclamantului i se încălcă în mod flagrant art. 6 § 1 din Convenție și art.l din Protocolul nr. 1 la Convenție, întrucât afectează interesele patrimoniale ale SRL „Avia Invest”. Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului privind art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO, amenzile trebuie considerate totuși ca fiind imixtiuni în dreptul de proprietate, întrucât acestea lipsesc persoana vizată de o parte din patrimoniul său, și anume de suma de bani pe care trebuie să o plătească (A se vedea: Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 11 ianuarie 2007, Mamidakis împotriva Greciei (cererea nr. 35533/04, § 44) și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 3 iulie 2003, Buffalo împotriva Italiei (cererea nr. 38746/97, § 32).

În același timp, prin articolul 1 al doilea paragraf din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO se recunoaște faptul că aplicarea sancțiunilor financiare este în principiu legitimă. Conform acestui articol, nu se aduce atingere dreptului statului de a aplica acele legi pe care le consideră necesare, printre altele, pentru a asigura achitarea amenzilor pecuniare, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului recunoscând statului o marjă de apreciere în acest sens (A se vedea: Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 11 ianuarie 2007, Mamidakis împotriva Greciei (cererea nr. 35533/04, § 48)).

Însă, amenzile pot constitui o încălcare a dreptului de proprietate numai în cazul în care acestea creează persoanei în cauză o sarcină excesivă sau dacă îi periclitează în mod fundamental situația financiară. Cu alte cuvinte, amenzile trebuie să fie proporționale (A se vedea: Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului Mamidakis împotriva Greciei, § 44 in fine, §§ 45 și 47) și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 5 iulie 2001, Phillips împotriva Regatului Unit (cererea nr. 41087/98, Recueil des arrets et decisions 2001-VII, § 51), și Ordonanța Curții Europene a Drepturilor Omului din 13 ianuarie 2004, Orion Breclav împotriva Republicii Cehe (cererea nr. 43783/98).

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, amenzile nu sunt proporționale în cazul în care reprezintă sume foarte mari care creează această sarcină excesivă astfel încât au în fapt caracter de măsură de confiscare (A se vedea: Hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului Mamidakis împotriva Greciei, §§ 47 și 48) și Buffalo împotriva Italiei, § 32.

Aplicând principiile enunțate de Curtea Europeană la cauza dedusă judecății, sugerează instanței de judecată să ia în calcul că amenda aplicată de către Consiliul Concurenței în valoare de 31 635 271.05 lei (treizeci și unu milioane șase sute treizeci și cinci mii două sute șaptezeci și unu lei, 05 bani) constituie o intervenție excesivă și intolerabilă care aduce atingere chiar substanței dreptului fundamental la respectarea proprietății.

Astfel, SRL „Avia Invest" în calitatea sa de Concesionar, prin semnarea contractului de concesiune nr. 4/03 din 30 august 2013, și-a asumat obligații investiționale de cel puțin 244,2 mii. EURO. Prin urmare, achitarea nejustificată a unei amenzi în valoare de 31 635 271.05 lei, în lipsa unei încălcări a legislației în domeniul concurenței, va afecta în mod decisiv performanța financiară a SRL „Avia Invest" și va crea obstacole în calea realizării modernizării Aeroportului International Chișinău, obstrucționând realizarea investițiilor private în interes public.

Urmare a argumentelor de mai sus, consideră că comportamentul pârâtului reprezintă o ingerință serioasă și în dreptul la securitatea și protecția deplină a investițiilor, drept garantat prin art.5 alin.(2) din Legea nr.81/2004 cu privire la investițiile în activitatea de întreprinzător.

Potrivit art. 126 alin.(2) lit. h) din Constituție: Statul trebuie să asigure inviolabilitatea investițiilor persoanelor fizice și juridice, inclusiv străine. Încălcarea acestui drept se justifică prin privarea reclamantului de „speranță legitimă de a obține un bun" în calitatea sa de concesionar - de a-și rambursa investițiile, urmare a achitării unei amenzi exorbitante, încălcându-se reiterat art. 1 la Protocol adițional nr.l din Convenția Europeană.

Pîrîtul, Consiliul Concurenței, la 01.03.2021, prin intermediul cancelariei Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), a înaintat referință, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată (f.d. 1-30, vol.III).

La 14.07.2022, SC „Avia Invest" SRL a mai înaintat la Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani) o cerere de chemare în judecată împotriva Consiliul Concurenței, solicitând:

-Anularea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-39 din 15.06.2022 ca ilegală.

În motivarea acțiunii date, a invocat reclamantul că urmare a examinării plângerii „MGH Ground Handling" SRL din 09.11.2015, la data de 17 septembrie 2020, Plenul Consiliului Concurenței a adoptat Decizia nr.APD-37/15-44.

Potrivit părții dispozitive a Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, Plenul a decis:

1.A constata încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest" SRL prin impunerea inechitabilă și nejustificată a termenului de valabilitate a contractului de locațiune întreprinderii „MGH Ground Handling" SRL.

2. A constata încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest" SRL prin aplicarea diferențiată a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol.

3. A aplica întreprinderii „Avia Invest" SRL o amendă pentru încălcarea prevederilor art. 11 alin.

(1) și (2) lit. a) și c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012, în mărime de 3,5 % din cifra totală de afaceri înregistrată în anul anterior sancționării, ceea ce constituie 31 635 271,05 lei.

4. Suma prevăzută la pct. 3 se va achita la bugetul de stat timp de 60 de zile lucrătoare de la data comunicării prezentei Decizii, cu mențiunea „amendă aplicată de către Consiliul Concurenței în conformitate cu Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012.

5. „Avia Invest" SRL va înceta comiterea încălcărilor constatate la pct. 1 și pct. 2 din prezenta Decizie și va informa Consiliul Concurenței despre acțiunile întreprinse până la data de 31.12.2020.

6. Întreprinderea „Avia Invest" SRL în termen de până la 31.12.2020 va încheia cu „MGH Ground Handling" SRL contracte privind prestarea serviciilor de locațiune pe o perioadă rezonabilă nu mai mică de 1 an și maxim de 7 ani, și va informa Consiliul Concurenței despre acțiunile întreprinse.

7. A aplica din 01.01.2021, întreprinderii „Avia Invest" SRL penalități cu titlu cominatoriu în sumă de 5% din cifra de afaceri zilnică medie realizată în anul anterior sancționării, pentru fiecare zi de întârziere a termenului prevăzut la pct. 5 și pct. 6 din prezenta Decizie.

8. A informa Ministerul Economiei și Infrastructurii și Autoritatea Aeronautică Civilă despre constatările din prezenta Decizie.

9. Prezenta Decizie poate fi contestată, în termen de 30 de zile calendaristice de la primirea acesteia, la Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, specializat în materie de contencios administrativ (mun. Chișinău, str. Kiev, nr. 3).

10. Prezenta Decizie intră în vigoare la data adoptării și va fi adusă la cunoștința întreprinderilor „Avia Invest" SRL și „MGH Ground Handling" SRL.

Întrucât decizia Plenului Consiliului Concurenței Nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 este compromisă de netemeinicie și ilegalitate, la data de 13 octombrie 2020, SC „Avia-Invest" SRL a depus în instanța de contencios administrativ acțiune în contestare împotriva Consiliului Concurenței prin care a solicitat inter alia, anularea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței Nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, pe motiv că, actul administrativ individual defavorabil contestat a fost adoptat:

1) în baza unor informații care nu corespund adevărului, cu denaturarea deliberată a circumstanțelor factologice, fără a lua în calcul toate argumentele și probele prezentate de destinatarul actului administrativ individual defavorabil - SC „Avia-Invest" SRL;

2) în rezultatul aplicării eronate și arbitrare a legii;

3) fără a respecta puterea lucrului judecat și puterea lucrului decis, fiind lezată securitatea raportului juridic și ordinea socială.

La momentul depunerii acțiunii, cauza civilă examinată în ordinea contenciosului administrativ, intentată de SC „Avia-Invest" SRL împotriva Consiliului Concurenței privind anularea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței Nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 este pendinte la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani.

Cu toate că nu există o hotărâre judecătorească pe caz, Plenul Consiliului Concurenței a adoptat la data de 15 iunie 2022 - Decizia Nr. APD - 39, prin care a decis:

1. A constata neexecutarea de către „Avia Invest" SRL a pct. 5 din Decizia Nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, în perioada 01.01.2021-31.12.2021, în ceea ce privește încetarea comiterii încălcării constatate la pct. 2 din Decizia nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020.

2. A aplica întreprinderii „Avia Invest" SRL penalități cu titlu cominatoriu în mărime de 5% din cifra de afaceri zilnică medie realizată în anul anterior sancționării, pentru fiecare zi de întârziere a neexecutării pct. 5 din Decizia Nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, în ceea ce privește încetarea comiterii încălcării constatate la pct. 2 din Decizia nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, ceea ce constituie 31 214

336,45 lei (treizeci și unu milioane două sute paisprezece mii trei sute treizeci și șase lei).

3. Suma prevăzută la pct. 2 se va achita în bugetul de stat, în termen de 60 zile lucrătoare de la data comunicării prezentei decizii, cu mențiunea: „penalități cu titlu cominatoriu aplicate de către Consiliul Concurenței în conformitate cu Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012". O copie a actului care confirmă plata va fi transmisă Consiliului Concurenței.

4. Decizia poate fi contestată, în termen de 30 de zile calendaristice de la primirea acesteia, la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, specializat în materie de contencios administrativ (mun. Chișinău, str. Kiev, nr. 3).

5. Decizia intră în vigoare la data adoptării și va fi adusă la cunoștința părților.

6. Analizând conținutul Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. APD - 39 din 15 iunie 2022, deduce că autoritatea publică a emis un act administrativ individual defavorabil ilegal și neîntemeiat, prin ce reclamantul este lezat în drepturile sale, în sensul art. 17 din Codul administrativ, ceea ce ocazionează contestarea acestuia în instanța de judecată.

II Remediul juridic de valorificare a dreptului încălcat și instanța competentă în examinarea acțiunii în contestare. Pricina dedusă judecății este circumscrisă sferei contenciosului administrativ, care are ca obiect actul administrativ individual defavorabil - Decizia Plenului Consiliului Concurenței Nr. APD - 39 din 15.06.2022.

În motivarea aserțiunii, consemnează că potrivit art.10 alin.(1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public. [...]. La fel, potrivit art.11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, prin acte defavorabile se înțelege actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Natura juridică a Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. APD - 39 din 15.06.2022 se desprinde și din legea specială. Dispoziția art.46 alin.(2) din Legea concurenței, nr.183 din 11.07.2012, potrivit căreia: Deciziile sunt acte administrative cu caracter individual prin care se constată încălcarea prevederilor legale, se impun măsuri corective, se aplică sancțiunile corespunzătoare, se soluționează notificările privind concentrările economice, conform atribuțiilor Consiliului Concurenței.

Deci, actul contestat reprezintă un act administrativ individual defavorabil și produce efecte juridice concrete, iar urmare a acestei realități, restabilirea dreptului încălcat se realizează prin remedii juridice de drept administrativ.

În conformitate cu prevederile alin.(1) art.191 în coroborare cu alin.(1) art.196 Cod administrativ, competența pentru examinarea prezentei cereri revine Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

Referitor la condiția de respectare a remediului extrajudiciar cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil, reține că potrivit art. 163 lit. c) Cod administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă: legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată. În acord cu art.47 alin.(l) din Legea concurenței, nr.183 din 11.07.2012: Deciziile și prescripțiile Consiliului Concurenței, precum și ordinele prevăzute la art. 56 alin. (1) pot fi atacate, în termen de 30 de zile calendaristice de la primirea acestora de către părți, nemijlocit în instanța de contencios administrativ competentă, fără a fi necesară depunerea unei cereri prealabile.

Din interpretarea sistemică a prevederilor celor două acte normative, și anume alin.(1) art. 163 lit. c) Cod administrativ și art.47 alin.(1) din Legea concurenței, nr.183 din 11.07.2012, deduce că întrucât ultima prevedere legală degrevează persoana vătămată în drepturi de obligația de a respecta procedura

prealabilă, contestarea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței Nr. APD - 39 din 15.06.2022 direct în instanța de judecată, este conformă spiritului și literei legii.

Cu privire la respectarea termenului de contestare a actului administrativ, reține că potrivit art.209 alin.(1) lit. b) Cod administrativ, acțiunea în contestare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. La fel, art.47 alin.(1) din Legea concurenței, nr.183 din 11.07.2012, prevede că Deciziile Consiliului Concurenței pot fi atacate în termen de 30 de zile calendaristice de la primirea acestora de către părți, nemijlocit în instanța de contencios administrativ competentă.

Prin urmare, acțiunea este formulată în termen. Față de cele ce preced, reține că toate condițiile referitoare la admisibilitatea cererii de chemare în judecată prevăzute la art.207 Cod administrativ au fost respectate.

Rațiuni referitoare la ilegalitatea actului administrativ individual defavorabil.

A. Cu referire la ilegalitatea pct.1 din partea dispozitivă din decizia plenului consiliului concurenței nr. apd - 39 din 15.06.2022 (implicit, a părții motivatorii referitoare la acesta), prin care s-a decis: A constata neexecutarea de către „Avia Invest" SRL a pct. 5 din Decizia nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, în perioada 01.01.2021-31.12.2021, în ceea ce privește încetarea comiterii încălcării constatate la pct. 2 din Decizia nr. APD- 37/15-44 din 17.09.2020.

În Decizia Nr. APD - 39 din 15.06.2022, Plenul Consiliului Concurenței invocă următoarele fapte: „Avia Invest" SRL nu a îndeplinit prevederile art. 66 alin. (2) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012, care prevede obligația persoanelor vizate, la caz „Avia Invest" SRL, să informeze Consiliul Concurenței despre măsurile întreprinse în vederea executării deciziei, în termenul stabilit în aceasta. După cum deduce, Consiliul Concurenței nu a menționat în ce formă „Avia Invest" SRL ar fi trebuit să informeze autoritatea anticoncurențială?

Însuși Consiliul Concurenței menționează în Decizie că: în vederea monitorizării executării de către „Avia Invest" SRL a pct. 5 și pct. 6 din dispozitivul Deciziei nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, prin scrisorile: nr. APD-05/05-24 din 14.01.2021, nr. APD-05/44-305 din 10.03.2021, nr. APD-05/57-435 din 26.03.2021 și nr. APD-05/284-1738 din 05.11.2021 a solicitat de la operatorul Aeroportului Internațional Chișinău, actele confirmative ce probează executarea acestora, la care a primit răspunsuri prin scrisorile: nr. 12/49 din 22.01.2021, nr. 12/203 din 19.03.2021, nr. 12/226 din 31.03.2021, nr. 12/228 din 01.04.2021, nr. 12/829 din 19.11.2021 și nr. 12/217 din 14.03.2022. Astfel, „Avia Invest" SRL, a relatat, în repetate rânduri, ca răspuns la solicitările parvenite de la Consiliul Concurenței informații și calculele cu privire la modul de formare a tarifelor, inclusiv termenelor de acțiune a contractelor de locațiune și alte informații solicitate.

Indiferent de explicațiile și calculele furnizate, Consiliul Concurenței tratează superficial informațiile prezentate de „Avia Invest" SRL, și insistă pe faptul că agentul economic: „nu a executat pct. 5 din Decizia nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, în ceea ce privește încetarea comiterii încălcării constatate la pct. 2 din Decizia nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, cu privire la aplicarea diferențiată a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol. "

Atât în Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, cât și în perioada investigației ulterioare, finisate prin adoptarea Deciziei Nr. APD - 39 din 15.06.2022, Consiliul Concurenței abordează superficial și denaturat aplicarea tarifelor pentru locațiune de către „Avia Invest" SRL, după cum urmează: Consiliul Concurenței constată că, „Avia Invest" SRL nu a executat pct. 5 din Decizia nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, în ceea ce privește încetarea comiterii încălcării constatate la pct. 2 din decizie, cu privire la aplicarea diferențiată a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol.

În acest sens, se menționează că, „Avia Invest” SRL, nu a modificat tarifele pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol. Astfel, „MGH Ground Handling” SRL în continuare achită tariful de 12333 lei (lunar), pe când „Aeroport Handling” SRL achită tariful de 8371 lei (lunar).

Din perspectiva celor reținute de către autoritatea pârâtă, „Avia Invest” S.R.L. nu este de acord cu constatările Consiliului Concurenței în partea ce ține de neexecutarea pct. 5 din Decizia nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020 (în latura aplicării diferențiate a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol). În acest sens, subliniază că, anterior, prin scrisoarea nr. 12/394 din 05.06.2020, „Avia Invest” SRL a prezentat calculele tarifelor de locațiune, percepute în temeiul contractului de locațiune nr. 10/14 din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest” SRL și „Aeroport Handling” SRL și contractului de locațiune nr. 79/14- AR din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest” SRL și „MGH Ground Handling” SRL.

Astfel, deduce următorul tablou factologic:

a) contractele de locațiune nr. 10/14-AR din 01.01.2014 și nr. 79/14-AR din 01.01.2014 încheiate între „Avia Invest” SRL și companiile de handling, la momentul încheierii acestora aveau același tarif de 10.000 lei lunar. Identitatea de preț se justifică prin aceea că contractul de locațiune nr. 10/14-AR din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest” SRL și „Aeroport Handling” SRL, inițial avea ca obiect atât suprafața din beton armat și suprafața artificială adiacentă peronului (o parte din suprafața peronului - avanperron de tip A2, B1, 425 m2). La fel, obiectul contractului de locațiune nr. 79/14-AR din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest” SRL și „MGH Ground Handling” SRL reprezenta suprafața din beton armat și suprafața artificială adiacentă peronului.

b) Însă, prin acordul adițional nr.l din 29.10.2014 la contractul de locațiune nr. 10/14-AR din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest” SRL și „Aeroport Handling” SRL, a fost returnat către locator de către ‚Aeroport Handling” SRL suprafața artificială adiacentă peronului (o parte din suprafața peronului - avanperron de tip A2, B1, 425 m2), ceea ce a impus micșorarea prețului contractual - de la 10000 lei lunar la 8371 lei.

c) În cazul contractului de locațiune nr. 79/14-AR din 01.012014 încheiat între „Avia Invest” SRL și „MGH Ground Handling” SRL, prin acordul adițional nr.l din 24.06.2014, dimpotrivă, a fost majorată suprafața dată în locațiune de la 2328 m2 la 2704 m2, ceea ce inevitabil a dus la majorarea prețului contractual de la 10000 lei la 10716 lei, ulterior prin acordul adițional nr.2 din 31.12.2014 fiind stabilit un preț păstrat până-n prezent de 12333 lei.

În condițiile arătate mai sus, concluzia Consiliului Concurenței precum că modificările tarifelor de locațiune operate de către „Avia Invest” SRL prin prisma acordurilor adiționale, în raport cu „MGH Ground Handling” SRL și , Aeroport Handling” SRL au avut loc în același an - 2014, însă la „MGH Ground Handling” SRL tariful a fost majorat, pe când la „Aeroport Handling” SRL tariful a fost micșorat, cu reținerea în sarcina „Avia Invest” SRL a unei abordări discriminatorii la calcularea tarifelor, este nemotivată, întrucât aceste modificări de preț sunt justificate prin micșorarea suprafeței date în locațiune către „Aeroport Handling” SRL, precum și majorarea suprafeței locațiunii date spre folosință „MGH Ground Handling” SRL.

Menționează că, societatea comercială „Avia Invest” SRL aplică tarife conform acelorași criterii pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol. La calcularea valorii chiriei este aplicabilă Legea bugetului de stat pentru anul respectiv. Astfel, chiria mijloacelor fixe pentru întreprinderi se compune din următoarele elemente:

Calitatea acoperirii terenului și tipul acesteia (beton, acoperire artificială, etc) din care reiese

valoarea inițială evaluată a terenului;

Existența sau lipsa îngrădirii și tipul îngrădirii (plasă, etc);

Coeficientul de amortizare;

Coeficientul de piață, care conform legislației nu poate fi mai mic de 1.

Cuantumul chiriei anuale pentru utilajul, mijloacele de transport, inclusiv bunurile agricole (cu excepția terenurilor agricole), și pentru alte mijloace fixe (denumite în continuare utilaj) date în locațiune/arendă se calculează după formula: $P_{au} = U_a \times K_1 \times K_2 + Q$, în care:

P_{au} - cuantumul chiriei anuale pentru utilajul dat în locațiune/arendă;

U_a - amortizarea/uzura anuală a utilajului dat în locațiune/arendă;

K_1 - coeficientul de calcul;

K_2 - coeficientul de piață;

Q - cheltuielile de întreținere și de exploatare a utilajului dat în locațiune/arendă, suportate de locator/arendator.

Valoarea coeficienților folosiți în calcule se determină după următoarele criterii: amortizarea/uzura anuală a utilajului (U_a se calculează pentru fiecare obiect de evidență potrivit prevederilor Catalogului mijloacelor fixe și activelor nemateriale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.338/2003, conform tabelului.

Tabelul nr.l

Nr. de inventar	**Durata de utilizare/ durata de funcționare utilă, în ani. Distanța, km**	**Costul de intrare/ valoarea inițială sau valoarea reevaluată, în lei**	**Amortizarea/ uzura la data dării în locațiune, %**	**Amortizarea/ uzura anuală (î/a), în %**	**Coeficientul de calcul *(Ki)****	**Coeficientul de piață *(K_2)****	**Cheltuielile de întreținere și de exploatare *(Q)*, în lei**	**Cuantumul chiriei anuale *(Pau)*, în lei**
3	**4**	**5**	**6**	**7**	**8**	***9***	**10**	**11**

* Coeficientul de calcul (K_1) se va stabili în funcție de amortizarea/uzura de la data dării în locațiune/arendă a utilajului (tabelul nr.2).

** Coeficientul de piață (K_2) se stabilește prin înțelegere a părților și nu poate fi mai mic de 1,0. La stabilirea acestui coeficient se va ține cont de cerere și de ofertă, de venitul neobținut, de diferența dintre valoarea contabilă/valoarea de bilanț și prețul de piață la utilajul de același tip sau cu caracteristici comparabile, precum și de alți factori. Excepție fac autoritățile/instituțiile bugetare la darea în locațiune/arendă a utilajului altor autorități/instituții bugetare, pentru care coeficientul de piață se stabilește în mărime de 1,0, precum și unitatea de alimentație publică cu preparare și comercializare a bucatelor în spațiile din clădirea Parlamentului, pentru care coeficientul de piață se stabilește în mărime de 0,2. În cazul în care mărimea cheltuielilor de întreținere și exploatare a utilajului (g) variază, aceasta se recalculează și se achită suplimentar.

Tabelul nr.2

Mărimea de amortizare/de uzură U_a	**0**	**10**	**0**	**0**	**0**	**0**	**0**	**0**	**0**	**0**	**100**
K_1	1,88	1,79	,71	,62	,53	,44	,35	,27	,18	,09	1,0

Reieșind din criteriile sus-numite, valoarea chiriei se calculează conform formulei din Legea bugetului de stat pentru anul respectiv.

Astfel, pentru „MGH Ground Handling” SRL, calculul desfășurat al plății pentru chirie este prezentat în figura 1.

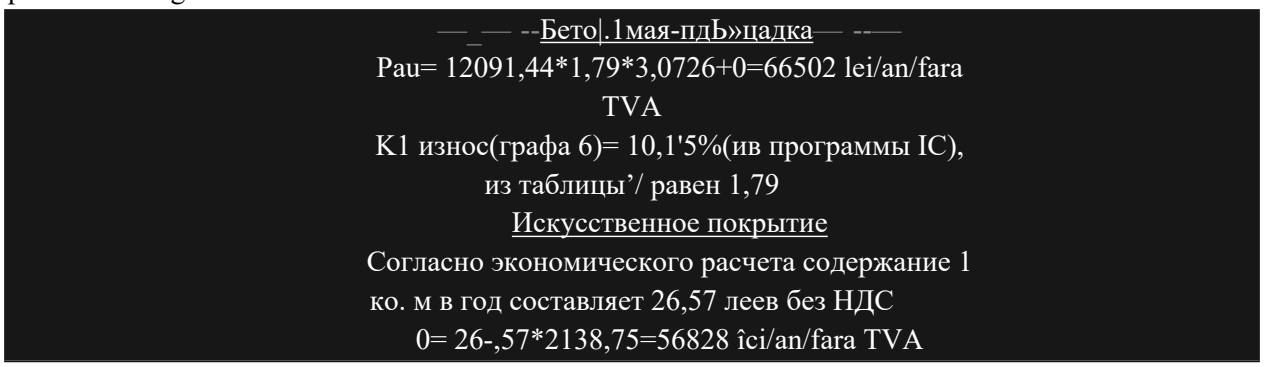

Figura 1. Calculul plății pentru chirie pentru compania „MGH Ground Handling” SRL (original în limba rusă)

Pentru „Aeroport Handling” SRL, calculul desfășurat al plății pentru chirie este prezentat în figura 2.

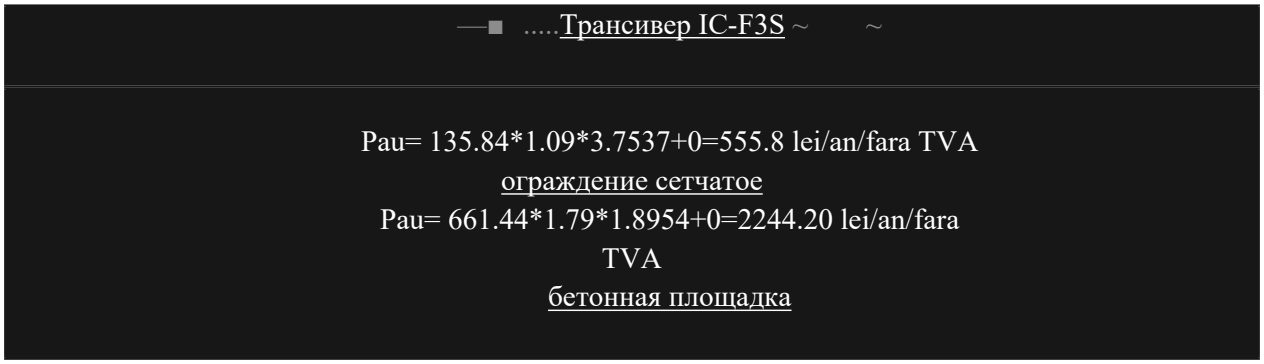

Figura 2. Calculul plății pentru chirie pentru compania „Aeroport Handling” SRL (original în limba rusă)

Astfel, plata anuală de arendă rezultată în urma calculelor este prezentată în tabelele de mai jos. Calculul plății pentru chirie mijloacelor fixe transmise „Aeroport Handling” SRL la Contractul de locațiune nr. 10/14 -AR din 01.01.2014 (Acord adițional nr.l din 29.10.2014) (original în limba rusă) (tabel f.d.10, vol.IV).

Calculul plății pentru chirie bunului transmis „MGH Ground Handling” SRL la contractul nr. 79/14-AR din 01.01.2014 (Acord adițional nr.2 din 31.12.2014) (original în limba rusă) (tabel f.d.10, vol.IV).

În concluzie, valoarea totală a plății pentru chirie depinde de condițiile de care beneficiază fiecare agent economic în parte.

Este clar că, contractele de locațiune cuprind obiecte diferite cu particularități și calitate diferită, și nu pot fi comparate, în modul în care au fost prezentate de Consiliul Concurenței. Prin urmare, datele prezentate se deosebesc principial de la agent economic la agent economic, atât prin destinația suprafeței, cât și prin caracteristicile obiectului în locațiune.

De aceea, stabilirea diferenței de tarif pentru locațiune, prin luarea în calcul a unui singur factor - suprafața, făcând abstracție de alți factori precum natura obiectului contractului, așa cum o face autoritatea pârâtă, este absolut nejustificată și chiar arbitrară.

Conform DEX, termenul „diferențiere” este definit ca: „Proces prin care se realizează analiza însușirilor deosebite ale obiectelor în cadrul percepțiilor”. Astfel, Consiliul Concurenței tratează eronat noțiunea de diferențiere, după cum arată și datele prezentate de „Avia Invest” SRL, anume așa sunt formate tarifele, în dependență de caracteristicile obiectelor chiriei, în rezultat cuantumul plății fiind diferit anume datorită obiectelor diferite ale locațiunii. Or, pentru Consiliul Concurenței era imperios ca „Avia Invest” SRL să modifice cuantumul locațiunii către chiriași, după cum menționează în decizie- „ Din actele prezentate de „Avia Invest ” SRL s-a constatat faptul că, în perioada 01.01.2021 - 31.12.2021, „Avia Invest” SRL nu a modificat tarifele pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol.”

În concluzie, la emiterea actului administrativ individual defavorabil, autoritatea publică a aplicat arbitrar dreptul său discreționar, a acționat cu rea-credință și nu a luat în considerare toate faptele care au importanță pentru caz, inclusiv cele favorabile participanților, fapt care contravine următoarelor prevederi: Art.16 alin. (1) din Codul administrativ prevede că dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. (2) Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

Art. 137 Cod administrativ, stipulează că în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Art.92 alin.(1) Cod administrativ, stipulează că autoritatea publică decide conform convingerii sale libere dacă consideră o faptă drept existentă, luând în considerare întreaga procedură administrativă, inclusiv toate probele. (2) Autoritatea publică ia în considerare toate faptele care au importanță pentru caz, inclusiv cele favorabile participanților.

Mai mult ca atât, constatarea de către Plenul Consiliului Concurenței că „Avia Invest” SRL a aplicat tarife inegale pentru prestarea serviciilor de locațiune contravine constatărilor făcute de auditori, consemnate în Raportul auditului conformității încheierii și executării prevederilor Contractului de parteneriat public-privat pentru concesionarea activelor Î.S. „Aeroportul Internațional Chișinău”, aprobat prin Hotărârea Curții de Conturi nr.l din 24.01.2020.

Atrage atenția instanței de judecată că potrivit Raportului auditului conformității încheierii și executării prevederilor Contractului de parteneriat public-privat pentru concesionarea activelor Î.S. „Aeroportul Internațional Chișinău”, aprobat prin Hotărârea Curții de Conturi nr.l din 24.01.2020, în latura contractelor de locațiune, auditorii au reținut: „Auditorul a analizat Contractele de locațiune încheiate de către SRL „Avia Invest” cu Aeroport Handling” S.A. (anterior SRL) și cu „MGH Ground Handling” SRL privitor la închirierea terenurilor tehnice în scopul deservirii aeronavelor. Rezultatele atestă că condițiile contractuale sunt similare, întreprinderile menționate închiriindspații învecinate”.

Având în vedere că aceeași situație faptică este tratată în mod diferit de către două autorități publice - Consiliul Concurenței și Curtea de Conturi, la caz, reclamantul este îndreptățit să invoce încălcarea securității raporturilor juridice, în sensul art.30 în combinație cu art. 140 din Codul administrativ.

În alt context, nu se poate face abstracție că Decizia Plenului Consiliului Concurenței Nr.APD-39 din 15.06.2022 își are originea în constatările tăcute prin Decizia Nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020 (contestată în instanța de contencios administrativ).

La rândul său, adoptarea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței Nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020 este rezultatul examinării plângerii „MGH Ground Handling” SRL din 09.11.2015.

La acest capitol, scoate în evidență practica vicioasă a SRL „MGH Ground Handling” de a participa pe pieţele concurenţiale într-un mod cu totul deosebit, și anume, bombardând cu plângeri, reclamații și inițieri de litigii în instanța de judecată a concurenților săi. Astfel, în 2011 „Carpatair” SA („MGH Ground Handling” era parte componenta a SA „Carpatair”) a depus o plângere la Bruxelles pe Aeroportul International Timișoara și compania Wizz Air. În 2012 SC „Carpatair” SA („MGH Ground Handling” era parte componenta a SA „Carpatair”) a depus o plângere la Consiliul de Concurență din România, privind existența unui posibil abuz de poziție dominantă săvârșit din partea Aeroportului Internațional Timișoara „Traian Vuia” (AIT). În calitate de abuz, se invoca refuzul AIT de a asigura servicii de handling în condiții similare cu cele oferite concurenților. Consiliul Concurenței din România nu a stabilit încălcări la calificarea abuz de poziție dominanta din partea AIT.

După această digresiune, subliniază că urmare a examinării preliminare a plângerii „MGH Ground Handling” SRL din 09.11.2015, prin Dispoziția nr. 37 din 10.12.2015, Plenul Consiliului Concurenței a dispus inițierea unei investigații referitor la semnele încălcării prevederilor art. 11 alin. (2) lit. c) ale Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către ‚Avia Invest” SRL, privind aplicarea în raporturile cu companiile de deservire la sol a unor condiții inegale la prestarea serviciilor de locațiune, creând în acest fel „MGH Ground Handling” SRL un dezavantaj concurențial.

Cu toate că investigația a fost inițiată pe marginea semnelor încălcării de către ‚Avia Invest” SRL a prevederilor art. 11 alin. (2) lit. c) ale Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012, urmare a impunerii inechitabile și nejustificate a termenelor de valabilitate a contractelor de locațiune, prin Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, s-a decis că această încălcare cade sub incidența unei alte încălcări, anume a prevederii de la art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012.

În condițiile arătate, constatarea de către Plenul Consiliului Concurenței precum că „Avia Invest” SRL a aplicat în raport cu „MGH Ground Handling” SRL condiții inegale la prestații echivalente manifestate prin aplicarea diferențiată a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol, depășește limitele examinării plângerii „MGH Ground Handling” SRL din 09.11.2015. Or, potrivit plângerii, „MGH Ground Handling” SRL a reclamat doar acțiunile „Avia Invest” SRL referitor la înaintarea neîntemeiată a acordurilor adiționale de prelungire a contractelor de locațiune pe un termen nerezonabil de 30 de zile, nu și aplicarea diferențiată a tarifelor.

Mai mult ca atât, prin Dispoziția nr. 37 din 10.12.2015, Plenul Consiliului Concurenței a dispus inițierea unei investigații referitor la semnele încălcării prevederilor art. 11 alin. (2) lit. c) ale Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest” SRL, privind aplicarea în raporturile cu companiile de deservire la sol a unor condiții inegale la prestarea serviciilor de locațiune în latura înaintării neîntemeiate a acordurilor adiționale de prelungire a contractelor de locațiune pe un termen nerezonabil de 30 de zile. Prin urmare, Plenul Consiliului Concurenței a depășit limitele examinării plângerii și a propriei sale Dispoziții cu nr. 37 din 10.12.2015.

De reținut că pe parcursul anului 2015, „MGH Ground Handling” SRL s-a adresat de mai multe ori în adresa Consiliului Concurenței pentru a reclama pretinse încălcări de către „Avia Invest” S.R.L. Astfel, la data de 05 februarie 2015 la Consiliul Concurenței a parvenit plângerea „MGH Ground Handling” S.R.L. în care a fost reclamată acțiunea „Avia Invest” S.R.L. privind refuzul de a încheia contracte de locațiune și alte servicii aeroportuare (deservire la sol, de folosire a liniilor de

conexiune în complexul aeroportuar, servicii comunale, servicii medicale în cadrul aerogării, de livrare a energiei electrice). Urmare a examinării plângerii și a materialelor acumulate pe parcursul examinării preliminare, prin Dispoziția nr. 9 din 16.03.2015 Plenul Consiliului Concurenței a inițiat investigația referitor la semnele încălcării art. 11 alin. (2) lit. c) și lit. f) al Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest" S.R.L., iar la data de 10.09.2015 de către Plenul Consiliul Concurenței a fost adoptată Decizia nr. APD-37/15-44, prin care s-a decis: 1. A constata încălcarea art. 11 alin. (2) lit. c) al Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest" S.R.L. prin aplicarea unor condiții inechitabile întreprinderii „MGH Ground Handling" S.R.L. în raport cu întreprinderea „Aeroport Handling" S.R.L. la prestarea serviciilor de locațiune. 2. A aplica întreprinderii „Avia Invest " S.R.L. (IDNO - 1013600025635), cu adresa juridică MD-2004, mun. Chișinău, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, 202 o amendă pentru încălcarea art. 11 alin. (2) lit. c) al Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012 în mărime de 5 189 226,73 lei (cinci milioane o sută optzeci și nouă mii două sute douăzeci și șase lei, 73 bani).

La 20 octombrie 2015, SRL „Avia Invest" a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Concurenței cu privire la contestarea Deciziei Plenul Consiliul Concurentei nr. APD- 37/15-44 din 10.09.2015.

La 21 octombrie 2015, SRL „MGH Ground Handling" a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Concurenței, intervenient accesoriu SRL „Avia Invest" cu privire la modificarea deciziei nr. APD-59 din 10 septembrie 2015, în partea ce ține de pct. 2 și obligarea Consiliului Concurenței să emită o decizie prin care pentru încălcarea art. 11 alin. (2) lit. c) să fie aplicată față de SRL „Avia Invest" o amendă de 2% din cifra totală de afaceri în temeiul art. 72 alin. (3) lit. b) al Legii concurenței, obligarea SRL „Avia Invest" să semneze contractele de locațiune cu SRL „MGH Ground Handling" pentru o perioadă de cel puțin 36 luni, constatarea perioadei încălcării ca având loc începând cu 01.01.2015 - până în prezent, calificarea acordurilor adiționale la contractele de locațiune cu SRL „MGH Ground Handling" cu valabilitate o lună ca fiind abuz de poziție dominantă ce constituie o încălcare a art. 11 alin. (1) și (2) lit. f) al Legii concurenței, aplicarea suplimentară față de SRL „Avia Invest" a amenzii în mărime de 2% din cifra totală de afaceri conform art. 72 alin. (3) lit. b) al Legii concurenței în temeiul constatării încălcării prevăzute la pct. 3.4, constatarea poziției dominante a SRL „Avia Invest" pe piața serviciilor aeroportuare, constatarea faptului că SRL „Avia Invest" și SRL „Aeroport Handling" sunt întreprinderi dependente.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 04 aprilie 2016 cauzele au fost conexate într-o singură procedură, iar prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2017 atât acțiunea depusă de SRL „Avia Invest", cât și acțiunea depusă de SRL „MGH Ground Handling" au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

Atât SRL „MGH Ground Handling", cât și SRL „Avia Invest" au depus recurs împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2017, urmare a căreia de către Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție a fost adotată decizia din 21 februarie 2018, prin care:

- s-a respins recursul declarat de către avocatul Andrei Bivol în interesele Societății cu răspundere limitată „MGH Ground Handling";

- s-a admis recursul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Avia Invest". Se casează parțial hotărârea Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2017, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „Avia Invest" împotriva Consiliului Concurenței cu privire la contestarea actului administrativ, și cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „MGH Ground Handling" împotriva Consiliului Concurenței, intervenient accesoriu Societatea cu

răspundere limitată „Avia Invest” cu privire la modificarea actului administrativ, în partea respingerii acțiunii depuse de Societatea cu răspundere limitată „Avia Invest” și în această parte se emite o nouă hotărâre prin care: s-a admis acțiunea Societății cu răspundere limitată „Avia Invest” împotriva Consiliului Concurenței cu privire la contestarea actului administrative și s-a anulat decizia Plenului Consiliului Concurentei nr. APD-59 din 10 septembrie 2015. În rest, hotărârea Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2017 se menține.

Ținând cont, că pe aceeași situație, cu aceleași părți implicate, instanța deja s-a pronunțat (a se vedea Decizia Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit a Curții Supreme de Justiție din 21 februarie 2018), probele enunțate în actul administrativ contestat nu sunt pertinente. Astfel, autoritatea de lucru judecat nu se referă doar la elementele de fapt și de drept a deciziei jurisdicționale, ci și la motivele și probele ce au fost analizate și respectiv sunt indiscutabile.

În speță, prin adoptarea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței Nr. APD - 39 din 15.06.2022 care își are originea în pct.5 din Decizia Nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, de către Plenul Consiliului Concurenței a fost afectată securitatea raporturilor juridice, făcându-se constări care contravin Deciziei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 februarie 2018, dosar nr.3ra-153/18. În special, instanța de recurs menționează că: „SRL „Avia Invest” în mod egal a tratat ambii concurenți, atât SRL „MGH Ground Handling”, cât și SRL „Aeroport Handling” fapt ce se confirmă prin probele administrate în cadrul judecării cauzei și anume, prin contractele de locațiune încheiate între SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling”, echivalente celor încheiate cu SRL „MGH Ground Handling”: contractul de locațiune nr. 9/14-AR din 01.01.2014 - transmiterea în locațiune a încăperilor administrative, prelungit la 10.12.2014 pentru perioada 01.01.2015-31.12.2015; contractul de locațiune nr. 10/14-AR din 01.01.2014 - transmiterea în locațiune a unei suprafețe betonate, prelungit la 10.12.2014 pentru perioada 01.01.2015-31.12.2015; contractul de locațiune nr. 8/14-AR din 01.01.2014 - transmiterea în locațiune a unor încăperi în aerogara, prelungit la 31.12.2014 până la 01.03.2015. Prin urmare, instanța de recurs reiterează că acordurile adiționale la contractele sus-menționate, care sunt echivalente contractelor încheiate între SRL „MGH Ground Handling” și SRL „Avia Invest” (nr. 78/14-AR, nr.79/14-AR, nr. 81/14-AR din 01.01.2014) au fost prelungite pe termen de cel mult un an, dar nu trei ani. În același timp, Colegiul reține că contractul de locațiune nr. 7/14-AR din 01.01.2014, încheiat între SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling” în privind locațiunea unui spațiu destinat vînzării de bilete pe un termen de trei ani, mult invocat de recurentul SRL „MGH Ground Handling” și de Consiliul Concurenței, nu are tangență cu practicarea activității aferente pieții discutate și anume nu ține de prestarea serviciilor de deservire la sol și serviciilor aferente în Aeroportul Internațional Chișinău, pentru care SRL „MGH Ground Handling” și SRL „Aeroport Handling” sau considerat drept concurenți. Este de reținut că conținutul contractului de locațiune nr. 7/14-AR din 01.01.2014, denotă că suprafața respectivă a fost închiriată de SRL „Aeroport Handling” pentru practicarea altei activități decât cea aferentă pieții serviciilor de deservire la sol - și anume vînzarea biletelor avia - activitate pe care SRL „MGH Ground Handling” nici nu o practică. S-a mai stabilit în cadrul judecării cauzei că SRL „MGH Ground Handling” nu face și nu a jacut niciodată comerț cu bilete de avion în incinta Complexului Aerogării și nu a solicitat niciodată SRL „Avia Invest” spațiu pentru casa de bilete. În contextul dat, acest contract nu aduce anumite atingeri intereselor SRL „MGH Ground Handling”, inclusiv prin prisma respectării legislației anticoncurențiale. Mai mult, prin conținutul contractului de locațiune nr. 7/14-AR din 01.01.2014 se atestă că suprafață închiriată este amplasată în zona cu acces nelimitat, spre deosebire de contractele de locațiune încheiate cu SRL „MGH Ground Handling” (menționate mai sus), ce presupun

locațiunea în zona cu acces limitat: pentru platoul de beton; pentru boxa tehnică, situată pe platoul de beton; oficiul companiei, situat în incinta Complexului Aerogării. ”.

Urmând constatările făcute de către Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, referitoare la echivalenta contractelor de locațiune încheiate între SRL „Avia Invest” și SRL „Aeroport Handling”, pe de o parte și SRL „MGH Ground Handling” pe de altă parte, actul administrativ adoptat nu poate fi considerat complet motivat, în sensul art. 118 Codadministrativ, iar așa cum rezultă din alin.(3) al aceleiași norme, nemotivarea completă condiționează ilegalitatea acestuia și drept consecință, urmează a fi anulat.

În special, Decizia Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 februarie 2018, se bucură de prezumția absolută de adevăr și nu poate fi contrazisă. Răsturnarea puterii lucrului judecat, determină o instabilitate a raporturilor juridice, care, odată stabilite printr-o hotărâre judecătorească cu caracter irevocabil, intră în sfera raporturilor de ordine publică, pe care părțile nu o pot modifica nici în situația în care ar exista acordul lor.

Potrivit art. 120 din Constituția Republicii Moldova, este obligatorie respectarea sentințelor și a altor hotărâri definitive ale instanțelor judecătorești, precum și colaborarea solicitată de acestea în timpul procesului, al executării sentințelor și a altor hotărâri judecătorești definitive.

Conform art. 123 alin. (2) Cod de procedură civilă, faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o cauză civilă soluționată anterior în instanță de drept comun sau în instanță specializată sunt obligatorii pentru instanța care judecă cauza și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte cauze civile la care participă aceleași persoane.

La fel, prevederile art.229 alin.(1) Cod administrativ, dar și cele stipulate la art. 16 alin.(1) Cod de procedură civilă, consfințesc caracterul obligatoriu al hotărârilor judecătorești. Aceasta înseamnă că niciun subiect de drept nu trebuie să întreprindă acte de natură să contravină hotărârii judecătorești, ceea ce în esență constituie respect față de autoritatea judecătorească. Altfel spus, caracterul obligatoriu al hotărârilor judecătorești reclamă obligația de executare a hotărârii judecătorești dacă li se adresează sau abținerea de la emiterea unor decizii/hotărâri contrare hotărârii judecătorești definitive.

La fel, CEDO a stabilit că autoritățile sunt obligate să țină cont de constatările de fapt din procedurile judiciare anterioare, repunerea în discuție a situației soluționate definitiv prin alte hotărâri constituind o încălcare a art. 6.1 din Convenția Europeană (a se vedea: cauza Aurel Beian contra României, hotărârea din 06 decembrie 2007). Dezlegarea asupra unei probleme de drept date printr-o hotărâre irevocabilă este de natură să clarifice din acel moment acea problemă, creând speranța legitimă că ea nu va mai fi negată de o altă instanță de judecată într-o procedură ulterioară.

În măsură în care „Avia Invest” SRL nu a încălcat prevederile art. 11 alin. (1) și (2) lit. lit.c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012, a priori pct.5 din Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 (prin care reclamantului i se ordonă să înceteze comiterea încălcărilor constatate de partea pârâtă în pct.2 din Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD- 37/15-44 din 17.09.2020), nu poate fi pus în executare.

Existența unei conexiuni consecvențională dintre pct.2 și pct.5 din Decizia Plenului Consiliului Concurenței Nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, pe de altă parte, și Decizia Nr. APD - 39 din 15.06.2022, pe de altă parte, face ca odată ce pct. 2 și pct.5 din Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 sunt afectate de ilegalitate, la rândul său Decizia Nr. APD - 39 din 15.06.2022, la fel este afectată de ilegalitate.

În concluzie, deoarece Plenul Consiliului Concurenței a ignorat explicațiile tuturor participanților la procedura administrativă și întrucât circumstanțele factologice prezentate în actul administrativ individual

defavorabil se opun probelor și bazei legale, fiind în contradicțiile cu constările făcute de către Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție în Decizia sa din 21.02.2018, incontestabil Decizia Plenului Consiliului Concurenței Nr. APD - 39 din 15.06.2022 este ilegală, în virtutea încălcării normelor imperative stipulate la art.120 din Constituția RM și art. 118 alin. (2) lit. c), art.140 Cod administrativ.

Prin prisma Codului administrativ, un asemenea act administrativ individual nu poate fi menținut, fiind un act nemotivat

B. Cu referire la ilegalitatea pct.2 din partea dispozitivă din decizia plenului consiliului concurenței nr. APD - 39 din 15.06.2022 (implicit, a părții motivatorii referitoare la acesta), prin care s-a decis: A aplica întreprinderii „Avia Invest" SRL penalități cu titlu cominatoriu în mărime de 5% din cifra de afaceri zilnică medie realizată în anul anterior sancționării, pentru fiecare zi de întârziere a neexecutării pct. 5 din Decizia nr. APD-37/15- 44 din 17.09.2020, în ceea ce privește încetarea comiterii încălcării constatate la pct. 2 din Decizia Nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, ceea ce constituie 31 214 336,45 lei (treizeci și unu milioane două sute paisprezece mii trei sute treizeci și șase lei).

Stabilirea penalității cu titlu cominatoriu de către Consiliul Concurenței este eronată și nu este bazată pe norma legală stabilită de Legea concurenței nr. 183/2012, dat fiind următoarele argumente: Art.76 alin.(1) lit. a) din Legea concurenței nr.183/2012, prevede că: „Plenul Consiliului Concurenței poate aplica, prin decizie, persoanelor menționate la art. 20 alin. (2) lit. b), întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi penalități în sumă de până la 5% din cifra de afaceri zilnică medie realizată de întreprinderea sau asociația de întreprinderi în cauză în anul anterior sancționării, pentru fiecare zi de întârziere, calculate de la o dată ulterioară stabilită în decizie, pentru a le obliga: a) să înceteze o încălcare a prevederilor art. 5 sau 11, în conformitate cu o decizie luată în temeiul art. 41 alin. (2) ".

În primul rând, o interpretare *ad litteram* a prevederii care a ocazionat dispunerea sancțiunii - art.76 alin.(l) lit. a) din Legea concurenței nr.183/2012, presupune dreptul Consiliul Concurenței de a aplica penalitatea doar pentru a obliga destinatarul să înceteze o încălcare a prevederilor art. 5 sau 11, în conformitate cu o decizie luată în temeiul art. 41 alin. (2) și nu ca o măsură de sancționare pentru o încălcare epuizată. Deci, aplicarea unei penalități în temeiul art.76 alin.(1) lit. a) din Legea concurenței nr.183/2012, se poate dispune în perioada încălcării prevederilor art. 5 sau 11, în conformitate cu o decizie luată în temeiul art. 41 alin. (2) din aceeași lege, pentru a stopa încălcarea, nu însă după încetarea încălcării. Corespunzător, Consiliul Concurenței a relevat în actul administrativ contestat că „Avia Invest" SRL a încetat încălcarea art. 11 din Legea concurentei cu începere din 01.01.2022, data intrării în vigoare a Ordinului nr.149 din 29.12.2021 cu privire la punerea în aplicare a cuantumului minim al chiriei pentru folosirea suprafețelor amenajate de pe peronul Aeroportului Internațional Chișinău. Din această perspectivă, aplicarea penalității prin decizia contestată, având ca temei art.76 alin.(1) lit. a) din Legea concurenței nr.183/2012, reprezintă aplicarea eronată și arbitrară a legii de către pârât.

În al doilea rând, Decizia trebuie să conțină explicația stabilirii valorii maximale a penalității cominatorii de 5%, or, legiuitorul, stipulând marja de până la 5%, prevede posibilitatea aplicării cât a valorii minimale (0,1%), până la cea maximală (5%). Această flexibilitate este delegată Consiliului Concurență pentru a putea individualiza sancțiunea în dependență de factorii atenuanți sau cei agravanți, care influențează decizia finală.

În Decizia Plenului Consiliului Concurenței Nr.APD-39 din 15.06.2022:

- nu se conține motivarea aplicării penalității în valoare maximă de 5%;

- nu au fost prezentați factorii agravanți de care s-a ținut cont la stabilirea valorii maximale a penalității de 5%.

În concluzie, actul administrativ individual defavorabil contestat nu conține nici o analiză a factorilor agravanți și/sau atenuanți, stabilindu-se cuantumul maxim al penalității fără o argumentare rezonabilă, iar aceste aspecte denotă lipsa transparenței concluziilor și faptelor stabilite în decizie. Mai mult, se creează impresia unui stabilirea unui cuantum maxim al penalității se datorează faptului că „Avia Invest" SRL își exercită dreptul la apărare și contestă în instanță deciziile Consiliului Concurenței.

La fel, autoritatea pârâtă a omis să prezinte metoda de calcul a cuantumului penalității. Subliniază că specificul penalității cu titlu cominatoriu este faptul că se percepe o penalitate zilnică din cifra de afaceri. Astfel, din cele prezentate de Consiliul Concurenței, cifra de afaceri zilnică a fost dedusă împărțind cifra de afaceri anuală la 365. Ca urmare, 5% calculate din cifra de afaceri zilnică a fost înmulțită la 365, în rezultat, Consiliul Concurenței a dedus 5% din cifra de afaceri anuală.

Penalitatea cominatorie se stabilește pentru fiecare zi de neexecutare a deciziei; or, executarea deciziei putea fi realizată numai în zilele de lucru. De aceea, este absolut eronată calcularea penalității în parte ce ține de înmulțirea mediei zilnice a cifrei de afaceri cu 365 de zile, care include în sine și zile de odihnă și zile de sărbătoare. Pentru corectitudinea aplicării penalității cominatorii, era necesară aplicarea a 5% din cifra de afaceri zilnică, pentru zilele efective (adică lucrătoare).

Însă, luând în calcul argumentele și probele prezentate care desființează constatările Plenului Consiliului Concurenței privitoare la încălcarea de către „Avia Invest" SRL a prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012 (aplicarea diferențiată a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol), în virtutea netemeiniciei numitelor încălcări, instanța de judecată urmează să anuleze decizia contestată, astfel anulându-se și penalitatea impusă în sarcina reclamantului. Or, întrucât răspunderea constă în obligația de a suporta sancțiunea regulii de drept pentru un fapt imputabil, constată că în speță încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012, nu-i poate fi imputată reclamantului și, prin urmare, nu poate opera nici răspunderea „Avia Invest" SRL.

Argumente privind vătămarea drepturilor reclamantului prin adoptarea actului administrativ individual defavorabil.

Conform art. 17 Cod administrativ „drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă".

Analizând în ansamblu activitatea administrativă desfășurată de către autoritatea publică - Consiliul Concurenței în procesul emiterii actului administrativ individual defavorabil - Decizia Plenului Consiliului Concurenței Nr. APD - 39 din 15.06.2022, constată că aceasta a fost adoptat: 1) în baza unor informații care nu corespund adevărului, cu denaturarea deliberată a circumstanțelor factologice, fără a lua în calcul toate argumentele și probele prezentate de destinatarul actului administrativ individual defavorabil - SC „Avia-Invest" SRL; 2) în rezultatul aplicării eronate și arbitrare a legii; 3) fără a respecta puterea lucrului judecat și puterea lucrului decis, fiind lezată securitatea raportului juridic și ordinea socială.

Prin urmare, prin emiterea actului administrativ individual defavorabil contestat, reclamantului i-au fost vătămate următoarele drepturi: dreptul la un proces echitabil; dreptul la o bună reputație; dreptul la siguranța și protecția deplină a investițiilor; dreptul la proprietate.

Astfel, adoptarea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței Nr. APD - 39 din 15.06.2022 reprezintă o situație-premisă determinantă prin care reclamantului (ce are calitatea de concesionar) i se creează obstacole în vederea posedării pașnice a activelor transmise în concesiune, în contradicție cu art.23 alin.(1) lit. b) Legea nr. 534/1995 cu privire la concesiuni, care garantează concesionarului: neamestecul organelor centrale de specialitate ale administrației publice (autorităților administrației

publice locale) în activitatea de întreprinzător a concesionarului, cu excepția cazurilor în care printr-o astfel de activitate se încalcă legislația, se creează pericol real pentru viața și sănătatea populației sau se pot declanșa alte urmări grave. Această garanție este prevăzută și de clauzele contractuale - art.20.1. din Contractul de concesiune. La fel, datorită caracterului public al deciziei, SC „Avia-Invest" SRL îi este afectat dreptul la o bună reputație.

Consideră că prin Decizia Plenului Consiliului Concurenței Nr. APD - 39 din 15.06.2022, reclamantului i se încălcă în mod flagrant art. 6 § 1 din Convenție și art.1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, întrucât afectează interesele patrimoniale ale SRL „Avia Invest". Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului privind art.l din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO, amenzile trebuie considerate totuși ca fiind imixtiuni în dreptul de proprietate, întrucât acestea lipsesc persoana vizată de o parte din patrimoniul său, și anume de suma de bani pe care trebuie să o plătească (A se vedea: Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 11 ianuarie 2007, Mamidakis împotriva Greciei (cererea nr. 35533/04, § 44) și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 3 iulie 2003, Buffalo împotriva Italiei (cererea nr. 38746/97, § 32).

În același timp, prin articolul 1 al doilea paragraf din Protocolul adițional nr. 1 la CEDO se recunoaște faptul că aplicarea sancțiunilor financiare este în principiu legitimă. Conform acestui articol, nu se aduce atingere dreptului statului de a aplica acele legi pe care le consideră necesare, printre altele, pentru a asigura achitarea amenzilor pecuniare, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului recunoscând statului o marjă de apreciere în acest sens (A se vedea: Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 11 ianuarie 2007, Mamidakis împotriva Greciei (cererea nr. 35533/04, § 48)).

Insă, penalitățile pot constitui o încălcare a dreptului de proprietate numai în cazul în care acestea creează persoanei în cauză o sarcină excesivă sau dacă îi periclitează în mod fundamental situația financiară. Cu alte cuvinte, penalitățile trebuie să fie proporționale (A se vedea: Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului Mamidakis împotriva Greciei, § 44 in fine, §§ 45 și 47) și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 5 iulie 2001, Phillips împotriva Regatului Unit (cererea nr. 41087/98, Recueil des arrets et decisions 2001-VII, § 51), și Ordonanța Curții Europene a Drepturilor Omului din 13 ianuarie 2004, Orion Bfeclav împotriva Republicii Cehe (cererea nr. 43783/98).

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, amenzile (penalitățile) nu sunt proporționale în cazul în care reprezintă sume foarte mari care creează această sarcină excesivă astfel încât au în fapt caracter de măsură de confiscare (A se vedea: Hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului Mamidakis împotriva Greciei, §§47 și 48) și Buffalo împotriva Italiei, § 32.

Aplicând principiile enunțate de Curtea Europeană la cauza dedusă judecății, sugerează instanței de judecată să ia în calcul că penalitatea aplicată de către Consiliul Concurenței în valoare de 31 214 336,45 lei (treizeci și unu milioane două sute paisprezece mii trei sute treizeci și șase lei, 45 bani) constituie o intervenție excesivă și intolerabilă care aduce atingere chiar substanței dreptului fundamental la respectarea proprietății.

Astfel, SRL „Avia Invest" în calitatea sa de Concesionar, prin semnarea Contractului de concesiune nr. 4/03 din 30 august 2013, și-a asumat obligații investiționale de cel puțin 244,2 mii. EURO. Prin urmare, achitarea nejustificată a unei penalități cu titlu cominatoriu în cuantum de 31 214 336,45 lei, în lipsa unei încălcări a legislației în domeniul concurenței, va afecta în mod decisiv performanța financiară a SRL „Avia Invest" și va crea obstacole în calea realizării modernizării Aeroportului International Chișinău, obstrucționând realizarea investițiilor private în interes public.

Urmare a argumentelor de mai sus, consideră că comportamentul pârâtului reprezintă o ingerință serioasă și în dreptul la securitatea și protecția deplină a investițiilor, drept garantat prin art.5 alin.(2) din

Legea nr.81/2004 cu privire la investițiile în activitatea de întreprinzător. Amintește că potrivit art. 126 alin.(2) lit. h) din Constituție: Statul trebuie să asigure inviolabilitatea investițiilor persoanelor fizice și juridice, inclusiv străine. încălcarea acestui drept se justifică prin privarea reclamantului de „speranță legitimă de a obține un bun" în calitatea sa de concesionar - de a-și rambursa investițiile, urmare a achitării unei penalități exorbitante și vădit ilegale, încălcându-se reiterat art. 1 la Protocol adițional nr.l din Convenția Europeană.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 09.06.2026, a fost conexată pentru a fi examinată într-o singură procedură cauzele de contencios administrativ : nr.3-1723/2022, la acțiunea SC „Avia Invest" SRL împotriva Consiliul Concurenței privind anularea deciziei Consiliului Concurenței nr.APD-39 din 15.06.2022 la cauza nr.3-2528/2020, la acțiunea în contencios administrativ SC „Avia Invest" SRL împotriva Consiliul Concurenței, persoane terțe „MGH Ground Handling" SRL, SRL „Aeroport Handling" privind anularea deciziei Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, cu atribuirea dosarului conexat nr.3-2528/2020 (f.d. 186. vol. III).

Pîrîtul, Consiliul Concurenței, la 02.09.2022, prin intermediul cancelariei Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), a înaintat referință, prin care a solicitat respingerea acțiunii privind anularea deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-39 din 15.06.2022 (cauza conexată) ca fiind neîntemeiată (f.d. 89-97, vol.V).

În ședința de judecată de examinare și soluționare în fond a acțiunii, reprezentantul reclamantei SC „Avia Invest" SRL, avocatul Lunga Dmitri, a solicitat admiterea acțiunii pe motivele de fapt și de drept invocate în cererile de chemare în judecată.

Reprezentantul pârâtului, Consiliul Concurenței, Elena Sedlețchi, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată pe motivele de fapt și de drept invocate în referințe.

Reprezentanții personelor terțe: „MGH Ground Handling" SRL și SRL „Aeroport Handling" nu s-au prezentat, instanța, în temeiul art.218 lit. d) Cod Administrativ, a dispus soluționarea acțiunii în lipsă.

Examinînd cererea de chemare în judecată, audiind explicaţiile părţilor, cercetînd probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanţa de judecată conchide că acţiunea urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ instanța reține următoarele.

Conform art. 53 alin.(1) din Constituție, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr- un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Conform art. 3 Cod administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinîndu-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

Conform art. 14 Cod administrativ, (1) Actul real este activitatea administrativă de drept public care nu are drept scop o reglementare concretă sau abstractă, ci un rezultat real. (2) Sînt acte reale, în special, informaţiile, avertizările sau recomandările autorităţilor publice şi acţiunile întreprinse de acestea.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 206 Cod administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru : impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare).

Reieșind din cerințele formulate, rezultă că, acțiunea reclamantului este una în anulare – anularea deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 și decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-39 din 15.06.2022.

Cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, asemenea gen de litigii sunt exceptate de la obligativitatea tranșării prejudiciare în conformitate cu art. 47 al Legii concurenței nr.183 din 11.07.2012, combinat cu art. 163 lit. c) Cod Administrativ.

Conform art. 209 Cod Administrativ, (1) Acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă.

În privința termenului de contestare a actului evidențiat supra, instanța corelînd momentul comunicării Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020 la 22.09.2020 (f.d.30, vol.I), cu momentul înaintării acțiunii în judecată - 13.10.2020, atestă întrunirea termenilor legali de valorificare a acțiunii.

Cu referire la decizia contestă în cauza conexată, nr.APD-39, se atestă că aceasta a fost emisă la 15.06.2026, iar reclamantul a înaintat acțiunea în instanța de judecată la 14.07.2022, în interiorul termenului prevăzut la art.47 alin.(1) din Legea concurenței nr.183 din 11.07.2012, coroborat cu art.209 alin.(1) lit.b) Cod administrativ.

Din conținutul acțiunii, prin prisma cadrului legal citat, rezultă că, SC „Avia Invest” SRL, revendică un drept subiectiv vătămat şi repercusiunile negative generate de actele administrative individuale defavorabile contestate.

Totodată, ținând cont de localizarea sediului autorității publice care a desfășurat activitatea administrativă contestată, în virtutea art. 191 alin. (1) și art. 196 Cod Administrativ se constată competența materială și teritorială a Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) în examinarea acțiunii de contencios administrativ dedusă judecății.

Prin urmare, instanța consideră că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod Administrativ, nu se regăsesc.

În privința netemeiniciei acțiunii în contenciosul administrativ instanța reține următoarele.

Materialele cauzei denotă că, potrivit contractului de locațiune nr.79/14-AR din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest” SRL în calitate de locator și „MGH Groun Handling” SRL în calitate de locatar, părțile au convenit :

1.1.Locatorul se obligă să transmită în folosință temporară teren tehnic indicat în p. 1.2 al prezentului Contract, iar Locatarul se obligă să plătească chiria în mărimea și termenele indicate în cap.2 al prezentului contract.

1.2. Teren tehnic (nr. de inventar 289602, valoare evaluată 114390,65 lei), cu o suprafață de 2328,0 m2, în continuare Platformă, este situat pe adresa: 2026, mun. Chișinău, bd. Dacia 80/3, teritoriul Aeroportului, conform schemei anexate. Platformă va fi folosită pentru amplasarea complexului tehnic al Locatarului pentru deservirea aeronavelor.

1.3. Contractul este încheiat pentru o perioadă de pînă la 31.12.2014.

2.1. Locatarul este de acord să achite Locatorului plata de locațiune pentru Platformă în mărime de 10 000,0 (Zece mii) lei lunar. Cuantumul chiriei include taxa pe valoarea adăugată (f.d.172-175, vol.II).

Potrivit acordului adițional nr.1 din 24.06.2024, la contractul nr.79/14-AR din 01.01.2014, încheiat între „Avia Invest" SRL și „MGH Groun Handling" SRL, se constată că: 1.Pct.1.2 din contract a fost modificat și se expune în următoarea redacție: 1.2 Teren tehnic (nr. de inventar 289602, valoare evaluată 114390,65 lei), cu o suprafață de 2704,23 m2, în continuare Platformă, este situat pe adresa: 2026, mun. Chișinău, bd. Dacia 80/3, teritoriul Aeroportului, conform schemei anexate. Platformă va fi folosită pentru amplasarea complexului tehnic al Locatarului pentru deservirea aeronavelor.

2.Pct.2.1 a expune în următorea redacție: Locatarul este de acord să achite Locatorului plata de locațiune pentru Platformă în mărime de 10 716,14 (zece mii șapte sute șaisprezece lei,14 bani) lei lunar. Cuantumul chiriei include taxa pe valoare adăugată (f.d.177, vol.II).

Potrivit contractului de locațiune nr.78/14-AR din 01.01.2014 încheiat între „Avia Invest" SRL în calitate de locator și „MGH Groun Handling" SRL în calitate de locatar, părțile au convenit:

1.1.Locatorul se obligă să transmită în folosință temporară Locatarului încăperea indicată în p.1.2 al prezentului contract, iar Locatarul se obligă să plătească chiria în mărimea și termenele indicate în p.cap.2 al prezentului contract.

1.2. Încăperea boxului a Serviciului Transport Special, transmisă Locatarului în folosință temporară, are o suprafață de 69,0 m2 și este aplastă pe adresa: mun. Chișinău, bd. Dacia 80/3, teritoriul Aeroportului, conform schemei anexate. Încăperea respectivă va fi folosită pentru amplasarea garajului și/sau depozitului.

1.3. Contractul este încheiat pentru o perioadă de pînă la 31.12.2014 (f.d.180-182, vol.II).

Prin scrisoarea „MGH Groun Handling" SRL nr.396 din 04.12.2020, a solicitat „Avia Invest" SRL prelungirea contractelor de locațiune pe o perioadă de cel puțin 36 luni (f.d.200, vol.II).

Potrivit adresării „Avia Invest" SRL, a expediat contractele de locațiune spre aprobare și semnare către „MGH Ground Handling" SRL prin care a stabilit termenul locațiunii în conformitate cu pct.6 din partea dispozitivă a Deciziei Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, dar nu mai mult decât pentru o perioadă de 12 luni din data semnării lui (f.d.190, 191-193, 195-198, vol.II) însă care nu au fost semnate de către „MGH Ground Handling" SRL.

În temeiul art. 41 al Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012, Hotărârii Parlamentului nr. 331 din 30.11.2018 privind numirea în funcție a membrilor Plenului Consiliului Concurenței, analizând raportul de investigație asupra cazului inițiat prin Dispoziția Plenului Consiliului Concurenței nr. 37 din 10.12.2015, observațiile prezentate de părți și materialele acumulate în cadrul investigației și în baza audierilor desfășurate la data de 28.01.2020, Plenul Consiliului Concurenţei prin Decizia nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, a decis:

1.A constata încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest" SRL prin impunerea inechitabilă și nejustificată a termenului de valabilitate a contractului de locațiune întreprinderii „MGH Ground Handling" SRL.

2. A constata încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012 de către „Avia Invest" SRL prin aplicarea diferențiată a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol.

3. A aplica întreprinderii „Avia Invest" SRL o amendă pentru încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) și c) din Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012, în mărime de 3,5% din cifra totală de

afaceri înregistrată în anul anterior sancționării, ceea ce constituie 31 635 271.05 lei (treizeci și unu milioane șase sute treizeci și cinci mii două sute șaptezeci și unu lei, 05 bani).

4. Suma prevăzută la pct. 3 se va achita la bugetul de stat timp de 60 de zile lucrătoare de la data comunicării prezentei Decizii, cu mențiunea „amendă aplicată de către Consiliul Concurenței în conformitate cu Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012.

5. „Avia Invest" SRL va înceta comiterea încălcărilor constatate la pct. 1 și pct. 2 din prezenta Decizie și va informa Consiliul Concurenței despre acțiunile întreprinse până la data de 31.12.2020.

6. Întreprinderea „Avia Invest" SRL în termen de până la 31.12.2020 va încheia cu „MGH Ground Handling" SRL contracte privind prestarea serviciilor de locațiune pe o perioadă rezonabilă nu mai mică de 1 an și maxim de 7 ani, și va informa Consiliul Concurenței despre acțiunile întreprinse.

7. A aplica din 01.01.2021, întreprinderii „Avia Invest" SRL penalități cu titlu cominatoriu în sumă de 5% din cifra de afaceri zilnică medie realizată în anul anterior sancționării, pentru fiecare zi de întârziere a termenului prevăzut la pct. 5 și pct. 6 din prezenta Decizie.

8. A informa Ministerul Economiei și Infrastructurii și Autoritatea Aeronautică Civilă despre constatările din prezenta Decizie.

9. Prezenta Decizie poate fi contestată, în termen de 30 de zile calendaristice de la primirea acesteia, la Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, specializat în materie de contencios administrativ (mun. Chișinău, str. Kiev, nr. 3).

10. Prezenta Decizie intră în vigoare la data adoptării și va fi adusă la cunoștința întreprinderilor „Avia Invest" SRL și „MGH Ground Handling" SRL (f.d.31-74, vol.I).

Nefiind de acord cu Decizia Plenul Consiliului Concurenţei nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020, la 13.10.2020 SC „Avia Invest" SRL a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Concurenței, cu privire la anularea deciziei menționate.

Ulterior, prin decizia nr.APD-39 din 15.06.2022, Plenul Consiliului Concurenței, Plenul Consiliului Concurenței, acționând în temeiul art. 41 alin. (1) lit. h) și lit. m) al Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012, Hotărârii Parlamentului nr. 331 din 30.11.2018 privind numirea în funcție a membrilor Plenului Consiliului Concurenței și Hotărârii Parlamentului nr. 33 din 17.02.2022 privind numirea în funcție a unui membru și președinte al Plenului Consiliului Concurenței, analizând constatările din raportul privind aplicarea penalității cu titlu cominatoriu întreprinderii „Avia Invest" SRL pentru neexecutarea pct. 5 din Decizia nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, observațiile prezentate de către „Avia Invest" SRL, materialele acumulate în cadrul procedurii de monitorizare a executării Deciziei nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020 și în baza ședinței de audieri din data de 09.06.2022, a decis:

1. A constata neexecutarea de către „Avia Invest" SRL a pct. 5 din Decizia nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, în perioada 01.01.2021-31.12.2021, în ceea ce privește încetarea comiterii încălcării constatate la pct. 2 din Decizia nr. APD- 37/15-44 din 17.09.2020.

2. A aplica întreprinderii „Avia Invest" SRL penalități cu titlu cominatoriu în mărime de 5% din cifra de afaceri zilnică medie realizată în anul anterior sancționării, pentru fiecare zi de întârziere a neexecutării pct. 5 din Decizia nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, în ceea ce privește încetarea comiterii încălcării constatate la pct. 2 din Decizia nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, ceea ce constituie 31 214 336,45 lei (treizeci și unu milioane două sute paisprezece mii trei sute treizeci și șase lei).

3. Suma prevăzută la pct. 2 se va achita în bugetul de stat, în termen de 60 zile lucrătoare de la data comunicării prezentei decizii, cu mențiunea: „penalități cu titlu cominatoriu aplicate de către Consiliul

Concurenței în conformitate cu Legea concurenței nr. 183 din 11.07.2012". O copie a actului care confirmă plata va fi transmisă Consiliului Concurenței.

4. Decizia poate fi contestată, în termen de 30 de zile calendaristice de la primirea acesteia, la Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, specializat în materie de contencios administrativ (mun. Chișinău, str. Kiev, nr. 3).

5. Decizia intră în vigoare la data adoptării și va fi adusă la cunoștința părților (f.d.127-138, vol.III).

În conformitate cu art.1 din Legea concurenţei nr. 183 din 11.07.2012, (1) Prezenta lege stabileşte cadrul juridic al protecţiei concurenţei, inclusiv al prevenirii şi al contracarării practicilor anticoncurenţiale şi a concurenţei neloiale, al realizării concentrărilor economice pe piaţă, stabileşte cadrul juridic privind activitatea şi competenţa Consiliului Concurenţei şi responsabilitatea pentru încălcarea legislaţiei în domeniul concurenţei.

(2) Scopul prezentei legi constă în reglementarea relaţiilor ce ţin de protecţia, menţinerea şi stimularea concurenţei în vederea promovării intereselor legitime ale consumatorilor.

Art.2 din Legea concurenţei * nr. 183 din 11.07.2012, stabilește (1) Prevederile prezentei legi se aplică faptelor acţiuni sau inacţiuni ce au ca obiect sau au ori pot avea ca efect restrângerea, împiedicarea sau denaturarea concurenţei, precum şi faptelor acţiuni de concurenţă neloială, care sunt săvârşite de:

a) întreprinderi înregistrate în Republica Moldova sau în alte state, precum şi de persoane fizice;

b) autorităţi ale administraţiei publice centrale sau locale, în măsura în care acestea, prin deciziile emise sau prin actele adoptate, intervin pe piaţă, influenţând direct sau indirect concurenţa, cu excepţia situaţiilor când asemenea măsuri sunt luate în aplicarea altor legi sau pentru apărarea unui interes public major.

(2) Sub incidenţa prezentei legi cad şi persoanele asimilate autorităţilor publice care exercită atribuţii de putere publică sau utilizează domeniul public, fiind împuternicite prin lege să presteze un serviciu de interes public.

(3) Întreprinderile cărora li s-a atribuit sarcina de a gestiona serviciile de interes economic general şi întreprinderile care prezintă caracter de monopol fiscal se supun prevederilor prezentei legi şi, în special, regulilor de concurenţă în măsura în care aplicarea acestor prevederi nu împiedică, în drept sau în fapt, îndeplinirea misiunii speciale care le-a fost încredinţată.

(4) Prevederile prezentei legi se aplică faptelor prevăzute la alin.(1) săvârşite pe teritoriul Republicii Moldova, precum şi celor săvârşite în afara teritoriului ţării atunci când produc sau pot produce efecte pe teritoriul Republicii Moldova.

(5) Prezenta lege nu se aplică relaţiilor de muncă.

(6) Consiliul Concurenţei este autoritatea de concurenţă naţională, competentă de punerea în aplicare a prevederilor prezentei legi, în conformitate cu atribuţiile stabilite de prezenta lege.

(7) Dacă un tratat internaţional la care Republica Moldova este parte stabileşte alte dispoziţii decât cele prevăzute de prezenta lege, se aplică dispoziţiile tratatului internaţional.

În conformitate cu art.10 din Legea menționată, (1) Poziţia dominantă pe una sau mai multe pieţe relevante poate fi deţinută de o singură întreprindere, de un grup de întreprinderi (poziţie dominantă unică) sau în comun de două sau mai multe întreprinderi ori de două sau mai multe grupuri de întreprinderi (poziţie dominantă colectivă).

(2) Două sau mai multe întreprinderi pot ocupa împreună o poziţie dominantă (poziţie colectivă) atunci când, chiar în lipsa oricărei legături structurale sau de altă natură între ele, acestea operează pe o piaţă a cărei structură este considerată propice producerii unor efecte coordonate.

(3) Poziţia dominantă rezultă dintr-o combinaţie de mai mulţi factori care, luaţi separat, nu sunt neapărat hotărâtori. Evaluarea unei poziţii dominante va ţine seama de structura concurenţială a pieţei şi în special de următorii factori:

a) presiunea exercitată de ofertele existente ale concurenţilor actuali şi de poziţia pe piaţă a acestora (poziţia pe piaţă a întreprinderii dominante şi a concurenţilor ei). Cotele de piaţă oferă o primă indicaţie utilă în legătură cu structura pieţei şi cu importanţa relativă a diferitelor întreprinderi active pe piaţă. Cu toate acestea, cotele de piaţă vor fi interpretate prin prisma condiţiilor de piaţă relevantă şi în special a dinamicii pieţei, a tendinţei sau evoluţiei cotelor de piaţă de-a lungul timpului, a gradului de diferenţiere a produselor, precum şi a altor factori care pot fi suficienţi pentru a exercita presiuni asupra comportamentului pretinsei întreprinderi dominante;

b) presiunea exercitată de ameninţarea credibilă a unei viitoare expansiuni a concurenţilor actuali sau a intrării pe piaţă a unor concurenţi potenţiali (expansiunea şi intrarea pe piaţă). Pentru a exercita presiuni asupra comportamentului pretinsei întreprinderi dominante, expansiunea concurenţilor actuali sau intrarea pe piaţă a unor concurenţi potenţiali trebuie să fie probabilă, oportună şi suficientă;

c) presiunea exercitată de puterea de negociere a clienţilor întreprinderii (puterea compensatorie a cumpărătorilor). Puterea compensatorie a cumpărătorilor poate rezulta din dimensiunea clienţilor sau din importanţa lor comercială pentru pretinsa întreprindere dominantă, precum şi din capacitatea lor de a schimba uşor furnizorii, de a favoriza o nouă intrare pe piaţă sau de a se integra vertical şi de a ameninţa în mod credibil cu astfel de acţiuni.

(4) Se prezumă, până la proba contrară, că una sau mai multe întreprinderi se află în poziţie dominantă pe o piaţă relevantă dacă cota ori cotele cumulate pe piaţa relevantă în cauză, înregistrate în perioada supusă analizei, depăşesc 50%.

(5) Se prezumă, până la proba contrară, că întreprinderile învestite cu drepturi exclusive sau cu drepturi speciale deţin poziţie dominantă pe piaţa relevantă la care se referă aceste drepturi.

(6) Plenul Consiliului Concurenţei va adopta Regulamentul privind stabilirea poziţiei dominante pe piaţă şi evaluarea abuzului de poziţie dominantă.

În conformitate cu art.11 din Legea concurenţei * nr. 183 din 11.07.2012, (1) Este interzisă folosirea în mod abuziv de către una sau mai multe întreprinderi a unei poziţii dominante deţinute pe piaţa relevantă. Aceste practici abuzive pot consta în special în:

a) impunerea, direct sau indirect, a preţurilor de vânzare sau de cumpărare sau a altor condiţii de tranzacţionare inechitabile;

b) limitarea producţiei, comercializării sau dezvoltării tehnice în dezavantajul consumatorilor;

c) aplicarea în raporturile cu partenerii comerciali a unor condiţii inegale la prestaţii echivalente, creând astfel acestora un dezavantaj concurenţial;

d) condiţionarea încheierii contractelor de acceptarea de către parteneri a unor prestaţii suplimentare care, prin natura lor sau în conformitate cu uzanţele comerciale, nu au legătură cu obiectul acestor contracte;

e) practicarea unui preţ excesiv sau a unui preţ de ruinare în scopul înlăturării concurenţilor;

f) refuzul neîntemeiat de a contracta cu un anumit furnizor sau de a face livrări către un anumit beneficiar;

g) ruperea unei relaţii contractuale stabilite anterior pe piaţa relevantă pentru singurul motiv că partenerul refuză să se supună unor condiţii comerciale nejustificate.

(2) Preţul de ruinare poate fi calificat, după caz, ca preţ inferior costurilor medii variabile sau ca preţ inferior costurilor totale medii dacă sunt determinate ca fiind parte a unui plan de eliminare a unui concurent.

(3) Dacă datele sugerează că preţul practicat de întreprinderea dominantă riscă să ducă la înlăturarea unor concurenţi la fel de eficienţi, acest element se va include în evaluarea generală a restrângerii semnificative a concurenţei, ţinând cont de alte probe cantitative şi/sau calitative.

(4) Întreprinderile dominante nu se penalizează pentru pierderi ex post în cazul în care decizia ex ante de aplicare a pretinselor practici abuzive a fost luată cu bună-credinţă, şi anume dacă pot furniza probe concludente conform cărora au putut estima în mod rezonabil că activitatea va fi profitabilă.

(5) Interdicţiile stabilite la alin.(1) nu se aplică dacă întreprinderea dominantă demonstrează că practicile sale sunt justificate, fiind necesare din punct de vedere obiectiv sau producând creşteri semnificative ale eficienţei, care compensează orice efecte anticoncurenţiale asupra consumatorilor, cu condiţia că practicile respective sunt indispensabile şi proporţionale cu pretinsul scop urmărit de întreprinderea dominantă.

(6) Caracterul de necesitate obiectivă şi de proporţionalitate trebuie să fie determinat pe baza unor factori care nu ţin de întreprinderea dominantă, cum ar fi motivele de sănătate sau de siguranţă legate de natura produsului respectiv.

(7) În cazul în care invocă motivele de creştere a eficienţei care sunt suficiente pentru a garanta că nu există riscul de a cauza un prejudiciu net consumatorilor, întreprinderea dominantă va trebui să demonstreze, cu un grad de probabilitate suficient de ridicat şi pe baza unor probe verificabile, că sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

a) s-a realizat creşterea eficienţei sau este probabil să fie realizată ca urmare a practicilor respective, cum ar fi îmbunătăţirile tehnice ale calităţii bunurilor sau reducerea costului de producţie ori de distribuţie;

b) practicile respective sunt indispensabile pentru creşterea eficienţei: trebuie să nu existe alternative mai puţin anticoncurenţiale la aceste practici care să fie capabile să determine în aceeaşi măsură creşterea eficienţei;

c) creşterea probabilă a eficienţei determinată de practicile respective compensează orice efecte negative probabile asupra concurenţei şi bunăstării consumatorilor pe pieţele afectate;

d) practicile respective nu elimină concurenţa efectivă prin suprimarea majorităţii sau a tuturor surselor existente de concurenţă efectivă sau potenţială.

(8) Practicile de excludere care menţin, creează sau consolidează o poziţie de piaţă ce se apropie de cea de monopol nu pot fi justificate în mod normal pe motivul că acestea creează şi câştiguri de eficienţă.

Așadar, în ceea ce privește legalitatea constatării Plenului Consiliului Concurenței referitoare la deținerea de către „Avia Invest” S.R.L. a unei poziții dominante, instanța reține următoarele.

Potrivit art. 28 din Legea concurenței nr. 183/2012, examinarea problemelor concurențiale și evaluarea unei cauze de concurență se efectuează în cadrul pieței relevante, determinarea acesteia constituind instrumentul prin care se identifică și se delimitează cadrul în care se exercită concurența. Totodată, determinarea pieței relevante urmărește identificarea constrângerilor concurențiale cu care se confruntă întreprinderile în cauză.

Prin urmare, stabilirea existenței unei poziții dominante nu poate fi realizată în abstract, prin raportare la activitatea generală desfășurată de întreprinderea vizată, ci presupune identificarea prealabilă a produsului sau serviciului pentru care urmează a fi apreciată puterea de piață a acesteia, precum și a limitelor geografice în care se manifestă concurența.

În speță, Plenul Consiliului Concurenței a delimitat piața relevantă a produsului ca fiind piața furnizării serviciilor de acces la infrastructura și facilitățile aeroportuare companiilor de handling la sol, iar piața geografică a fost limitată la teritoriul Aeroportului Internațional Chișinău. În același timp, Consiliul a identificat ca piață afectată, situată în aval, piața serviciilor de handling la sol pe teritoriul aceluiași aeroport.

Instanța apreciază că o asemenea delimitare este determinată de particularitățile obiective ale activității investigate. Or, întreprinderile care prestează servicii de handling la sol în cadrul Aeroportului Internațional Chișinău au nevoie, pentru desfășurarea efectivă a activității lor, de acces la spațiile, încăperile, terenurile, hangarele și celelalte facilități aeroportuare necesare desfășurării operațiunilor de deservire a aeronavelor. Din materialele cauzei rezultă că, în vederea obținerii certificatului necesar desfășurării serviciilor de handling în zonele cu acces limitat ale aeroportului, întreprinderile de handling trebuie să dispună de asemenea spații în temeiul unor raporturi contractuale cu „Avia Invest" S.R.L.

Astfel, în cauza examinată, accesul la infrastructura aeroportuară nu constituie un serviciu auxiliar sau facultativ pentru întreprinderile de handling la sol, ci o condiție necesară pentru desfășurarea activității acestora în incinta Aeroportului Internațional Chișinău.

În această ordine de idei, instanța reține că trebuie făcută distincție între piața serviciilor de handling la sol și piața accesului la infrastructura necesară prestării acestor servicii. Faptul că pe piața din aval pot activa mai multe întreprinderi de handling nu exclude existența unei poziții de putere pe piața din amonte, dacă accesul la infrastructura indispensabilă activității acestora se află sub controlul unei singure întreprinderi.

Această legătură dintre cele două piețe a fost reținută și de Consiliul Concurenței, care a constatat că imposibilitatea întreprinderilor de handling de a presta serviciile respective fără acces direct la infrastructura aeroportului determină o conexiune directă între piața furnizării accesului la infrastructură și piața serviciilor de handling la sol.

Totodată, instanța constată că delimitarea actualei piețe relevante trebuie deosebită de cea reținută în cauza examinată anterior prin Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr. APD-59 din 10.09.2015. Din materialele cauzei rezultă că, în acea investigație, piața fusese definită ca piața prestării serviciilor de locațiune a terenului tehnic, a încăperilor și a serviciilor aferente în zona de securitate cu acces limitat a Aeroportului Internațional Chișinău și în incinta aerogării, în timp ce în prezenta cauză piața relevantă a fost definită prin prisma accesului întreprinderilor de handling la infrastructura și facilitățile aeroportuare necesare desfășurării activității acestora.

Prin urmare, faptul că într-o cauză anterioară instanța ar fi apreciat lipsa poziției dominante a reclamantei pe o anumită piață a serviciilor de locațiune nu determină, prin el însuși, aceeași concluzie în prezenta cauză, cât timp obiectul analizei concurențiale și piața relevantă delimitată de autoritatea de concurență sunt diferite.

Potrivit art. 10 din Legea concurenței, aprecierea poziției dominante se realizează prin raportare la structura concurențială a pieței și la capacitatea întreprinderii de a se comporta, într-o măsură apreciabilă, independent de concurenți, furnizori sau clienți. Legea prevede, totodată, că în cazul întreprinderilor învestite cu drepturi exclusive, poziția dominantă pe piața la care se referă aceste drepturi rezultă din însăși natura drepturilor respective. De asemenea, legea instituie o prezumție a poziției dominante atunci când cota sau cotele cumulate depășesc 50%, precum și, în condițiile prevăzute de lege, în cazul întreprinderilor învestite cu drepturi exclusive.

În prezenta cauză, însă, aprecierea poziției dominante nu se întemeiază exclusiv pe o cotă de piață, ci pe natura infrastructurii asupra căreia reclamanta exercita controlul, poziția sa juridică în raport cu

aceasta și caracterul indispensabil al infrastructurii pentru întreprinderile care prestau servicii de handling la sol.

Din materialele dosarului rezultă că „Avia Invest” S.R.L. era unicul operator care administra infrastructura Aeroportului Internațional Chișinău în temeiul Contractului de concesiune nr. 4/03 din 30.08.2013. În același timp, accesul întreprinderilor de handling la infrastructura și facilitățile aeroportuare constituia o condiție necesară pentru desfășurarea activității acestora.

Prin urmare, întreprinderile care intenționau să presteze servicii de handling la sol în cadrul Aeroportului Internațional Chișinău nu dispuneau, în cadrul pieței geografice astfel delimitate, de posibilitatea reală de a substitui infrastructura controlată de „Avia Invest” cu o infrastructură alternativă echivalentă. Această împrejurare este relevantă pentru aprecierea constrângerilor concurențiale exercitate asupra reclamantei.

În aceste condiții, instanța apreciază că poziția „Avia Invest” S.R.L. pe piața relevantă nu rezulta doar din faptul că aceasta deținea sau administra anumite spații oferite în locațiune, ci, în esență, din faptul că exercita controlul asupra infrastructurii aeroportuare indispensabile întreprinderilor care activau pe piața serviciilor de handling la sol.

Or, atunci când accesul la o infrastructură este indispensabil pentru desfășurarea unei activități economice, iar această infrastructură se află sub controlul unei singure întreprinderi, capacitatea celorlalți participanți la piață de a-și continua sau dezvolta activitatea depinde în mod direct de condițiile în care titularul controlului acordă accesul respectiv.

În speță, această dependență este confirmată și de situația concretă a „MGH Ground Handling” S.R.L., care utiliza spațiile închiriate de la „Avia Invest” S.R.L. pentru amplasarea complexului tehnic necesar deservirii aeronavelor, aceste spații fiind prezentate în materialele cauzei ca indispensabile desfășurării activității sale de handling la sol.

Mai mult, din materialele cauzei rezultă că „Avia Invest” S.R.L. nu reprezenta doar un participant economic oarecare la piața accesului la infrastructura aeroportuară, ci administratorul unic al infrastructurii aeroportului în limitele relevante pentru investigație. În aceste condiții, întreprinderile de handling nu puteau exercita o presiune concurențială efectivă asupra „Avia Invest” prin schimbarea furnizorului de infrastructură, întrucât substituirea acesteia cu o altă infrastructură aeroportuară disponibilă în aceeași piață geografică nu era posibilă în mod efectiv.

Prin urmare, instanța reține că, la stabilirea poziției dominante, Consiliul Concurenței a avut în vedere un ansamblu de factori obiectivi și interdependenți: delimitarea unei piețe relevante restrânse la accesul la infrastructura aeroportuară necesară întreprinderilor de handling, caracterul indispensabil al acestei infrastructuri, poziția „Avia Invest” S.R.L. de unic administrator al infrastructurii Aeroportului Internațional Chișinău și dependența întreprinderilor de handling de accesul la aceasta.

În consecință, instanța constată că, în raport cu particularitățile pieței relevante astfel delimitate, „Avia Invest” S.R.L. dispunea de o putere economică aptă să-i permită să acționeze într-o măsură apreciabilă independent de întreprinderile care solicitau acces la infrastructura aeroportuară și să influențeze condițiile în care acestea își puteau desfășura activitatea.

Prin urmare, instanța consideră întemeiată concluzia Consiliului Concurenței privind deținerea de către „Avia Invest” S.R.L. a unei poziții dominante pe piața furnizării serviciilor de acces la infrastructura și facilitățile aeroportuare companiilor de handling la sol, în limita teritoriului Aeroportului Internațional Chișinău.

Această concluzie nu echivalează, prin ea însăși, cu constatarea existenței unui abuz de poziție dominantă. Poziția dominantă, ca atare, nu este interzisă de lege, ceea ce este supus interdicției fiind

folosirea abuzivă a acesteia în condițiile art. 11 din Legea concurenței. Prin urmare, pentru soluționarea acțiunii este necesar să fie examinată în continuare conduita concretă imputată reclamantei, respectiv impunerea unor termene inechitabile și nejustificate ale contractelor de locațiune și aplicarea unor condiții tarifare diferite în raport cu întreprinderile de handling la sol, precum și aptitudinea acestor practici de a afecta concurența.

Instanța reține că unul dintre principalele argumente invocate de reclamanta „Avia Invest" SRL în susținerea ilegalității Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. APD-37/15-44 din 17 septembrie 2020 îl constituie pretinsa încălcare a principiului autorității lucrului judecat prin reținerea unor circumstanțe care, în opinia reclamantei, au fost deja tranșate prin Decizia Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 februarie 2018, dosarul nr. 3ra-153/18.

În acest sens, instanța constată că, anterior emiterii actului administrativ contestat în prezenta cauză, Consiliul Concurenței a emis Decizia nr. APD-59 din 10 septembrie 2015, prin care a constatat încălcarea de către „Avia Invest" SRL a art. 11 alin. (2) lit. c) din Legea concurenței nr. 183/2012, prin aplicarea unor condiții inechitabile întreprinderii „MGH Ground Handling" SRL în raport cu „Aeroport Handling" SRL la prestarea serviciilor de locațiune. Această decizie a fost contestată în instanță, iar prin Decizia din 21 februarie 2018, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul declarat de „Avia Invest" SRL, a casat parțial hotărârea Curții de Apel Chișinău și a admis acțiunea acesteia, anulând Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr. APD-59 din 10 septembrie 2015.

Prin urmare, pentru aprecierea argumentului reclamantei nu este suficientă constatarea formală că ambele acte administrative au la origine raporturile contractuale dintre „Avia Invest" SRL și „MGH Ground Handling" SRL. Este necesar a se determina care au fost circumstanțele și problemele de drept efectiv examinate și soluționate definitiv în cauza anterioară și în ce măsură acestea se regăsesc în noua investigație concurențială.

Or, din considerentele Deciziei CSJ din 21 februarie 2018 rezultă că instanța de recurs a examinat, în esență, legalitatea constatării din Decizia APD-59/2015 privind aplicarea unor condiții inechitabile în raporturile de locațiune dintre „Avia Invest" SRL, „MGH Ground Handling" SRL și „Aeroport Handling" SRL. În cadrul acestei examinări, instanța a apreciat inclusiv natura raporturilor contractuale, termenul pentru care au fost prelungite contractele, circumstanțele privind modernizarea Aeroportului Internațional Chișinău, existența unei prelungiri tacite a locațiunii și lipsa probării consecințelor prejudiciabile și a legăturii cauzale dintre conduita „Avia Invest" SRL și pierderea unor clienți de către „MGH Ground Handling" SRL.

În particular, Curtea Supremă de Justiție a reținut că prelungirea contractelor pe termen de un an corespundea practicii de afaceri existente între părți și scopului de efectuare a lucrărilor de modernizare a aeroportului, iar în condițiile în care raporturile contractuale au continuat după expirarea termenului, acestea se considerau prelungite tacit pe termen nedeterminat. Totodată, instanța de recurs a constatat lipsa unor consecințe prejudiciabile obiective și lipsa legăturii cauzale dintre acțiunile „Avia Invest" SRL și pierderea unor clienți de către „MGH Ground Handling" SRL.

Aceste constatări ale instanței supreme nu pot fi ignorate la examinarea prezentei cauze. În măsura în care prin Decizia nr. APD-37/15-44 din 17 septembrie 2020 Consiliul Concurenței a pornit de la aceleași raporturi contractuale și de la aceleași circumstanțe factuale, autoritatea era ținută să țină cont de dezlegările jurisdicționale deja stabilite și să explice în mod concret de ce acestea nu împiedică o nouă calificare juridică a conduitei reclamantei.

În același timp, instanța nu poate reține, în mod automat, susținerea reclamantei potrivit căreia simpla anulare a Deciziei APD-59/2015 ar face inadmisibilă orice investigație ulterioară a conduitei

„Avia Invest” SRL în materia raporturilor cu întreprinderile de handling la sol. Autoritatea lucrului judecat trebuie apreciată prin raportare la obiectul concret al litigiului anterior, faptele care au fost examinate și efectiv tranșate, precum și la întinderea constatărilor instanței.

Prin urmare, împrejurarea că Decizia APD-59/2015 a fost anulată nu exclude, prin ea însăși, posibilitatea Consiliului Concurenței de a examina alte conduite sau alte efecte concurențiale care nu au constituit obiectul efectiv al litigiului anterior. Totuși, în cazul în care noua decizie se întemeiază pe aceleași fapte, aceleași raporturi contractuale și aceeași perioadă, autoritatea nu poate pur și simplu să reia concluziile deja infirmate de instanța de judecată, conferindu-le o nouă calificare juridică, fără a demonstra existența unor circumstanțe distincte, ulterioare sau neexaminate anterior.

În speță, reclamanta susține că tocmai o asemenea situație se regăsește în cazul constatării privind termenul de 30 de zile al contractelor de locațiune. Aceasta invocă faptul că, prin Decizia din 21 februarie 2018, Curtea Supremă de Justiție a reținut prelungirea tacită a contractelor de locațiune și a apreciat că prelungirea pe termen de un an corespundea practicii de afaceri dintre părți, iar Consiliul Concurenței a reținut în Decizia APD-37/2020, în esență, că începând cu 27 februarie 2015 „Avia Invest” SRL ar fi impus întreprinderii „MGH Ground Handling” SRL acorduri de prelungire a locațiunii pe termene de 30 de zile.

Totodată, reclamanta prezintă în detaliu situația contractelor nr. 78/14-AR, nr. 79/14-AR și nr. 81/14-AR și susține că, în cazul primelor două contracte, acordurile adiționale cu termen de 30 de zile nu au fost semnate de „MGH Ground Handling” SRL, iar raporturile de locațiune au continuat tacit, în timp ce contractul nr. 81/14-AR a fost prelungit, începând cu 14 ianuarie 2016, pe perioade de câte un an.

Prin urmare, această susținere nu poate fi soluționată doar prin invocarea abstractă a principiului res judicata, ci impune verificarea efectivă a probelor care au stat la baza Deciziei APD-37/2020, inclusiv a conținutului contractelor, acordurilor adiționale, faptului semnării sau nesemnării acestora și a modului în care autoritatea a stabilit perioada și natura pretinsei încălcări.

În consecință, instanța va aprecia separat dacă, în ceea ce privește constatarea încălcării art. 11 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea concurenței prin impunerea unui termen inechitabil și nejustificat al contractelor de locațiune, Consiliul Concurenței a reținut fapte și circumstanțe distincte de cele deja examinate în cauza soluționată prin Decizia CSJ din 21 februarie 2018 sau, dimpotrivă, a reluat aceeași situație factuală și i-a conferit o nouă calificare juridică, fără a ține seama de dezlegările obligatorii ale instanței supreme.

Anume această verificare este determinantă pentru a stabili dacă invocarea de către reclamantă a principiului autorității lucrului judecat este întemeiată în raport cu pct. 1 din partea dispozitivă a Deciziei APD-37/15-44 din 17 septembrie 2020.

Mai mult ca atât, instanța reține că, în cauza examinată anterior, instanța ierarhic superioară a constatat că prelungirea contractelor de locațiune pe termen de un an reprezenta o practică comercială conformă, apreciind totodată circumstanțele în care au fost prelungite raporturile contractuale dintre „Avia Invest” SRL și întreprinderile de handling la sol. Or, în prezenta cauză, Consiliul Concurenței a calificat drept abuz de poziție dominantă înaintarea notificărilor privind prelungirea contractelor de locațiune pe un termen de 30 de zile, apreciind acest termen ca fiind inechitabil și nejustificat.

Prin urmare, instanța constată existența unei diferențe esențiale între circumstanțele reținute în cauza examinată anterior și cele care au stat la baza concluziei Consiliului Concurenței în actul administrativ contestat, diferență care trebuie analizată prin prisma efectului obligatoriu al dezlegărilor instanței ierarhic superioare. În condițiile în care instanța de recurs a apreciat anterior că prelungirea raporturilor contractuale pe termen de un an constituia o practică comercială conformă, Consiliul Concurenței era obligat, la efectuarea unei noi investigații, să explice în mod convingător în ce măsură

circumstanțele avute în vedere în noua procedură administrativă se deosebesc de cele deja examinate și de ce acestea justifică o concluzie juridică diferită.

Totodată, simpla schimbare a calificării juridice a conduitei reclamantei nu poate constitui, prin ea însăși, un temei suficient pentru ignorarea constatărilor jurisdicționale anterioare, în măsura în care noua calificare se întemeiază pe aceeași situație factuală și pe aceleași raporturi contractuale.

În acest context, instanța constată că prelungirea contractelor de locațiune pentru perioade de numai o lună nu este de natură să asigure securitatea și stabilitatea activității companiei de handling „MGH Ground Handling" SRL, în condițiile în care aceasta trebuie să dispună de certitudinea continuității spațiilor necesare desfășurării activității sale și, implicit, a continuității serviciilor prestate clienților existenți, precum și a posibilității de a atrage și deservi noi clienți.

În acest sens, instanța consideră neîntemeiat argumentul reclamantei potrivit căruia prelungirea contractelor de locațiune pentru perioade de doar o lună ar fi fost determinată de necesitatea efectuării lucrărilor de extindere a peronului și de amplasarea unei uzine de producere a betonului. Or, în speță, reclamanta nu a prezentat probe pertinente și concludente care să confirme existența unor lucrări concrete de extindere a peronului, aflate în curs de demarare sau planificate pentru perioada relevantă, și nici necesitatea amplasării unei uzine de producere a betonului pe suprafețele date în locațiune companiei „MGH Ground Handling" SRL. În consecință, susținerea reclamantei privind justificarea obiectivă a limitării termenului locațiunii la perioade de câte o lună nu este susținută de materialul probator administrat în cauză.

Instanța consideră că această „necesitate internă" a fost una simulată, or din februarie 2015 și până la data adoptării deciziei Consiliului Concurenței, lucrările invocate nu au început în zonele respective și nu au împiedicat activitatea de handling, fapt confirmat de însăși durata prelungită a investigației (peste 4 ani) în care „MGH Ground Handling" SRL a continuat să funcționeze în aceleași spații.

În acest sens, probele cauzei demonstrează că lucrările de executare pentru modernizarea infrastructurii AIC, aprobate de către Autoritatea Aeronautică Civilă prin cele 4 autorizații nu au afectat suprafețele închiriate de către „MGH Ground Handling" SRL prin contractele de locațiune nr. 78/14-AR și nr. 79/14-AR19 20.

Totodată, Consiliul Concurenței a reținut că, potrivit pct. 5.2. sbp. 8 și sbp. 9 din contractele de locațiune nr. 78/14-AR și nr. 79/14-AR21 între ‚Avia Invest" SRL și „MGH Ground Handling" SRL au fost negociate regulile ce se aplică în cazul în care va exista orice necesitate internă a „Avia Invest" SRL cu privire la bunurile transmise „MGH Ground Handling" SRL. Astfel, potrivit pct. 5.2. sbp. 8, „Avia Invest" SRL poate cere rezilierea, în legătură cu orice necesitate internă, cu un aviz prealabil de 10 zile. În acest caz, Locatorul poate cere de la Locatar să elibereaze încăperile închiriate cu oferirea Locatorului de încăperi echivalente. Iar potrivit pct. 5.2. sbp. 9 din contractele de locațiune, cu un aviz prealabil de 30 zile, Locatorul poate cere de la Locatar să elibereaze încăperile închiriate fără oferirea Locatorului de încăperi echivalente.

Prin urmare, dacă ar fi existat o nevoie reală de eliberare a spațiilor pentru reconstrucție, „Avia Invest" SRL avea la îndemână mecanismele legale prevăzute chiar de contractele semnate cu „MGH Ground Handling" SRL. Astfel, această practică de „reînnoire lunară" sub pretextul unei reconstrucții care nu mai începea nu a fost o măsură administrativă, dar o strategie deliberată care facilitat migrarea clienților către întreprinderea afiliată Aeroport Handling SRL și a creat astfel „MGH Ground Handling" SRL un dezavantaj concurențial.

În ceea ce privește constatarea Consiliului Concurenței referitoare la aplicarea unor tarife diferențiate pentru locațiunea spațiilor utilizate de MGH Ground Handling SRL și Aeroport Handling

SRL, instanța reține că simpla existență a unei diferențe între cuantumul plăților achitate de cele două întreprinderi nu este, prin ea însăși, suficientă pentru a demonstra existența unui tratament discriminatoriu și, implicit, a unui abuz de poziție dominantă. Pentru a se putea concluziona asupra caracterului inechitabil al tarifelor, este necesar ca diferența de tratament să fie raportată la condiții comparabile și să se stabilească dacă aceasta nu este justificată prin circumstanțe obiective aferente raporturilor contractuale dintre părți.

În acest sens, instanța constată că, potrivit materialelor cauzei, cuantumul chiriei achitate de cele două întreprinderi a fost influențat inclusiv de suprafața efectiv ocupată în baza contractelor de locațiune. Astfel, în cazul Aeroport Handling, cuantumul inițial al chiriei, de 10 000 lei, a fost diminuat până la 8 371 lei ca urmare a restituirii unei suprafețe de 425 m², în timp ce, în cazul MGH Ground Handling, suprafața locată a fost majorată de la 2 328 m² la 2 704 m², ceea ce a determinat majorarea chiriei de la 10 000 lei la 10 716 lei și, ulterior, la 12 333 lei. Prin urmare, diferența cuantumului absolut al plății lunare nu poate fi analizată izolat de suprafața efectivă a bunurilor transmise în locațiune.

Totodată, instanța reține că reclamanta contestă însăși metodologia utilizată de Consiliul Concurenței la determinarea diferenței de tarif, invocând aplicarea unor coeficienți K2 diferiți pentru suprafețe pe care le consideră de aceeași natură. Or, pentru stabilirea existenței unei diferențieri anticoncurențiale, nu este suficientă constatarea unei diferențe aritmetice între plățile efectuate de întreprinderi, ci urmează a fi determinat dacă bunurile și condițiile contractuale comparate sunt efectiv echivalente și, în cazul unui tratament diferit, dacă autoritatea a identificat și a demonstrat existența unor criterii obiective care justifică diferența respectivă.

În acest context, instanța apreciază că analiza trebuia să vizeze nu doar cuantumul chiriei achitate de MGH Ground Handling și Aeroport Handling, ci și obiectul concret al contractelor de locațiune, suprafața transmisă în folosință, caracteristicile acesteia, modificările intervenite pe parcursul executării contractelor, precum și modalitatea de determinare a tarifelor, inclusiv coeficienții aplicați. Or, numai prin raportarea acestor elemente poate fi stabilit dacă întreprinderile s-au aflat în condiții comparabile și dacă diferența de tarif a reprezentat efectiv un avantaj acordat uneia dintre acestea.

Instanța reține, de asemenea, că reclamanta invocă raportul Curții de Conturi, susținând că acesta ar fi evidențiat existența unor condiții contractuale similare pentru cele două întreprinderi. Totuși, asemenea constatări urmează a fi apreciate în limitele obiectului controlului efectuat de Curtea de Conturi, care, potrivit poziției Consiliului Concurenței, nu a avut ca obiect verificarea respectării normelor de concurență. Prin urmare, acest înscris nu poate constitui, prin el însuși, dovada inexistenței unui tratament anticoncurențial, însă nici nu poate fi ignorat în cadrul examinării tuturor circumstanțelor relevante ale cauzei.

În aceste condiții, instanța reține ca fiind întemeiată concluzia Consiliului Concurenței potrivit căreia reclamanta a aplicat condiții tarifare diferențiate întreprinderilor MGH Ground Handling SRL și Aeroport Handling SRL, fără ca această diferențiere să fie justificată prin factori obiectivi și proporționali cu diferențele existente între situațiile celor două întreprinderi. Or, deși cuantumul total al chiriei era influențat de suprafața efectiv transmisă în locațiune, această împrejurare nu explică diferența de tarif raportată la unitatea de suprafață, constatată de Consiliu. În particular, analiza efectuată de autoritatea de concurență a relevat că MGH Ground Handling achita, în medie, un tarif cu aproximativ 60% mai mare pentru un metru pătrat decât Aeroport Handling, diferență determinată, între altele, de aplicarea unor coeficienți K2 diferiți pentru suprafețe pavate de aceeași natură.

Prin urmare, argumentul reclamantei potrivit căruia diferența de chirie ar fi fost determinată de modificarea suprafețelor locative nu este de natură să înlăture constatarea Consiliului, întrucât acesta nu s-

a limitat la compararea cuantumului absolut al chiriei, ci a analizat tariful aferent suprafeței utilizate și criteriile în baza cărora acesta a fost determinat. În acest sens, faptul că Aeroport Handling a restituit o parte din suprafața locată, iar suprafața atribuită MGH Ground Handling a fost ulterior majorată, poate explica modificarea cuantumului total al chiriei, însă nu justifică, prin sine, aplicarea unor condiții tarifare diferite pentru suprafețe comparabile.

Mai mult, diferențierea tarifară trebuie apreciată în contextul poziției economice deținute de reclamantă pe piața relevantă și al raporturilor dintre întreprinderile vizate. Consiliul a stabilit că Aeroport Handling beneficia de condiții economice mai favorabile în relația cu reclamanta, inclusiv prin alte facilități de ordin financiar, iar aplicarea unor tarife de locațiune mai avantajoase acesteia, concomitent cu impunerea unor costuri mai ridicate concurentului MGH Ground Handling, era aptă să consolideze poziția întreprinderii favorizate și să dezavantajeze concurentul acesteia.

Totodată, efectul diferențierii nu poate fi apreciat în mod abstract, întrucât datele analizate de Consiliu relevă o evoluție semnificativ diferită a poziției celor două întreprinderi pe piața serviciilor de handling: cota de piață a MGH Ground Handling s-a diminuat de la 28,04% în anul 2014 la 5,88% în anul 2019, în timp ce cota Aeroport Handling a crescut de la 71,96% la 94,12%. Consiliul a corelat această evoluție cu avantajele economice acordate întreprinderii favorizate și cu capacitatea acesteia de a atrage clienții MGH Ground Handling prin oferirea unor servicii de handling la prețuri mai reduse.

În consecință, instanța apreciază că diferența tarifară constatată în speță nu reprezintă o simplă consecință a unor diferențe cantitative privind suprafața locată, ci rezultă din aplicarea unor criterii tarifare distincte unor întreprinderi concurente aflate în raporturi comparabile de utilizare a infrastructurii aeroportuare, fără identificarea unei justificări obiective suficiente pentru tratamentul diferențiat. În aceste circumstanțe, constatarea Consiliului Concurenței privind aplicarea unor condiții tarifare inechitabile și diferențiate în favoarea Aeroport Handling SRL și în detrimentul MGH Ground Handling SRL este susținută de materialul probator și de analiza economică efectuată în cadrul investigației, motiv pentru care instanța o apreciază ca fiind legală și întemeiată.

La fel, instanța constată că, pct. 25 al Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 971/2017 impune organului central de specialitate în domeniul aviației civile și operatorului aeroportului („Avia Invest” SRL) angajamentul de a asigura gestionarea infrastructurilor într-un mod transparent, obiectiv și nediscriminatoriu. În același context, potrivit pct. 41 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 971/2017, dacă operatorul de aeroport sau, în caz de necesitate, autoritatea publică sau orice altă entitate care îl controlează impune condiții privind accesul, acestea trebuie să fie pertinente, obiective, transparente și nediscriminatorii. Spațiul disponibil pentru serviciile de handling la sol în cadrul unui aeroport trebuie să fie împărțit între diferiți prestatori de servicii de handling la sol și utilizatorii aeroportului care recurg la handling propriu, inclusiv nou-veniți în domeniu, în măsura necesară exercitării drepturilor lor, pentru a permite concurența loială în baza unor criterii pertinente, obiective, transparente și nediscriminatorii.

Totodată, art. 997 alin. (1) Codul civil nr. 1107/2002 impune întreprinderii care deține o poziție dominantă pe piață și este una din părțile contractante este obligată să contracteze în acest domeniu. Ea nu poate, sub sancțiunea prevăzută de lege, să impună clauze care contravin legislației din domeniul concurenței și nici clauze abuzive.

Totoodată, instanța reține că în Republica Moldova există un singur aeroport funcțional și acesta este gestionat de către „Avia Invest” SRL. În cadrul aeroportului activează două întreprinderi de handling la sol: „MGH Ground Handling” SRL și „Aeroport Handling” SRL. În aceste condiții, „MGH Ground Handling” SRL este lipsit de oferte alternative și nu poate influența deciziile operatorului dominant în

raporturile contractuale semnate aferent pe pieței de furnizare a serviciilor de acces la infrastructura și facilităților aeroportuare companiilor de handling la sol, în limita teritoriului AIC și nu este la fel de eficient ca concurentul său „Aeroport Handling” SRL care și-a întărit poziția dominantă pe piața serviciilor de handling la sol, în limita teritoriului AIC, deținând o poziție de cvasi-monopol.

Faptele constatate în decizia contestată denotă că „Avia Invest” SRL nu a impus condiții pertinente, obiective, transparente și nediscriminatorii privind accesul la infrastructura și facilităților aeroportuare companiilor de handling la sol și astfel, nu a permis realizarea concurenței loiale în baza unor criterii pertinente, obiective, transparente și nediscriminatorii.

În speță, instanța constată că analiza informațiilor privind tarifele practicate de „Avia Invest” SRL pentru bunurile transmise în locațiune în baza contractelor nr. 10/14-AR din 01.01.2014 și nr. 79/14-AR din 01.01.2014 a permis Consiliului Concurenței să stabilească existența unei diferențe semnificative între condițiile tarifare aplicate celor două întreprinderi concurente. Astfel, potrivit datelor reflectate în Tabelul nr. 6 din decizia contestată, „MGH Ground Handling” SRL achita lunar, în medie, pentru un metru pătrat, un tarif cu aproximativ 60% mai mare decât cel achitat de „Aeroport Handling” SRL.

Instanța reține că această diferență nu a fost determinată doar prin raportarea cuantumului total al chiriei, ci prin examinarea mecanismului concret de formare a acesteia. Or, în urma verificării calculelor prezentate de reclamantă prin scrisoarea nr. 12/394 din 05.06.2020, Consiliul Concurenței a stabilit că diferența de plată avea la bază aplicarea unor coeficienți de piață K2 diferiți pentru bunuri de aceeași natură – suprafață betonată. Astfel, pentru „Aeroport Handling” SRL au fost aplicați coeficienții K2 de 2,5265, 2,5380 și 2,6657, în timp ce, pentru aceeași perioadă, „MGH Ground Handling” SRL i-au fost aplicați coeficienții K2 de 2,9512, 2,8723 și 3,0726.

Prin urmare, instanța apreciază că argumentul reclamantei potrivit căruia diferența cuantumului chiriei este explicată prin suprafața diferită a bunurilor transmise în locațiune nu este suficient pentru a înlătura constatările Consiliului Concurenței. O asemenea circumstanță poate explica diferența valorii absolute a chiriei, însă nu justifică aplicarea unor coeficienți K2 diferiți și, implicit, a unor tarife diferite pentru unitatea de suprafață, în condițiile în care bunurile respective aveau aceeași destinație economică, respectiv utilizarea pentru deservirea aeronavelor.

În acest sens, instanța reține ca întemeiată aprecierea Consiliului Concurenței potrivit căreia, la stabilirea coeficientului K2, reclamanta urma să țină cont de condițiile de cerere și ofertă existente pe piață, iar aceste condiții, în cazul celor două întreprinderi, erau comparabile, ambele desfășurând activitatea de handling la sol pe teritoriul AIC și utilizând infrastructura aeroportuară în scopul deservirii aeronavelor. Totodată, potrivit constatărilor autorității de concurență, caracteristicile suprafeței transmise în locațiune erau deja reflectate prin coeficientul K1, astfel încât utilizarea unor coeficienți K2 diferiți în funcție de tipul suprafeței nu putea constitui, în circumstanțele cauzei, o justificare obiectivă a diferenței tarifare.

Relevant este și faptul că analiza comparativă a bunurilor transmise în locațiune nu confirmă existența unor diferențe obiective care să justifice aplicarea unui coeficient K2 mai mare „MGH Ground Handling” SRL. Dimpotrivă, potrivit constatărilor Consiliului Concurenței, bunurile transmise în locațiune „Aeroport Handling” SRL aveau o valoare de bilanț mai mare, de 522 460,92 lei, și o suprafață mai mare, de 2 936 m², în timp ce bunurile transmise „MGH Ground Handling” SRL aveau o valoare de bilanț de numai 114 390,65 lei și o suprafață de 2 704 m². Așadar, întreprinderea căreia i-au fost transmise bunuri cu o valoare și o suprafață mai mari a beneficiat de coeficienți K2 inferiori, în timp ce concurentului său i-au fost aplicați coeficienți superiori.

În aceste condiții, instanța constată că diferențierea tarifară nu este susținută de caracteristicile economice ale bunurilor transmise în locațiune și nici de o diferență demonstrată a condițiilor de cerere și ofertă. Dimpotrivă, circumstanțele constatate relevă că, deși cele două întreprinderi utilizau infrastructura pentru aceeași destinație economică, „MGH Ground Handling" SRL a suportat un cost de locațiune semnificativ mai mare, ca urmare a aplicării unor coeficienți K2 superiori.

Prin urmare, instanța apreciază ca fiind corectă concluzia Consiliului Concurenței potrivit căreia stabilirea cuantumului chiriei în privința „MGH Ground Handling" SRL prin aplicarea unor coeficienți de piață mai mari, în timp ce „Aeroport Handling" SRL beneficia de coeficienți inferiori, a determinat aplicarea unor condiții tarifare inegale unor întreprinderi concurente. Or, în condițiile poziției dominante deținute de „Avia Invest" SRL pe piața accesului la infrastructura și facilitățile aeroportuare, aplicarea unor asemenea condiții nu poate fi justificată prin simpla autonomie contractuală a reclamantei, aceasta fiind obligată să asigure accesul la infrastructură în condiții obiective, transparente și nediscriminatorii.

Instanța reține, totodată, că diferențierea tarifară trebuie apreciată în coroborare cu celelalte circumstanțe constatate în cadrul investigației. În particular, Consiliul Concurenței a stabilit existența unor relații economice favorabile între „Avia Invest" SRL și „Aeroport Handling" SRL, inclusiv acordarea unor împrumuturi fără dobândă și tolerarea neachitării în termen a chiriei pentru perioade îndelungate. Aceste circumstanțe au fost apreciate de autoritatea de concurență drept indicii suplimentare ale dependenței economice dintre întreprinderi și ale favorizării „Aeroport Handling" SRL. Prin urmare, aplicarea unor coeficienți K2 inferiori acestei întreprinderi nu poate fi analizată în mod izolat, ci trebuie apreciată în ansamblul conduitei economice a reclamantei.

În consecință, instanța concluzionează că diferența tarifară constatată nu reprezintă rezultatul unor circumstanțe obiective demonstrate de reclamantă, ci al aplicării unor criterii distincte de determinare a chiriei, care au condus la impunerea unor condiții mai oneroase „MGH Ground Handling" SRL, concomitent cu acordarea unor condiții mai favorabile „Aeroport Handling" SRL. O asemenea conduită este incompatibilă cu obligația întreprinderii dominante de a aplica condiții obiective și nediscriminatorii partenerilor comerciali și confirmă temeinicia constatării Consiliului Concurenței privind încălcarea art. 11 alin. (1) și alin. (2) lit. c) din Legea concurenței.

Reieșind din normele legale menționate mai sus, „Avia Invest" SRL urma să garanteze „MGH Ground Handling" SRL și „Aeroport Handling" SRL accesul la infrastructura aeroportului, într-un mod pertinent, obiectiv și nediscriminatoriu, precum și să nu impună întreprinderii de handling la sol condiții contractuale disproporționate și abuzive care contravin legislației din domeniul concurenței.

Prin urmare, instanța constată că diferențierea tarifară nu poate fi calificată drept o simplă consecință a unor particularități contractuale, ci trebuie apreciată ca parte componentă a conduitei reclamantei de favorizare a unui concurent în raport cu celălalt. În condițiile în care „Avia Invest" SRL controla accesul la infrastructura indispensabilă desfășurării activității de handling la sol și, în consecință, avea capacitatea de a influența condițiile în care întreprinderile concurente puteau activa pe această piață, aplicarea unor condiții tarifare mai oneroase „MGH Ground Handling" SRL era aptă să afecteze poziția sa concurențială și să confere un avantaj întreprinderii beneficiare a condițiilor mai favorabile.

În acest context, instanța apreciază că Consiliul Concurenței a fost în drept să rețină că reclamanta nu a respectat obligația de a asigura accesul la infrastructura aeroportuară în condiții obiective, transparente și nediscriminatorii, iar diferențierea tarifelor aplicate celor două întreprinderi concurente constituie un element relevant al conduitei anticoncurențiale constatate. Prin urmare, susținerile reclamantei referitoare la existența unor diferențe de suprafață și la cuantumul diferit al chiriei nu sunt de

natură să răstoarne constatările Consiliului Concurenței, acestea fiind insuficiente pentru a justifica diferența semnificativă a condițiilor tarifare aplicate întreprinderilor concurente.

Cu referire la pretinsa ilegalitate a deciziei contestate, invocată de reclamantă prin faptul că Plenul Consiliului Concurenței nu ar fi fost în drept să se pronunțe asupra încălcării art. 11 alin. (2) lit. c) din Legea concurenței, pe motiv că această încălcare nu ar fi fost menționată în dispoziția inițială de începere a investigației din 10.12.2015, instanța reține că argumentul respectiv este neîntemeiat.

Or, obiectul unei investigații în domeniul concurenței nu poate fi redus în mod rigid la încadrarea juridică preliminară indicată în dispoziția de inițiere sau la calificarea juridică propusă de autorul plângerii. În conformitate cu pct. 45 din Regulamentul privind stabilirea poziției dominante pe piață și evaluarea abuzului de poziție dominantă nr. 16/2013, intervenția Consiliului Concurenței în temeiul art. 11 din Legea concurenței are loc atunci când, în baza unor probe concludente și convingătoare, există probabilitatea ca practicile investigate să conducă la o blocare cu caracter anticoncurențial.

Prin urmare, în cadrul investigației, Consiliul Concurenței este obligat să examineze în mod obiectiv, complet și multiaspectual comportamentul întreprinderii investigate, fără a fi limitat exclusiv la afirmațiile autorului plângerii sau la încadrarea juridică inițială a faptelor. Autoritatea are obligația de a stabili din oficiu circumstanțele de fapt relevante și de a determina calificarea juridică exactă a conduitei în funcție de probele acumulate pe parcursul investigației.

În acest sens, pct. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Consiliului Concurenței prevede că încadrarea legală exactă și calificarea acțiunilor anticoncurențiale identificate în cadrul procesului de investigație se realizează în funcție de probele acumulate și se expune în decizia Plenului Consiliului Concurenței. Totodată, norma menționată admite că încadrarea legală și calificarea acțiunilor din decizia adoptată asupra cazului nu trebuie să fie identice, în mod obligatoriu, cu temeiurile indicate în dispoziția de inițiere a investigației sau cu solicitările autorului plângerii.

Mai mult, potrivit pct. 39 din același Regulament, în cazul în care, în cadrul investigației, sunt depistate și alte acțiuni anticoncurențiale săvârșite de aceiași subiecți, examinarea acestora poate fi realizată în cadrul aceleiași investigații. Așadar, cadrul normativ permite Consiliului Concurenței să extindă obiectul factual al examinării asupra altor conduite identificate în cursul investigației, cu condiția ca acestea să fie examinate în baza probelor acumulate și să fie reflectate în mod motivat în decizia adoptată.

În speță, problema aplicării unor tarife diferențiate întreprinderilor „MGH Ground Handling” SRL și „Aeroport Handling” SRL a fost identificată în cursul investigației inițiate prin dispoziția Plenului Consiliului Concurenței nr. 37 din 10.12.2015. Prin urmare, faptul că această conduită nu a fost indicată în dispoziția inițială de inițiere a investigației nu excludea competența Consiliului de a o examina în cadrul aceleiași proceduri, atât timp cât aceasta viza aceiași subiecți și aceeași problematică concurențială referitoare la comportamentul „Avia Invest” SRL pe piața accesului la infrastructura și facilitățile aeroportuare.

Instanța reține că dispoziția de inițiere a investigației are un caracter preliminar, stabilind cadrul inițial al verificărilor, însă nu poate fi interpretată ca limitând autoritatea de concurență să examineze alte forme de comportament anticoncurențial relevate ulterior prin probe. O asemenea interpretare ar lipsi de eficiență obligația Consiliului de a examina complet și obiectiv faptele și ar permite întreprinderii investigate să evite răspunderea pentru conduite anticoncurențiale doar pe motiv că acestea au fost identificate după emiterea dispoziției de inițiere.

În consecință, Plenul Consiliului Concurenței nu și-a depășit competențele prin examinarea aplicării diferențiate a tarifelor de locațiune și prin calificarea acestei conduite prin prisma art. 11 alin. (1)

și alin. (2) lit. c) din Legea concurenței. Această calificare juridică a fost realizată în funcție de circumstanțele de fapt și de probele acumulate în cadrul investigației și se încadrează în competența legală a autorității de concurență de a identifica și sancționa formele de abuz de poziție dominantă constatate în cursul examinării cazului.

Prin urmare, susținerea reclamantei potrivit căreia Consiliul Concurenței ar fi fost împiedicat să examineze aplicarea tarifelor diferențiate exclusiv pentru faptul că această conduită nu a fost menționată în dispoziția inițială de inițiere a investigației este neîntemeiată și nu poate constitui temei pentru anularea deciziei contestate.

Cu referire la susținerile reclamantei privind caracterul disproporționat al amenzii aplicate, pretinsa intervenție excesivă în dreptul său de proprietate și afectarea substanței acestui drept, instanța reține că acestea sunt neîntemeiate.

Or, potrivit art. 71 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței, Plenul Consiliului Concurenței este în drept să aplice, prin decizie, întreprinderilor amenzi în cazul în care, în mod intenționat sau din neglijență, acestea au încălcat prevederile art. 5 și 11 din aceeași lege. În speță, prin decizia contestată, Plenul Consiliului Concurenței a constatat existența unui abuz de poziție dominantă, manifestat prin practici interzise de art. 11 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și c) din Legea concurenței. Prin urmare, aplicarea unei sancțiuni pecuniare a avut un temei legal expres și a constituit consecința juridică a încălcării constatate, iar nu o ingerință arbitrară în activitatea economică sau în dreptul de proprietate al reclamantei.

Totodată, instanța reține că, potrivit art. 67 alin. (5) din Legea concurenței, amenzile pentru încălcarea legislației concurențiale se stabilesc în condițiile acestei legi, prin derogare de la Codul contravențional. Or, art. 72 alin. (1) din aceeași lege instituie criterii concrete pentru individualizarea nivelului de bază al amenzii, acesta determinându-se în funcție de gravitatea și durata încălcării. Prin urmare, autoritatea de concurență nu dispune de o libertate nelimitată la stabilirea sancțiunii, ci este ținută să respecte mecanismul legal de calcul și individualizare.

În speță, nivelul de bază al amenzii a fost stabilit prin aplicarea factorilor prevăzuți de lege, respectiv 2,5% pentru gravitatea ridicată a faptelor și factorul 1,4 aferent duratei de lungă durată a încălcării, rezultând un nivel de bază de 3,5% din cifra totală de afaceri realizată de reclamantă în anul 2019. Astfel, cuantumul sancțiunii nu a fost stabilit în mod discreționar, ci prin aplicarea criteriilor de individualizare prevăzute de art. 72 din Legea concurenței.

Instanța reține, de asemenea, că în cadrul individualizării sancțiunii nu au fost identificate circumstanțe agravante sau atenuante în sensul art. 73 din Legea concurenței. Prin urmare, nu rezultă că autoritatea de concurență ar fi aplicat reclamantei o majorare a sancțiunii prin reținerea unor circumstanțe agravante ori că ar fi ignorat existența unor asemenea circumstanțe favorabile întreprinderii. În lipsa unor circumstanțe care să justifice diminuarea cuantumului calculat potrivit criteriilor legale, instanța nu identifică un temei pentru a considera sancțiunea individualizată în mod arbitrar sau excesiv.

Sub aspectul proporționalității, instanța reține că gravitatea încălcării nu poate fi apreciată exclusiv prin raportare la sarcina financiară suportată de întreprinderea sancționată. Sancțiunea în materia concurenței urmărește nu doar repararea unei eventuale consecințe produse, ci și prevenirea și descurajarea unor conduite anticoncurențiale viitoare. În acest sens, cuantumul amenzii trebuie să fie suficient pentru a asigura efectul său disuasiv, în special în cazul unei întreprinderi care deține o poziție dominantă și a cărei conduită este aptă să afecteze condițiile de concurență pe piața relevantă.

Or, în prezenta cauză, încălcarea a fost apreciată de autoritatea de concurență ca fiind de gravitate mare și de lungă durată, elemente care justifică nivelul de bază aplicat. Prin urmare, raportarea amenzii la cifra totală de afaceri a reclamantei reprezintă tocmai mecanismul legal prin care sancțiunea este

individualizată în raport cu dimensiunea economică și capacitatea întreprinderii sancționate, astfel încât aceasta să nu devină lipsită de efect în scopul urmărit de legislația concurențială.

În ceea ce privește invocarea dreptului la respectarea proprietății, instanța reține că simplul fapt al aplicării unei sancțiuni pecuniare nu conduce, prin el însuși, la concluzia existenței unei ingerințe disproporționate în dreptul de proprietate. Pentru a putea fi reținută o asemenea încălcare, reclamanta urma să demonstreze caracterul arbitrar sau vădit excesiv al sancțiunii în raport cu scopul legitim urmărit și cu gravitatea încălcării. Or, în speță, amenda a fost aplicată în temeiul unei norme legale accesibile și previzibile, pentru o încălcare constatată a legislației concurențiale și a fost individualizată potrivit criteriilor expres prevăzute de lege.

Prin urmare, instanța nu constată existența unei disproporții vădite între gravitatea conduitei anticoncurențiale constatate, durata acesteia, capacitatea economică a întreprinderii și cuantumul sancțiunii aplicate. Dimpotrivă, sancțiunea de 3,5% din cifra totală de afaceri reprezintă rezultatul aplicării mecanismului legal de individualizare și este aptă să asigure atât caracterul efectiv al sancțiunii, cât și funcția sa preventivă și disuasivă.

În ceea ce privește măsurile dispuse prin pct. 5–7 din decizia contestată, instanța reține că acestea nu constituie sancțiuni suplimentare aplicate reclamantei, ci măsuri corective destinate încetării efective a conduitei anticoncurențiale constatate și restabilirii condițiilor de concurență. Or, potrivit art. 65 alin. (2) din Legea concurenței, Consiliul Concurenței este în drept să impună întreprinderii măsuri corective comportamentale sau structurale, proporționale cu încălcarea comisă și necesare pentru încetarea acesteia.

În consecință, măsurile dispuse prin pct. 5–7, prin natura și finalitatea lor, sunt legate nemijlocit de încălcările constatate și urmăresc înlăturarea conduitei abuzive, asigurarea unor condiții nediscriminatorii de acces la infrastructura aeroportuară și prevenirea repetării încălcării. Aceste măsuri nu urmăresc sancționarea suplimentară a reclamantei, ci restabilirea și protejarea mecanismelor concurențiale afectate prin conduita constatată.

Astfel, instanța concluzionează că atât amenda aplicată, cât și măsurile corective dispuse prin decizia contestată au un temei legal, urmăresc un scop legitim de protecție a concurenței și sunt raportate la natura, gravitatea și durata încălcării constatate. În lipsa unor circumstanțe care să demonstreze caracterul vădit excesiv al sancțiunii ori lipsa unei legături proporționale între măsurile dispuse și încălcarea constatată, criticile reclamantei privind disproporționalitatea amenzii și ingerința excesivă în dreptul de proprietate urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

Cu referire la criticile reclamantei privind nelegalitatea Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. APD-39 din 15.06.2022, instanța le apreciază ca fiind neîntemeiate, întrucât această decizie a fost emisă ca urmare a verificării executării obligațiilor stabilite prin Decizia Plenului Consiliului Concurenței nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020.

Astfel, prin pct. 5 din Decizia nr. APD-37/15-44, „Avia Invest” SRL a fost obligată să înceteze încălcările constatate, inclusiv aplicarea diferențiată a tarifelor pentru prestarea serviciilor de locațiune întreprinderilor de handling la sol, urmând să asigure o abordare unică și nediscriminatorie în raport cu toate întreprinderile de handling la sol cu care avea încheiate raporturi juridice. Totodată, pct. 6 impunea reclamantei încheierea cu „MGH Ground Handling” SRL a unor contracte de locațiune pentru o perioadă rezonabilă, de minimum un an și maximum șapte ani, precum și informarea Consiliului Concurenței cu privire la acțiunile întreprinse.

Instanța reține că, potrivit art. 66 alin. (1) din Legea concurenței, deciziile și prescripțiile Plenului Consiliului Concurenței se execută de întreprinderile cărora le sunt adresate în termenul stabilit prin acestea. Prin urmare, de la comunicarea Deciziei nr. APD-37/15-44 din 17.09.2020, reclamanta avea

obligația de a întreprinde măsurile necesare pentru executarea dispozițiilor cu caracter obligatoriu prevăzute la pct. 5 și 6, în termenele stabilite în dispozitiv.

Este relevant faptul că reclamanta a contestat Decizia nr. APD-37/15-44 și a solicitat suspendarea executării acesteia, însă instanța de judecată a dispus suspendarea doar a executării pct. 4, referitor la obligația de achitare a amenzii în cuantum de 31 635 271,05 lei. În consecință, obligațiile stabilite prin pct. 5 și pct. 6 nu au fost suspendate și își produceau efectele juridice, fiind obligatorii pentru reclamantă până la eventuala lor anulare sau suspendare.

În vederea verificării executării acestor obligații, Consiliul Concurenței a solicitat reclamantei, prin mai multe demersuri expediate în perioada ianuarie 2021 – noiembrie 2021, prezentarea actelor și informațiilor confirmative privind îndeplinirea pct. 5 și 6. Ulterior, autoritatea a examinat documentele prezentate de „Avia Invest" SRL, inclusiv contractele, facturile fiscale și calculele plăților aferente serviciilor de locațiune.

În urma acestei verificări, Consiliul Concurenței a stabilit că reclamanta a executat pct. 6 și a executat doar parțial pct. 5. Or, caracterul parțial al executării este esențial pentru legalitatea Deciziei nr. APD-39, întrucât obligația stabilită prin pct. 5 nu se limita la modificarea termenului contractelor de locațiune, ci impunea în mod expres încetarea aplicării diferențiate a tarifelor.

Sub acest aspect, instanța constată că, deși „Avia Invest" SRL a întreprins anumite acțiuni în vederea executării pct. 5, inclusiv modificarea termenului contractelor de locațiune înaintate „MGH Ground Handling" SRL, obligația de a asigura o abordare unică și nediscriminatorie în materia tarifelor nu a fost executată. Dimpotrivă, documentele prezentate chiar de reclamantă au permis Consiliului Concurenței să stabilească faptul că, în anul 2021, condițiile tarifare aplicate celor două întreprinderi au rămas diferite.

Astfel, contractul de locațiune înaintat „MGH Ground Handling" SRL pentru anul 2021 prevedea un cuantum al chiriei de 12 333 lei, în timp ce facturile fiscale emise „Aeroport Handling" SRL în temeiul contractului nr. 10/14-AR din 01.01.2014, pentru perioada 01.01.2021–31.03.2021, indicau suma de 8 371 lei. Totodată, calculele prezentate de „Avia Invest" SRL prin scrisoarea nr. 12/829 din 19.11.2021 confirmau că tarifele de locațiune aplicate celor două întreprinderi au rămas neschimbate.

Prin urmare, instanța constată că, la momentul verificării executării pct. 5 din Decizia nr. APD-37/15-44, situația care a determinat constatarea încălcării nu fusese înlăturată în partea referitoare la aplicarea diferențiată a tarifelor. Or, menținerea unor tarife distincte, în condițiile în care prin decizia anterioară reclamanta fusese obligată expres să înceteze această practică și să adopte o abordare unică și nediscriminatorie, constituie o neexecutare a obligației impuse prin pct. 5.

Nu poate fi reținut nici argumentul reclamantei întemeiat pe emiterea Ordinului nr. 149 din 29.12.2021, prin care, începând cu 01.01.2022, a fost stabilit un cuantum minim al plății pentru utilizarea suprafețelor amenajate de pe peronul Aeroportului Internațional Chișinău în mărime de 18,28 lei/m²/lună, fără TVA. Or, această măsură a fost adoptată ulterior perioadei în care s-a constatat neexecutarea obligației și nu poate înlătura faptul că, în perioada relevantă, reclamanta continua să aplice tarife diferite întreprinderilor vizate.

În aceste condiții, instanța apreciază că Decizia nr. APD-39 din 15.06.2022 nu a constituit o sancționare repetată pentru fapta constatată prin Decizia nr. APD-37/15-44, ci a avut ca obiect verificarea executării obligațiilor stabilite prin aceasta și aplicarea consecințelor juridice ale executării necorespunzătoare a unei obligații obligatorii. Prin urmare, emiterea unei decizii distincte ca urmare a constatării neexecutării pct. 5 se înscrie în mecanismul legal de asigurare a executării efective a deciziilor Consiliului Concurenței.

În consecință, instanța constată că, la expirarea termenului stabilit pentru executarea măsurilor dispuse prin Decizia nr. APD-37/15-44, „Avia Invest” SRL nu asigurase încetarea practicii de aplicare diferențiată a tarifelor, deși această obligație îi fusese impusă în mod expres prin pct. 5 al actului administrativ. Întrucât suspendarea executării dispusă în cadrul litigiului anterior nu a vizat această obligație, iar materialele prezentate de reclamantă au confirmat menținerea diferenței tarifare, instanța apreciază că Plenul Consiliului Concurenței a fost în drept să constate executarea parțială a pct. 5 și să aplice consecințele prevăzute de lege pentru neexecutarea obligației.

Prin urmare, criticile reclamantei privind nelegalitatea Deciziei nr. APD-39 din 15.06.2022, întemeiate pe pretinsa lipsă a temeiului pentru constatarea neexecutării pct. 5 din Decizia nr. APD-37/15-44, urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

Prin urmare, raportând circumstanțele faptice constatate la prevederile legale aplicabile speței, instanța de judecată a ajuns la concluzia că constatările și deciziile Consiliului concurenței sunt conforme legii, actele contetate sunt motivate în fapt și în drept, ceea ce, în consecință, înseamnă că deciziile contestate sunt emise în corespundere cu legea materială și cea procesuală.

Alegațiile reclamantei SRL „Avia Invest” din textul cererii de chemare în judecată, nu pot fi reținute de către instanța de judecată ca temei de anulare a actelor contestate, deoarece reclamantul interpretează *lato sensu* normele pe cale le consideră relevante, iar scopul primordial al instituției contenciosului administrativ, după cum s-a invocat și supra, este prestabilit de legiuitor și presupune contracararea abuzurilor şi exceselor de putere ale autorităţilor publice, ordonarea activităţii autorităţilor publice. Respectiv, ca acțiunea în contencios administrativ promovată de reclamant să fie pasibilă de admis, reclamantul urma să identifice pretinse ilegalități și/sau abuzuri admise de către pârât la emiterea actului contestat, ceea ce nu s-a identificat în speță. Or, actele emise şi activitatea administrativă desfășurată de către autoritatea publică publică pârâtă, sunt conforme legii, nefiind identificat de către instanța de judecată nici un abuz din partea autorității publice pârâte în desfășurarea activității administrative care s-a finalizat cu emiterea actelor defavorabile reclamantei SRL „Avia Invest”.

În acest sens, se impune a fi specificat că, în conformitate cu prevederile art.16 din Codul administrativ, dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală.

Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

Conform art.137 al Codului administrativ, în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite şi cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Dacă autoritatea publică poate decide discreționar şi doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. Dacă într-un caz autoritatea publică şi-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în acelaşi mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

Potrivit art.225 alin.(2) Cod administrativ, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Prin prisma prevederilor Codului administrativ, instanțele de judecată nu doar verifică legalitatea unui act administrativ, ci realizează verificarea exercitării de către autoritatea publică a întregii activități, a dreptului discreționar.

Prin dreptul discreționar al autorității publice se subînțelege puterea de care dispune autoritatea publică, în baza legii, să hotărască fie necesitatea actului însuși, fie cuprinsul lui, fie momentul adoptării lui, în funcție de interesul general pe care trebuie să-l satisfacă continuu și permanent serviciul public.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanţele faptice stabilite, precum și criticele aduse actelor administrative contestate de către reclamant întru anularea acestora în coraport cu contraargumentele aduse de către autoritatea publică pârâtă întru justificarea legalității actului emis, instanța de judecată conchide că, actele contestate, sunt conforme legii și temei de anulare a acestora, nu există.

În esență dreptul discreționar al autorității publice este de a permite administrației să răspundă flexibil la diferite probleme. În acest fel, autoritatea publică poate lua decizii individuale în cadrul unui cadru legal, făcând astfel posibilă realizarea unui echilibru între obiectivul legal abstract şi circumstanțele reale a unei situații concrete.

În special, discreția oferă un loc pentru un test de rapiditate şi echitate. La discreția administrației, trebuie să fie determinată o consecință legală din mai multe măsuri posibile, permise în fiecare caz. Autoritatea publică are posibilitatea de a alege o măsură, în baza dreptului discreționar, autoritatea publică are o marjă de apreciere şi trebuie să încorporeze propriile considerente de oportunitate în decizia sa. Termeni precum „poate” sau „este autorizat” în normele legale indică o astfel de latitudine. Respectiv, autoritatea trebuie să-şi exercite întotdeauna discreția, așa cum solicită legiuitorul.

Din coroborarea prevederilor Codului administrativ rezultă că, actul administrativ individual constituie un act juridic, adoptat sau emis de către o autoritate/instituție publică constituită în condițiile legii, prin care se asigură realizarea sarcinilor ce revin acesteia.

Definiția actului administrativ individual, așa cum este prevăzut în Codul administrativ, face trimitere la puterea de care se bucură autoritatea publică pentru a emite acte administrative individuale, în realizarea competenței sale. Aceasta presupune că, organele administrative își desfășoară întreaga activitate prin prisma regimului de putere publică, în virtutea căreia, pentru realizarea competențelor și sarcinilor impuse administrației publice prin prevederile legale, pot adopta/emite acte administrative individuale cu forță juridică obligatorie. Regimul de putere publică, respectiv, toate competențele și prerogativele stabilite în sarcina administrației de stat prin normele constituționale și infra constituționale, în scopul promovării și ocrotirii interesului public, este acceptată ca o condiție definitorie a actului administrativ individual. Or, așa cum rezultă din prevederile legale menționate supra, regimul de putere publică al actelor administrative individuale nu este unul arbitrar, ci unul de legalitate.

Pe cale de consecință, actul administrativ individual, emis de către o autoritate publică, în temeiul și pentru realizarea puterii publice, are ca finalitate executarea în concret a legii, pentru satisfacerea unui interes public, care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor sociale, realizarea competențelor autorităților publice.

Prin definiție, actul administrativ se caracterizează printr-o triplă prezumție: prezumția de legalitate, prezumția de autenticitate și prezumția de veridicitate, trăsături ce îi conferă forță juridică de a fi executat în mod obligatoriu.

Referindu-se la prezumția de legalitate, se reține că conform prevederilor Constituției, Republica Moldova este un stat de drept. Exigențele statului de drept, în principal, presupun asigurarea legalității,

securității juridice, interzicerea arbitrariului. Un stat de drept este un stat guvernat de lege, iar o caracteristică esențială a statului guvernat de lege este axat pe principiul legalității activității autorităților publice.

La rândul său, principiul legalității este unul dintre fundamentele autorității publice și față de care se subordonează autoritatea publică. Respectarea acestui principiu, de către autorități, presupune supunerea acestora ierarhiei normelor juridice. Prin principiul legalității se subînțelege regula fundamentală a dreptului, în virtutea căreia toate organele statului, organizațiile obștești, funcționarii și cetățenii sunt obligați să respecte strict legile și celelalte acte normative adoptate/emise de către autorități, ce reglementează/instituie raporturile sociale la care participă. Subsecvent, legalitatea actului administrativ individual presupune atât supremația legii pentru subiecții de drept vizați, cât și temeiul legal de acțiune în limitele legii a acestor subiecți.

Astfel, pentru a fi legal, un act administrativ individual trebuie să fie emis de către autoritatea responsabilă, prin procedura legală prescrisă și în formă corectă și nu poate să conțină nici un defect de substanță. Dacă una din aceste cerințe nu este îndeplinită, actul administrativ este ilegal. Legalitatea actului administrativ se apreciază în raport cu dispozițiile legale existente la momentul emiterii actului administrativ. Ca și concluzie se poate menționa că, prezumția de legalitate este acea calitate a actului administrativ de a corespunde legii. În consecință, administrația nu poate acționa arbitrar, ci după anumite reguli expres stabilite de lege, prin care se reglementează procedurile administrative ce trebuie respectate și urmate.

Din cele menționate supra, condițiile de legalitate ale actelor administrative sunt: - actul administrativ individual trebuie emis/adoptat în baza și în vederea executării legilor (Constituția, legile organice, legile ordinare, hotărârile de Guvern, actele administrative emise de alte autorități ale administrației publice cu forță juridică superioară); - actul administrativ individual trebuie emis/adoptat doar în limitele competenței conferite de lege respectivelor organe sau autorități publice; competența reprezintă ansamblul atribuțiilor delegate prin lege; - actul administrativ trebuie emis/adoptat cu respectarea operațiunilor administrative, condițiilor de formă și procedură prescrise de lege; - actul administrativ trebuie emis/adoptat în vederea realizării unui scop licit; - actul administrativ trebuie să fie oportun, adică să corespundă situației de fapt.

Astfel, principiul legalității actului administrativ individual și a autorității publice, ca atare, generează cel puțin două obligații evidente: obligația de conformare la lege și obligația de a asigura aplicarea legii.

În lumina celor relatate, apreciind obiectiv probele administrate în ansamblu și interconexiunea lor în conformitate cu prevederile art. 93 Cod administrativ, instanța de judecată concluzionează că acțiunea reclamantului, urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

Or, activitatea administrativă efectuată de către Consiliului Concurenței, este una legală și întemeiată, autoritatea publică la soluționarea speței cercetînd complet și multiaspectual circumstanțele, și în limita competenței și-a realizat scopul său legal.

Instanța nu poate reține argumentele reclamantului, care interpretează eronat normele de drept și situația de fapt, iar argumentele privind temeinicia pretențiilor formulate de către reclamant, sunt neîntemeiate și rezultă din interpretarea eronată a normelor de drept. Or, simpla nemulțumire a părților de actele administrative individuale defavorabile sau acțiunile autorităților, nu poate constitui motiv de admiterea a acțiunii înaintate în judecată, iar prin prisma art. 93 Cod Administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

De altfel, reclamantul nu a convins instanța de judecată prin argumente plauzibile și probe concludente precum că pîrîtul ar fi acționat arbitrar sau abuziv în activitatea administrativă înfăptuită, iar verificând acțiunile ultimului s-a constatat că dreptul discreționar a fost exercitat în limitele legale, conform scopului urmărit de lege și cu luarea în considerare a tuturor faptelor relevante.

Instanța nu se expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că, motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat.

Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că, judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos, 19 aprilie 1994 , pct.61, seria A, nr.288).

Instanța conchide că, conduita pîrîtului este conformă cadrului legal citat supra, actele contestate de reclamant au fost motivate în fapt și în drept, precum și au fost emise în conformitate cu rigorile prescrise de lege, abuzuri sau devieri în acest sens nu au fost identificate.

În asemenea conjunctură faptică, nu pot fi satisfăcute cerințele reclamantului, dimpotrivă admiterea unor asemenea pretenții ar desconsidera materialul probatoriu concludent și pertinent acumulat pe marginea cauzei judiciare.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin.(1) lit. f) Cod Administrativ, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e :

Acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către SC „Avia Invest” SRL împotriva Consiliul Concurenței, persoane terțe : „MGH Ground Handling” SRL, SRL „Aeroport Handling”, cu privire la anularea actelor administrative – decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-37/15-44 din 17.09.2020 și decizia Plenului Consiliului Concurenței nr.APD-39 din 15.06.2022, ***se respinge ca fiind neîntemeiată.***

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Igor Barbacaru